

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEMOKRASİ DİNDİR

Ebu Muhammed Asım

www.davetvecihad.com

DEMOKRASİ DİNDİR

Ebu Muhammed Asım

www.davetvecihad.com

D a v e t S e r i s i
İ k i n c i A d ı m
3. Kitap

İrtibat Adreslerimiz

davetvecihad@gawab.com

davetvecihad@maktoob.com

elhadid@gawab.com

Kitabın Orjinal İsmi

الديمقراطية دين

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

KİTAP HAKKINDA BİR AÇIKLAMA

Şüphesiz ki hamd Allah'a aittir. Allahu Teala'nın salat ve selamı son peygamber olan Muhammed'in, onun âlinin ve ashabının üzerine olsun.

Şüphesiz Allahu Teala katında makbul olan tek din İslam'dır. İslam, Allahu Teala'nın kulları için seçmiş olduğu tek hak din ve hayat nizamıdır. Bu dinde bir takım şer'i yükümlülükler bulunduğu gibi bu yükümlülüklerin nasıl yerine getirileceği de belirtilmiştir. Dolayısıyla emir Allah ve Rasulü'nden olduğu gibi, bu emrin yerine getirilme şekli de Allah ve Rasulü'nden olmalıdır. Örneğin namaz şer'i bir emirdir. Bu emrin yerine getirilmesi de yine şer'i yöntem üzere olmalıdır. Eğer emrin yerine getirilmesi şer'i yöntem üzere değil ise Allahu Teala bu yapılandan razı değildir.

Özellikle nebevi metodun dışına çıkılması, dinin emirlerinin hevaya dayanan yöntemler ile yerine getirilmesine sebep olmuştur. İman ve küfür konularının yeterince anlaşılmamış olması, Müslümanlar arasında Tevhid konusuna gereken önemin verilmemesi maalesef Müslümanları dinin diğer konularında da bid'at ve hatta küfür ehline uymaya kadar götürmüştür. İman ve küfür konusuna önem vermemenin getirmiş olduğu en büyük musibetlerden biri de bir takım şirk hükümleri ve sistemlerinin Müslümanlar arasında meşru hale gelmiş olması ve benimsenmiş olmasıdır. Bu şirk sistemlerinden birisi de şüphesiz demokrasi ismindeki küfür dinidir.

Demokrasi ve demokrasi dininin yöntemleri, günümüzde İslam ve İslam'ın yöntemlerine karşı Müslümanlara zorla kabul ettirilmeye çalışılan batıl bir alternatif niteliğindedir. Buna rağmen hedefe ulaşmak için herşeyi mübah sayan bir mantıkla bu önemli

konuya yaklaşılmış ve büyük bir fitneye düşülmüştür. Allahu Teala, şeytanlar ve şeytanların dostları olan müşrikler tarafından ortaya konan bu şirk dininden ve onun fitnesinden bütün Müslümanları korusun.

Bizler bu konuya geçmeden önce kardeşlerimize özellikle iman ve küfür hükümlerinin öneminden ve ayrıntılarından bahsetmek istedik. Bu gaye ile ikinci adımın ilk kitaplarını iman ve küfür meselelerinin açıklamalarına ayırdık. İman ve küfür konularının öneminin daha rahat kavranması ve pratik alanının tayin edilmesi maksadı ile tağut, tağutun destekçileri ve tağutun günümüzdeki en gözde dini olan demokrasi üzerinde durmak istedik... Şüphesiz Allahu Teala kulları için dinini kolaylaştırmıştır. Bu dinde kapalı olan ve genel olarak kulların tâkâtini aşan bir mesele yoktur. Zira bu dini indiren Allahu Teala, biz kullarını da yaratan-dır. Yaratmış olduğu kullarını en iyi bilen de yine Allahu Teala'dır..

Başarı Allahu Teala'dandır.

www.davetvecihad.com

MUKADDİME

Şüphesiz ki hamd Allah'a aittir. O'ndan yardım diler ve O'na istiğfar ederiz. Nefislerimizin şerlerinden ve amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allahu Teala kime hidayet ederse onu saptıracak ve kimi de saptırırsa ona hidayet edecek yoktur. Allah'tan başka ilah olmadığına, tek olup ortağının bulunmadığına, Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* O'nun kulu ve Rasulü olduğuna şهادet ederim. Allahu Teala'nın salat ve selamı O'nun, âlinin, ashabının ve kıyamet gününe kadar O'na tabi olanların üzerine olsun...

Bu kitapçığı, şirk kanunlarını belirleyen ve ortaya koyan parlamento seçimlerinden biri öncesinde hazırladım. Dinden çıkmış olan tağutları savunan ve davetçi kisvesine bürünmüş olan bazılarının çabaları ile insanlar demokrasi fitnesine kapılmışlardır. Bu sözde davetçiler, hakkı batıl ile karıştırdılar ve demokrasiyi, bazen hürriyet, bazen de şura diye isimlendirerek insanlara sundular. Demokrasiyi meşru gösterebilmek maksadı ile, bazen Yusuf'un *Aleyhisselam*, dönemindeki Melik'in yanında görev almasını, bazen Necaşi'nin durumunu ve bazen de davetin maslahat gerekçesini delil olarak kullandılar... Böylece, hakkı batıl ile, nuru zulüm ile ve Tevhid'i şirk ile karıştırarak halka sundular. Allahu Teala'nın yardımıyla, bu kitapta bütün bu şüphelere cevap vermeye gayret ettik. Demokrasininin, Allahu Teala'nın dini dışında bir din ve Tevhid dışında bir yol olduğunu açıkladık. Onların parlamentoları, şirk sarayları ve putperestlik merkezlerinden başkası değildir. Allahu Teala'nın, kulları üzerindeki hakkı olan Tevhid'i gerçekleştirmek için, bu parlamentolardan kaçınmak gerekir. Hatta, bu parlamentoları ortadan kaldırmak, dostlarını düşman edinmek ve onlara karşı Allah yolunda cihad etmek gerekir... Bu parlamentolara katılmak, bazılarının zannettiği gibi ictihadi bir mesele değil, bilakis açık bir şirk ve belirgin bir küfürdür. Allahu Teala, muhkem olan ayetlerinde bundan sakındırması,

Mustafa *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, ömrü boyunca bununla savaştırmıştır...

Muvahhid kardeşim, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* tabi olan ve O'na yardımcı olanlardan olmaya gayret et. Onlar şirki ve müşrikleri bir kenara atmışlardır. Allahu Teala'nın dinini ayakta tutmaya çalışan taifeye katılma konusunda azimli ol. Mustafa *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, bu taife hakkında şöyle buyurmaktadır: "Ümmetimden bir taife hak üzere üstün olmaya devam eder. Onları yardımsız bırakanlar, onlara zarar veremezler ve Allah'ın emri gelinceye kadar onlar bu hal üzere devam ederler."

Allahu Teala'dan dileriz ki, bizi ve seni bu taifeden kılsın. Hamd, başta da sonda da Allahu Teala'ya aittir.

Ebu Muhammed Asım

İslam'ın En Temel Esası, Yaratılışın ve Kitapların İndirilmesinin Gayesi, Peygamberlerin Daveti, İbrahim'in Milleti ve Kopması Mümkün Olmayan Sağlam Kulp Hakkında Açıklama

Allahu Teala sana rahmet etsin, bil ki işin başı ve temeli ve Allahu Teala'nın ademoğluna namaz, zekat ve diğer ibadetlerden önce, öğrenmesi ve uygulamasını emrettiği ilk şey, tağutu inkar, ondan kaçınma ve Tevhid'i Allahu Teala'ya has kılmaktır. Allahu Teala yarattıklarını bunun için yaratmış, rasullerini bunun için göndermiş, kitaplarını bunun için indirmiş, cihadı ve şehadeti bunun için teşri kılmıştır... Bunun için Rahman'ın dostları ile şeytanın dostları arasında düşmanlık belirmiş, bunun için İslam devleti ve Raşid hilafet kurulmuştur... Allahu Teala şöyle buyurur:

“Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.”¹

Yani, sadece Allahu Teala'ya ibadet etmeleri için... Yine Rabbimiz şöyle buyurur:

“Andolsun ki biz, “Allah'a kulluk edin ve ‘tâğut’tan sakının” diye (emretmeleri için) her ümmete bir peygamber gönderdik.”²

Tağutu inkar ve Tevhidi Allahu Teala'ya has kılma, İslam'ın en yüce kulplarından biridir. Bu kulp olmadan davet, cihad, namaz, oruç, zekat ve hac kabul olunmaz. Bu kulpa tutunmadan cehennemden kurtuluş mümkün değildir. Bu, Allahu Teala'nın, kurtuluş için taahhüd ettiği tek kulptur. Dinin diğer

¹ 51 Zariyat/56

² 16 Nahl/36

kulplarına gelince, bu kulp ile birlikte olmadıkça kurtuluş için tek başına yeterli olamazlar... Allahu Teala şöyle buyurur:

“Doğruluk, sapıklık ve eğrilikten ayırt edilmiştir. O halde kim tağutu inkar edip Allah’a iman ederse, sağlam kulpa yapışmıştır ki o hiçbir zaman kopmaz.”¹

“Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah’a yönelenlere müjde vardır. (Ey Muhammed), dinleyip de sözün en güzeline uyan kullarımı müjdele.”²

“La İlahe İllallah” Tevhidinde, nefyin (reddetme), isbattan (kabul etme) önce gelmesinde olduğu gibi, bu ayette de, tağutu inkar ve ondan kaçınmanın, iman ve inabeden (Allah’a yönelme) önce zikredilmesi üzerinde düşünülmelidir. Bunun sebebi, kopması mümkün olmayan kulpta bulunan nefy rükunun ne derece önemli olduğunu belirtmek içindir. Dolayısıyla tağutu inkar etmedikçe, Allah’a iman gerçekleşmez ve kişiye fayda vermez.

Kurtuluş kulpuna tutunman için inkar etmen ve kendisine kulluktan kaçınman gereken tağut; sadece dua, adak, tavaf ya da secde edilerek kendisine ibadet edilen taşlar, putlar, ağaçlar ya da kabirler değildir... Tağut bundan daha kapsamlıdır ve Allahu Teala dışında, ibadet türlerinden herhangi birisiyle kendisine ibadet edilen ve kendisine yapılan bu ibadeti reddetmeyen her şeyi kapsar.³

Tağut, “tuğyan” kökünden türemiştir. Tuğyan ise; yaratılanın, Allahu Teala tarafından, kendisi için yaratılan sınırı aşmasıdır... İbadetler çeşitlidir. Secde, rüku, dua, adak ve kurban ibadet

¹ 2 Bakara/256

² 39 Zümer/17

³ Bu sınırlamadan, melekler, peygamberler, salihler ve kendisine ibadet edilmesine razı olmayan diğer kimseler çıkarılır... Bunlar tağut olarak isimlendirilmez ve ondan beri olunmaz. Ancak onlara ibadetten ve onlara ibadette bulunanlardan kaçınılır.

kapsamına girdiği gibi, kanunlar belirlemek ve itaat de ibadetin kapsamına girer. Allahu Teala, Hristiyanlar hakkında şöyle buyurur:

“(Yahudiler) Allah’ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (Hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih’i (İsa’yı) rabler edindiler.”¹

Onlar hahamlarına secde veya rüku etmiyorlardı... Ancak haramı helal, helalı haram kılmada onlara itaat ediyorlar ve bu konuda, onlarla birlikte adım atıyorlardı. Böylece onlar, hahamlarını rabler edinmiş oldular... Çünkü kanunlar belirleme konusunda, herhangi bir kişiye itaat edilmesi, ibadet kapsamındadır ve bunun, Allahu Teala’dan başkasına yöneltmesi caiz değildir... Kişi, bir tek hükümde dahi olsa bunu, Allah’tan başkasına yönelirse, müşrik olur...

Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* zamanında Rahman’ın dostlarıyla şeytanın dostları arasında, hayvan leşinin durumu ve haram kılınması konusunda meydana gelen tartışma, buna açıkça işaret etmektedir. Müşrikler, hayvan leşinin, Allahu Teala tarafından öldürüldüğü delili ve şüphesiyle, Müslümanlar arasında, kendilerinin kestiği kurban ile herhangi bir nedenden dolayı kesilmeden ölen bir hayvan arasında fark olmadığını söylediler ve bunu müslümanlar arasında yaydılar. Allahu Teala, bu konudaki hükmünü yedi kat gökten indirdi ve şöyle buyurdu:

“Eğer onlara uyarsanız şüphesiz siz de Allah’a ortak koşanlar olursunuz.”²

Kanunlar belirleme konusunda kendisini, Allahu Teala’ya ortak koşan kimse, tağutun kapsamına girer. Bu konuda, hakim ile bu hakime başvuran arasında ve yine bizzat kanunlar ortaya koyan parlamentolarda bulunan vekiller ile, bu vekilleri seçenler

¹ 9 Tevbe/31

² 6 En’am/121

arasında fark yoktur. Zira kişi bu yaptığı ile, Allahu Teala'nın, kendisi için yaratmış olduğu sınırı aşmış olmaktadır. Halbuki o, Allahu Teala'ya kulluk için yaratılmıştır ve kendisinden istenen, Allahu Teala'nın şeriatına teslim olmasıdır. O ise bu yaptığı ile, Allahu Teala'dan ve Allahu Teala'nın şeriatından yüz çevirmiş, büyülenmiş, azmış ve Allahu Teala'nın sınırlarını çiğnemiştir. Kendisiyle sadece Allahu Teala'nın vasıflanacağı kanun koyma niteliği hakkında Allah'a ortak koşmuş, bu konuda nefsinin Allah'a denk kılmak istemiştir... Bunu yapan herkes, kendisini kanun koyucu ilah kılmış olur. Yine bunu yapan kişinin, kendisini inkar etmedikçe, ondan, ona kulluk edenlerden ve ona yardım edenlerden uzaklaşmadıkça Tevhid'in ve İslam'ın geçerli olmayacağı, tağutlardan olduğu konusunda da hiçbir şüphe yoktur...Allahu Teala şöyle buyurur:

“Tağuta iman etmemeleri kendilerine emrolunduğu halde, tağutun önünde muhakemeleşmek istiyorlar.”¹

Mücahid şöyle der: “Tağut; insanların hüküm için kendisine başvurdukları, insan suretindeki şeytandır.”

Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiyye *Rahimehullah* şöyle der: “Allahu Teala'nın Kitabı dışında hüküm için kendisine başvuru her şey, tağut olarak isimlendirilmiştir.”²

İbnu'l-Kayyim *Rahimehullah* şöyle der: “Tağut; kulların, kendisi sebebi ile sınırı aştıkları her mabud (ibadet edilen) veya bu şekilde kendisine itaat edilen ya da uyulan her kişidir. Dolayısıyla Allah ve Rasülü'nden başka hüküm konusunda kendisine başvuru, Allahu Teala'dan başka kendisine ibadet edilen, Allahu Teala'nın, hakkında hiçbir hüküm indirmedikleri şeylerde kendisine tabi olunan her kişi veya topluluk tağuttur. Bunlar, dünyanın tağutlarıdır. Bu tağutların durumunu kavraman halinde,

¹ 4 Nisa/60

² Mecmuu'l-Fetava, 28/201

insanların da bu tağutlarla olan durumunu kavramış olursun. Böylece insanların bir çoğunun, Allah'a ibadetten tağuta ibadete yönelmiş, Allah ve Rasulü'ne hüküm için başvurmak yerine, tağuta başvurmuş, Allah'a itaat ve Rasulü'ne tabi olma yerine, tağuta itaatte bulunmuş ve tabi olmuş olduklarını görürsün.”¹

Yine şöyle der: “Kim Rasul'ün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* getirdiğinin dışında bir şeye hüküm için başvurursa, tağuta başvurmuş, tağuttan hüküm istemiş olur.”

Günümüzde, Allahu Teala dışında kendisine ibadet edilen, her muvahhidin inkar etmesi, sağlam kulpa sarılması ve ateşten kurtulması için kendisinden ve ona tabi olanlardan uzaklaşması gereken tağutlardan biri de; insanların çoğu tarafından kanun koyucular olarak kabul edilen, bu sahte rabler ve ilahlardır... Allahu Teala şöyle buyurur:

“Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyleri kendilerine dinden şariat yapan ortakları mı vardır? Eğer ayırtedici söz olmasaydı, muhakkak aralarında hüküm olunmuştu bile.”²

Kanun koyma işinde onlara tabi olanlar, onları, onların parlamentolarını ve yönetimlerini, bölge ya da mahalli heyetlerini Allahu Teala'ya ortak koşmaktadırlar... Bu, onların kanunlarında ve anayasalarında belirtilmiştir ve kendileri tarafından da iyi bilinmektedir.³

Allahu Teala'nın, hahamlarına ve rahiplerine tabi olmalarından dolayı Hristiyanlar hakkında vermiş olduğu hüküm, yasalar belirleyen ve bunları uygulayan kişilere itaat eden, onlara tabi

¹ İlâmu'l-Muvakkîn an Rabbi'l-Âlemîn, 1/50

² 42 Şura/21

³ Kuveyt anayasasının 51. maddesinde şöyle geçer: “Kanun koyma yetkisi, yönetici ve anayasaya uygun olarak millet meclisine aittir.” Ürdün anayasasının 25. maddesinde şöyle geçer: “Kanun koyma yetkisi, kral ve millet meclisine aittir.” Türkiye anayasasının 7 maddesinde de şöyle geçer: “Yasama yetkisi Türk Milleti adına Türkiye Büyük Millet Meclisi'nindir. Bu yetki devredilemez.”

olan, küfür ve apaçık şirk üzerinde onlarla birlikte adım atan herkes için de geçerlidir. Hatta bu tür kişilerin durumu daha kötü ve daha çirkindir. Zira o hahamlar ve rahipler, haramı helal ve helali de haram kıldılar, bu konuda adım attılar ancak bunu kanunlaştırmadılar ve sistemleştirmediler. Kendilerinin belirlemiş olduğu bu helal ve haramlar konusunda anayasa, kitaplar ve merasimler düzenlemediler. Karşı çıkana işkence yapmadılar, iftira atmadılar. Halbuki günümüz kanun koyucuları, ortaya koydukları bu kanunları Allahu Teala'nın Kitabı'na denk tutmakta ve hatta daha üstün görmektedirler.

Bu aktarılanlar anlaşıldıktan sonra şunun bilinmesi gerekir ki, bu sağlam kulpa tutunmanın ve tağutu inkar etmenin en yüksek derecesi ve İslam'ın zirvesi; tağutlara karşı, onların dostlarına karşı ve onlara tabi olanlara karşı cihad edilmesi ve insanları bu tağutlara kulluktan kurtarıp, bir olan Allah'a kulluğa sevkettir. Bütün rasullerin ve nebilerin yaptıkları gibi, bu hakkı haykırarak ve ilan etmek bu cihadın kapsamına girer. Bu konuda, Allahu Teala İbrahim milletine ve onun davetine uymamızı emrederek şöyle buyurur:

“İbrahim’de ve onunla beraber olanlarda¹, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: “Biz sizden ve sizin Allah’tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah’a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir.”²

Bu ayette düşmanlık, öfke duymanın önünde zikredilmiştir. Zira düşmanlık, öfke duymaktan daha önemlidir. Bazen insan tağutun dostlarına öfke duyar, ama onlara düşmanlıkta bulunmaz. Dolayısıyla kişi, tağutlara ve kanunlar belirleyerek bu tağutların yolunu takip edenlere karşı, düşmanlık ve öfkesini açık

¹ Bazı müfessirler, “onunla beraber olanlarda” ifadesini, “ona tabi olanlar” ya da “onun yolu üzerindeki peygamberler” diye tefsir etmişlerdir.

² 60 Mümteherine/4

bir şekilde ortaya koymadığı sürece, üzerine düşeni yerine getirmiş olmaz.

Yine Mümtetine Suresi'ndeki bu ayette, müşriklerden uzaklaşılması, müşriklerin taptıkları ilahlardan uzaklaşılmasından önce zikredilmektedir. Zira müşriklerden uzaklaşmak, onların taptıklarından uzaklaşmaktan daha önemlidir... İnsanlardan çoğu putlardan, tağutlardan, anayasalardan, kanunlardan ve batıl dinlerden uzak olur. Ancak onlara kulluk edenlerden, yardımcılardan ve taraftarlarından uzak durmaz ve dolayısıyla üzerine düşeni yerine getirmiş olmaz... Halbuki kişi, müşriklerden uzaklaştığı zaman, bu müşriklerin taptıkları ilahlardan da uzaklaşmış olur.¹

Tağuttan, ona ibadetten ya da onun şirki ve batıllığına tabi olmaktan kaçınmak, her mükellef üzerine vaciptir. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Andolsun ki biz, “Allah’a kulluk edin ve tâğuttan sakının” diye (emretmeleri için) her ümmete bir peygamber gönderdik.”²

“O halde, pislikten, putlardan sakının.”³

İbrahim'in duasından biri de şudur: “Beni ve oğullarımı putlara tapmaktan uzak tut!”⁴

Kişi, tağuttan, ona ibadetten ve tabi olmaktan şimdi kaçınmazsa, ahirette hüsrana uğrayanlardan olur... Eğer en önemli esas konusunda ihmalkar davranırsa, dinin diğer kısımlarına sahip olması ona fayda vermez. O zaman pişmanlık duyar, ancak pişmanlık da fayda etmez. Allahu Teala şöyle buyurur:

¹ Hamed bin Atik'in “Sebilu'n-Necat ve'l-Fikak min Muvalati'l-Murteddin ve Ehli'l-İşrak” isimli eserinden istifade edilmiştir. “Millet-i İbrahim” isimli kitapçığımıza bakınız.

² 16 Nahl/36

³ 22 Hacc/30

⁴ 14 İbrahim/35

“Nitekim, kendilerine uyulanlar, azabı görünce uyanlardan uzaklaşacaklar ve aralarındaki bağlar kopacaktır. Uyanlar: "Keşke bizim için dünyaya bir dönüş olsa da, bizden uzaklaştıkları gibi biz de onlardan uzaklaşsak" derler. Böylece Allah onlara, hasretini çekecekleri işlerini gösterir. Onlar cehennemden çıkmayacaklardır.”¹

Evet... Artık çok geç, dünyaya geri dönüş yok. Ey Allah'ın kulları, Allah'ın sakınanlar için yazmış olduğu kurtuluşu istiyor, Rabbinizin, tağutlardan sakınan ve onlardan uzaklaşanlar için yazmış olduğu rahmetini diliyorsanız, bütün tağutlardan kaçının, onların şirkinden sakının... Dünya'da onlardan uzaklaşan ve kaçınan kimse, kıyamet günü de onlardan uzaklaşır ve ahirette onların duraklarından kurtulur... Ancak kim onların batıl dinlerinden razı olur ve ona tabi olursa, kıyametin Arasat'ında onlara şöyle seslenilir: “Kim Allah'tan başka bir şeye ibadet ediyor idiye ona tabi olsun!” buyrulur. Onlardan güneşe ibadet edenler güneşe, aya ibadet edenler aya ve tağutlara ibadet edenler de tağutlara tabi olurlar... Geriye Allahu Teala'ya ibadet edenler kalır. Onlara, “İnsanlar gittikleri halde siz neden burada duruyorsunuz?” denir. Bunun üzerine onların cevabı şöyle olur: “Biz bugün olduğundan daha fazla muhtaç iken onlara katılmadık..”²

Mü'minlerin, “Biz bugün olduğundan daha fazla muhtaç iken onlara katılmadık” sözü üzerinde düşünmek gerekir. Bu sözün manası şudur: Biz onların dinarlarına, liralarna ve dünya işlerine muhtaç iken, dünyada onlardan ayrıldık... Nasıl olur da bu büyük makamda onlardan ayrılmayız... Allahu Teala şöyle buyurur:

¹ 2 Bakara/166-167

² Müttetekun Aleyhi. Mü'minlerin kıyamet günü Rablerini görmesi hadisinden bir bölüm.

“Toplayınız, zulmedenleri ve onlara eş olanları, Allah’tan başka taptıklarını da. Onlara cehennemin yolunu gösterin.”¹

Ayette geçen “eş olanlar” dan kasıt; ortaya koydukları batıl şeyler konusunda onlara uyan, onlara dostlukta ve yardımda bulunanlardır. Allahu Teala bunlar hakkında şöyle buyurur:

“Muhakkak onlar o gün azapta ortaklırlar. İşte Biz, günahkarlara muhakkak böyle yaparız. Çünkü onlara “Allah’tan başka ilah yoktur” denildiğinde, büyüklük tasladılar.”²

Ey Allah’ın kulu, Kelime-i Tevhid’den yüz çevirmekten, bu Tevhid’in nefyettiklerinden (iptal ettikleri) ve gerektirdikleri konusunda ihmalkar davranmaktan, hakka tabi olma konusunda kibirlenmekten ve tağutlara yardımcı olma hususunda ısrar etmekten kaçın. Aksi halde helak olanlardan olur, varacakları yer konusunda onlara ortak olursun...

Sonra bil ki, Allah-u Teala, bu halis Tevhid’i ve İslam dinini korumayı taahhüd etmiştir. Halis Tevhid’i ve İslam dinini, muvahhid kulları için seçmiştir. Kim onunla gelirse, bu kabul edilir. Kim onun dışında başka bir din üzere gelirse yüzüne atılır ve hüsrana uğrayanlardan olur... Allahu Teala şöyle buyurur:

“İbrahim de bunu oğullarına vasiyet etti. Yakup da: Ey oğullarım, Allah sizin için bu dini beğenip seçti. O halde siz ancak Müslümanlar olarak can verin, (dedi).”³

“Muhakkak Allah katında din İslam’dır.”⁴

“Kim, İslâm’dan başka bir din ararsa, ondan asla kabul olunmaz ve o, ahirette de en büyük zarara uğrayanlardandır.”⁵

¹ 37 Saffat/22-23

² 37 Saffat/33-35

³ 2 Bakara/132

⁴ 3 Al-i İmran/19

⁵ 3 Al-i İmran/85

Din kavramı, sadece İslam, Hristiyanlık veya Yahudilik ile sınırlı değildir. İnsanların tabi olduğu ve kendisine boyun eğdiği kanunları, bütün yönetim düzenlerini ve hayat tarzlarını da kapsar... Tevhid ve İslam dini dışındaki bütün bu dinler, kendisinden uzak durulması, kaçınılması, inkar edilmesi ve ehline yaklaşılmaması gereken dinlerdir... Allahu Teala, kendi aralarında dinleri ve yöntemlerinin farklılığına rağmen, her kafire şöyle dememizi emretmektedir:

“De ki: Ey kafirler! Ben sizin tapmakta olduğunuza tapmam. Siz de benim kulluk ettiğime kulluk etmiyorsunuz. Ben de sizin taptıklarınıza asla tapacak değilim. Öyle ya siz de benim kulluk ettiğime kulluk etmezsiniz. O halde sizin dininiz size, benim dinim bana.”¹

Tüm küfür milletleri, İslam dinine aykırı olan düzen ve yöntemler üzere toplanmışlardır. Bu düzen ve yöntemlerin her biri, onların razı oldukları birer din niteliğindedir. Bunun kapsamına komünizm, sosyalizm, demokrasi, laiklik, baasçılık ve insanların, kendi görüşleriyle oluşturdukları ve kendileri için din olarak benimsedikleri bütün sistemler de dahildir. Bu sistemlerden biri olan “demokrasi”, Allahu Teala’nın dini dışında bir dindir... İşte sana, insanlardan çoğunun, hatta İslam’a bağlı olduğunu söyleyenlerin büyük bir kısmının kendisiyle fitneye düştüğü bu sapık din hakkında açıklamada bulunacağım. Bu açıklamayı, demokrasinin, Tevhid dini dışında bir din olduğunu, her kapısının başında şeytanın durduğunu ve ateşe çağırdığını, doğru yoldan sapmış olan yollardan bir yol olduğunu bilmen, ondan sakınman ve insanları ondan sakınmaya çağırman için yapacağım...

Mü’minlere hatırlatma olması için...

Gafillere uyarı olması için...

İnatçı kimselere karşı bir hüccet olması için...

Alemlerin Rabbi’ne karşı bir mazeret olması için...

¹ 109 Kafirun/1-6

Demokrasi, Küfür ve Sonradan Ortaya Konmuş Bir Dindir. Onu Ortaya Koyanlar ise Kanun Koyan Rabler veya Bu Rablere Kulluk Yapanlardır

Bil ki çirkin bir söz olan demokrasi kelimesinin aslı, Yunancadır. “Halk” anlamındaki “Diyos” ile, hüküm, otorite ya da kanun koyma anlamındaki Kratos kelimelerinin birleşmesinden meydana gelmiştir. Dolayısıyla “Demokrasi” kelimesinin tercümesi harfiyen şöyle olur: “Halkın egemenliği” veya “Halkın kanun koyması.”

Demokrasinin taraftarlarına göre, “Halkın egemenliği”, demokrasinin en büyük özelliğidir... Bu niteliğine binaen demokrasiyi sürekli överler. Muvahhid kardeşim! Onların övdükleri bu nitelik; İslam dinini, Tevhid dinini ortadan kaldıran küfür, şirk ve batılın özelliklerinden biridir... Yukarıda aktarmış olduğumuz gibi, insanların yaratılmasındaki, kitapların indirilmesindeki, peygamberlerin gönderilmesindeki en yüce esas ve İslam’daki en sağlam kulp, ibadetlerde Allahu Teala’yı birlemek ve O’ndan başkasına ibadet etmekten kaçınmaktır. Yasama konusunda itaatin Allah’a has kılınması da, bu yüce esasın kapsamındadır.

Demokrasi taraftarlarının hayallerinde olduğu gibi, halkın egemen olması niteliğinin tam olarak uygulanıyor olması ile, günümüzde olduğu gibi egemenliğin, halkın belli kesimi ya da yönetim kadrosu için sözkonusu olması arasında herhangi bir fark yoktur. Demokrasi, her iki durumda da, göklerin ve yerin Rabbi olan Allahu Teala’ya küfürdür, şirk, Tevhid dini ve peygamberlerin dinini yok saymaktır...

Bunun nedenlerinden bazıları şunlardır:

Birincisi: Demokrasi, Allahu Teala'nın hükmü değil, çoğunluğun ya da tağutun hükmüdür... Allahu Teala, Rasülü'ne *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, kendisine indirilmiş olan şeriat ile hükmetmesini emretmekte, çoğunluğun hevasına ve indirmiş olduğu bazı hükümleri uygulamaktan, kendisini saptırmaya çalışanlara tabi olmaktan da sakındırmaktadır. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet ve onların arzularına uyma. Allah'ın sana indirdiği hükümlerin bir kısmından seni saptırmamalarına da dikkat et.”¹

‘Demokrasi dini’ ve onun şirk yoluna gelince, ona kulluk yapanlar der ki: “Aralarında, halkın arzusuna göre hükmet, onların isteklerine uy. Onların isteklerini yerine getirmeye mani olacak her türlü şeyden sakın.” Dolayısıyla demokrasi, açık bir küfür ve Allahu Teala'ya açık bir şirktir. Bununla birlikte daha da hakikate bakıldığında, onların lisan-ı halleri ile şunu söyledikleri görülür: “Onların aralarında tağutun ve tağutun dostlarının istekleriyle hükmet. Tağutun onayladığı ve kabul ettiği kanunları ortaya çıkar...”!!!

Bu açık bir sapıklıktır ve bellidir

Üstelik o, Yaratan'a düşmanca şirktir...

İkincisi: Çünkü demokrasi, Allahu Teala'nın şeriatına değil, anayasalara uygun olan çoğunluğun ve tağutun hükmüdür... Kur'an'dan daha fazla önemsedikleri ve değer verdikleri anayasalarında, kendi hükümlerinin, Allahu Teala'nın hükümlerinin önünde ve kanunlarının da, Allahu Teala'nın kanunlarının üzerinde hakim olduğu açıkça geçmektedir...² Demokrasi'de,

¹ 5 Maide/49

² Kuveyt anayasasının 6. maddesi: “Bütün otoritelerin kaynağı halktır.” 51 maddesi: “Kanun koyma yetkisi, yönetici ve anayasaya uygun olarak millet meclisine aittir.” Ürdün anayasasının 24. maddesi: “Otoritelerin kaynağı halktır.”

anayasalarının metinlerine bağlı kalmadıkça ve maddelerine uygun olmadıkça, halkın isteği ve kanun koyması asla kabul edilmez. Zira onlara göre anayasa, çıkacak olan kanunların temeli ve bu kanunların ‘mukaddes kitabı’dır... Demokrasi dininde, Kur’an ayetlerine ya da Rasul’ün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hadislerine itibar edilmez. Mukaddes kitapları olan anayasaya uygun olmadığı sürece, Kur’an’a ya da hadislere uygun olarak kanun ortaya koymak mümkün değildir. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz (Allah’a ve ahirete gerçekten iman ediyorsanız) onu Allah’a ve Rasulü’ne götürün. Bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha iyidir.”¹

Demokrasi dini ise şöyle der: “Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz, sonradan konulan kanunlara ve anayasaya uygun biçimde, halka, meclise ve krala götürün.”

“Yuh size ve sizin Allah’tan başka taptıklarınıza! Hala aklınızı başınıza almayacak mısınız?”²

Dolayısıyla halk, kanunlar çıkaran şirk meclisi aracılığıyla ve demokrasi yoluyla Allahu Teala’nın şeriatıyla hükmetmeyi istese dahi, bu mümkün olmaz. Halkın isteklerinden de, sadece anayasa maddeleri ve metinlerine uygun olanlar için izin verilir. Çünkü anayasa, demokrasinin mukaddes kitabı, heva ve isteklerine uygun olarak tahrif edilmiş olan Tevrat ve İncil’leridir...

Üçüncüsü: Demokrasi, kokuşmuş laikliğin meyvelerinden biridir. Zira laiklik, dini gündelik hayattan çıkarmak ya da dini, devlet ve hükümden ayırmak için ortaya atılmış olan bir küfür yoludur.

¹ 4 Nisa/59

² 21 Enbiya/67. Kur’an-ı Kerim’de, Allahu Teala bize İbrahim’in, kavminin mabudlarının ve tağutlarının sefihliğini açıkladıktan sonra bunu söylediğini haber veriyor.

Demokrasi, halkın ya da halkın idaresini ele geçirmiş olan tağutun egemenliğidir... Hiçbir yönü ile Allahu Teala'nın egemenliği değildir. Demokrasi, anayasa maddelerine ve halkın isteklerine uygun olmadığı sürece, Allahu Teala'nın muhkem olan şeriatından herhangi bir hükme asla itibar etmez. Tabi ki gerek anayasa ve gerekse de halkın isteklerinden önce, yönetimdeki baş tağutun ve çevresindekilerinin isteklerine bakılır...

Halkın tamamı, yönetimdeki tağuta ya da demokrasinin efendilerine; "Allah'ın indirdiğiyle hükmedilmek istiyoruz... Ne halkın, ne de onların temsilcilerinin ve yöneticilerinin kanun koyma hakkı yoktur... Mürtedlere karşı Allah'ın hadlerini uygulamak istiyoruz. Zina eden, hırsızlık yapan, içki içen kimse hakkında Allah'ın hükmünü uygulamak istiyoruz... Kadının örtünmesini ve iffetli olmasını istiyoruz... Fahişeliği, ahlaksızlığı, zinayı ve diğer kötü olan şeyleri yasaklamak istiyoruz..." demiş olsa dahi, derhal şöyle cevap verirler: "Bu talepleriniz, demokrasi dinine ve özgürlüğe aykırıdır..."

Dolayısıyla demokrasinin özgürlük anlayışı, Allahu Teala'nın dini ve şeriatından ayrılmak ve bu şeriatın sınırlarını çiğnemekten ibarettir. Anayasa ve sonradan ortaya koydukları her türlü kokuşmuş kanunlar ise koruma altındadır. Hatta bu anayasa ve kanunlara düşman olan ve karşı gelenler cezalandırılır.

Helak olun, helak olun, helak olun...

Dilim kuruyuncaya kadar helak olun...

Ey muvahhid kardeşim! Demokrasi, Allahu Teala'nın dini dışında bir dindir... Demokrasi, tağutun egemenliğidir, Allahu Teala'nın egemenliği değil... Birbiri ile kavga eden ve ayrılık içerisinde olan farklı ilahların şeriatıdır; tek ve kahhar olan Allahu Teala'nın şeriatı değil... Halktan bu demokrasiyi kabul eden ve onunla uyum içerisinde olan kişi, yasama hakkını kendisinde görmüş olmaktadır. Ve bu yasaların tek ve kahhar olan Allahu

Teala'nın şeriatından önde olduğunu kabul etmiş olur... Kişinin, demokrasi dininin bir gereği olarak yapılan seçimlere katılması halinde, bizzat kanun koyması ile koymaması ya da seçimlerin kazanılması ile kazanılmaması arasında hiçbir fark yoktur.

Demokrasi dini üzere müşriklerle birlikte ilerlemek, egemenliğin ve yasama hakkının insanlara ait olduğunu, insanların egemenliğinin, Allahu Teala'nın, Kitabı'nın ve şeriatının egemenliğinden üstün olduğunu kabul etmek bizzat küfürdür, açık bir dalalettir ve Yaratan'a düşmanca şirk koşmadır.

Demokrasi dininde halk, kendi içinden vekiller seçer. Her topluluk, cemaat ya da kabile, kendi istek ve arzularına uygun hükümler koymaları için birbirinden farklı rabler edinir. Bu seçmenlerden bazıları, fikir ve ideolojisine uygun olarak mabudunu ve kanun koyucusunu seçer. Bazıları, kabile ve milliyetçilik adına bu seçimlere katılır. Bazıları ise, Müslüman olduğunu iddia ettiği ve İslam adına olduğunu öne sürdüğü bir takım efendiler seçer...¹ Halbuki Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

“Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyleri kendilerine dinden şeriat yapan ortakları mı vardır? Eğer ayırdedici söz olmasaydı, muhakkak aralarında hüküm olunmuştu bile.”²

Aslında bu vekiller, putperest barınaklarında belli bir mevkide bulunan putlar, ibadet edilen mabudlar, kabul edilen sahte ilahlar konumundadırlar. Onlar ve onları seçenler, demokrasi dini ve anayasaya boyun eğmektedirler. Anayasanın maddelerine uygun olarak hüküm için onlara başvurulur ve onlar da anayasaya uygun olarak hüküm ve kanun koyarlar. Anayasadan da önce, onların bu kanunlarını onaylayan, doğrulayan, reddeden ya da kabul eden büyük putlarına, ilahlarına ve efendilerine

¹ Bütün bunlar maalesef, Kuveyt, Ürdün, Mısır, Türkiye ve birçok ülkede vardır...

² 42 Şura/21

başvururlar. Bu putun ismi ise, bazen kral olur bazen de cumhur-başkanı...

Ey muvahhid kardeşim, demokrasinin ve demokrasi dini-nin hakikati budur... Demokrasi; tağutların dinidir, Allahu Teala'nın dini değil... Müşriklerin yoludur, rasullerin ve nebilerin yolu değil... Birbirleriyle çatışma içerisinde olan farklı ilahların ve rablerin şeriatıdır, tek ve kahhar olan Allahu Teala'nın şeriatı değil...

“Darmadağınık bir çok rabler mi hayırlıdır, yoksa bir tek olan ve herşeyi hükmü ve iradesi altında tutan (kahhar olan) Allah mı? Sizin O’nu bırakıp da taptıklarınız, kendinizin ve baba-larınızın adlandırdığı bir takım isimlerden başkası değildir. Allah bunlara dair hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm ancak Allah’ındır. O kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. Dosdoğ-ru din işte budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.”¹

“Allah ile birlikte bir ilah mı var? Allah, koştukları ortak-lardan çok yücedir.”²

Ey Allah’ın kulu tercih sana ait... Ya Allahu Teala’nın di-ni, temiz şeriatı, aydınlığı ve dosdoğru yolu; ya da demokrasi dini, demokrasi şirki, küfrü, kapalı ve karışık yolu... Tek olan Allahu Teala’nın hükmü ya da tağutun hükmü...

“Doğruluk, sapıklık ve eğrilikten ayırt edilmiştir. O halde kim tağutu inkar edip Allah’a iman ederse, sağlam kulpa yapış-mıştır ki o hiçbir zaman kopmaz.”³

“De ki: (O) Rabbinizden gelen haktır. Artık dileyen iman etsin, dileyen kafir olsun. Gerçekten Biz zalimler için etrafını saran duvarları kendilerini çepeçevre kuşatmış bir ateş hazırlamışızdır.”¹

¹ 12 Yusuf/39-40

² 27 Neml/63

³ 2 Bakara/256

“Yoksa Allah’ın dininden başkasını mı arıyorlar? Oysa göklerde ve yerde kim varsa, ister istemez O’na teslim olmuştur ve O’na döndürüleceklerdir. De ki: Allah’a iman ettik. Bize indirilene, İbrahim’e, İsmail’e, İshak’a, Yakub’a ve Esbat’a indirilenlere, Musa’ya, İsa’ya ve peygamberlere Rableri tarafından verilenlere de iman ettik. Onların hiçbirinin arasında fark gözetmeyiz ve biz O’na teslim olanlarız. Kim İslam’dan başka bir din ararsa ondan asla kabul olunmaz ve o, ahirette de en büyük zarara uğrayanlardandır.”²

¹ 18 Kehf/29

² 3 Al-i İmran/ 83-85

DEMOKRASİ DİNİNE RUHSAT VEREN ŞÜPHELERE VE BATIL GÖRÜŞLERE CEVAPLAR

Allahu Teala şöyle buyurur: “Sana Kitabı indiren O’dur. Onun (Kur’an’ın) bazı ayetleri muhkemdir ki bunlar Kitap’ın anasıdır. Diğer bir kısmı da müteşabihlerdir. İşte kalplerinde eğrilik bulunanlar, fitne çıkarmak ve te’viline yeltenmek için onun müteşabih olanına uyarlar. Halbuki onun gerçek te’vilini ancak Allah bilir. İlimde derinleşmiş olanlar: Biz ona iman ettik, hepsi Rabbimizin katındandır, derler. Ancak akıl sahipleri düşünür, öğüt alır. Rabbimiz! Bizi hidayete erdirdikten sonra kalplerimizi çevirme! Katından bize bir rahmet ver. Şüphesiz sen pek çok bağışlayansın.”¹

Allahu Teala bize bu ayetlerde, insanların Allah’ın şeriatı konusunda iki kısma ayrıldığını bildirmektedir:

Birinci Kısım: Bunlar; ilim ehli ve ilimde derinleşenlerdir. Kur’an’ın tümünü alırlar ve hepsine iman ederler. Genel olanı, özel olan ile; mutlak olanı, mukayyed olan ile; manası kapalı olanı, manası açık olan ile birlikte değerlendirirler. Manasını anlayamadıkları ayetleri, manası açık olan muhkem ayetler ile anlarlar.

İkinci Kısım: Bunlar ise, sapıklar ve kalbinde eğrilik bulunan kimselerdir. Kur’an’ın müteşabih olan ayetlerini alırlar ve sadece bu ayetler ile ortaya çıkarlar... Muhkem olan ayetlerden, açık olan nasslardan ya da bu müteşabihi açıklayan diğer ayetlerden yüz çevirirler...

Dolayısıyla, demokrasiyi ve şirk meclislerini savunan topluluğun, sapıkların ve kalplerinde eğrilik olanların yolunu tuttuğu

¹ 3 Al-i İmran/7-8

anlaşılmaktadır. Onlar Kitap ve Sünnet'te aktarılan bir takım kıssalar ve şüpheli olan şeyleri araştırarak, bu kıssa ve şüpheleri alırlar. Onları dinin kaidelerinden ve temel esaslarından olan açık, mukayyed ya da açıklayıcı nassları ile değerlendirmezler. Bu, hakkı batılla, nuru da karanlıkla karıştırmak istemelerinden dola-yıdır..

Allahu Teala'nın izni ile burada, bu konudaki en meşhur şüpheleri ele almaya gayret edeceğiz. Toplulukları hezimete uğratan, bulutları yürüten Melik ve Vehhab olan Allah'ın yardı-mıyla, onların bu şüphelerine cevap vereceğiz.

BİRİNCİ ŞÜPHE

YUSUF'UN ALEYHİSSELAM, MISIR MELİKİ'NİN YANINDA ÇALIŞMASI

Bu şüphe heva ehlinden olan bir gruba aittir. Şöyle derler: “Yusuf *Aleyhisselam*, Allah-u Teala'nın indirdiğiyle hükmetmeyen kafir bir melikin yanında bakanlık görevinde bulundu. O halde kafir hükümetlerde bu tür görevler almak caizdir. Hatta bu tür görevler almak gereklidir.”

Buna karşılık biz deriz ki:

İlk Olarak: Bu şüpheyle, yasama parlamentosuna katılmanın veya buna benzer görevler almanın caiz olduğuna delil getirmek batıl ve fasittir. Çünkü bu şirk parlamentoları, Allahu Teala'nın dini dışında bir dine dayanmaktadır ki bu, demokrasi dinidir. Demokraside ise yasama hakkı ve helal ya da haram belirleme hakkı Allahu Teala'nın değil, halkındır. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Kim İslam'dan başka bir din ararsa ondan asla kabul olunmaz ve o, ahirette de en büyük zarara uğrayanlardandır.”¹

Bu şüphenin sahibi olan kimse, Yusuf'un *Aleyhisselam* İslam dini dışında bir dine veya muvahhid olan atalarının dini dışında bir dine uyduğunu ya da İslam dini dışında bir dini koruyacağına dair yemin ettiğini söylemeye cesaret edebilir mi? Yusuf'un *Aleyhisselam*, bu parlamentolardaki insanların yaptıkları gibi, İbrahim'in *Aleyhisselam* dini dışında bir dine uygun olarak yasa koyduğunu iddia edebilir mi?²

Yusuf *Aleyhisselam*, müstaz'af olduğu dönemlerde dahi bütün açıklığı ile İbrahim'in dinini ilan ettiği halde, onun hakkın-

¹ 3 Al-i İmran/85

² Onların anayasaları, halkın, otorite kaynağı olduğunu ve yasama otoritesinin, krala veya başbakana ya da millet meclisine ait olduğunu belirtmektedir.

da nasıl böyle bir iddiada bulunulabilir ki... Rabbimiz Yusuf *Aleyhisselam* hakkında şöyle buyurur:

“Yusuf: "Rabbimin bana öğrettiği bilgi ile, daha yiyeceğiniz yemek gelmeden size onu yorumlarım. Gerçekten ben Allah’a iman etmeyen ve kendileri ahireti inkar eden bir kavmin dinini terkettim. Atalarım İbrahim, İshak ve Yakup’un dinine uydum. Allah’a herhangi bir şeyi ortak koşmamız, yapabileceğimiz bir iş değildir. Bu hem bize, hem insanlara Allah’ın lütuf ve keremindedir. Fakat insanların çoğu şükretmezler. Ey zindan arkadaşlarım! Darmadağınık bir çok rabler mi hayırlıdır, yoksa bir tek olan ve herşeyi hükmü ve iradesi altında tutan (kahhar olan) Allah mı? Sizin O’nu bırakıp da taptıklarınız, kendinizin ve babalarınızın adlandırdığı bir takım isimlerden başkası değildir. Allah bunlara dair hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm ancak Allah’ındır. O kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru din işte budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.”¹

Yusuf *Aleyhisselam*, müstaz’af olduğu dönemlerde dahi dine çağırdığı, onu açıkladığı ve ilan ettiği halde, belli bir güce kavuştuktan sonra bunu gizlemesi veya tahrif etmesi mümkün müdür?

Bize cevap verin, ey şirk parlametolarında dinin maslahatını arayan basiretsizler..

Sizler de bilmektesiniz ki bakanlık, uygulama otoritesi; parlamento ise kanun koyma otoritesidir... Gerek bakanlık görevi ve gerekse de parlamento üyeliği görevi ile Yusuf’un *Aleyhisselam* durumu arasında dağlar kadar fark bulunmaktadır. Yaptığınız bu kıyas doğru değildir...² Yusuf’un *Aleyhisselam* kıssasını, parlamen-

¹ 12 Yusuf/37-40

² Bazı sözde bilginlerin iddiasına göre parlamento, hükümete muhalefet cephesidir. Onlar bu cephede anayasal bir cihad yapıyorlar. Kanuni bir şekilde mücadele ediyorlar, diplomatik yollarla yönetimi yenmeye çalışıyorlar...

tolara katılmanın meşruluğu hakkında delil olarak kullanmak, kesinlikle doğru değildir.

İkinci Olarak: Allahu Teala'ya hüküm koyma konusunda şirk koşan, Allahu Teala'nın dostlarına karşı savaş açan ve Allahu Teala'nın düşmanlarını dost edinen bu tağuti devletlerin gölgesi altında gerek bakanlık olsun ve gerekse milletvekilliği olsun görev almayı, Yusuf'un *Aleyhisselam* durumu ile kıyaslamak, birkaç yönden batıl ve fasittir. Şöyle ki:

Birinci Yön: Allah-u Teala'nın indirdiğiyle hükmetmeyen bu hükümetlerin gölgesi altında bakanlıkta görev almak, kesinlikle onların sonradan ortaya koydukları anayasalarına saygı duymayı, dostluk göstermeyi ve Allahu Teala'nın, inkar edilmesini emrettiği tağutlara bağlılığı gerektirir. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Tağuta iman etmemeleri kendilerine emrolunduğu halde, tağutun önünde muhakemeleşmek istiyorlar.”¹

Ayrıca gerek bakanlık ve gerekse de milletvekilliği görevini alabilmeleri için mutlaka küfür türünden bir yemin ile yemin etmeleri gerekir.² Yusuf'un *Aleyhisselam*, bizzat Allahu Teala

¹ 4 Nisa/60

² Ürdün Anayasası'nın 43. maddesi şöyledir: “Başbakan ve bakanların, işlerine başlamadan önce, kral karşısında şöyle yemin etmeleri gerekir: “Krala samimi bir şekilde bağlı olacağıma, anayasayı koruyacağıma... Allah adına yemin ederim.” Bunun bir benzeri de 79. maddede şöyle geçer: “Millet meclisindeki her üyenin ve delegenin, görevine başlamadan önce, meclis önünde şu şekilde yemin etmesi gerekir: “Krala ve vatana samimi bir şekilde bağlı olacağıma, anayasayı koruyacağıma Allah adına yemin ederim...” Bunun bir benzeri de Kuveyt Anayasası'nın 91 ve 126. maddelerindedir. Yusuf Aleyhisselam böyle bir şey yaptı mı? “Yemin ederiz, ama bunu içimizden kabul etmez ve şeriati kastederiz” diyen, demokrasi aşığı bazı kimselerin batıl görüş ve sözlerine aldanmak gerekir. Yemin, yemin edenin niyetine göre değildir. Eğer durum böyle olsaydı, insanlar arasındaki anlaşmalar ve şartlar bozulur, herkes işine geldiği şekilde bunu bir hile haline getirirdi. Rasulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem, Müslim'in rivayet ettiği bir hadiste şöyle buyurur: “Yemin, yemin isteyenin

tarafından, temizlendiği belirtildiği halde, Allahu Teala'nın yasaklamış olduğu bu türden bir işi yaptığı nasıl söylenebilir? Halbuki Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

“Ondan fenalığı ve fuhşu giderelim diye böyle yaptık. Çünkü o, ihlase erdirilmiş kullarımızdandı.”¹

Yusuf *Aleyhisselam* hakkında böyle bir şeyi iddia eden kişi şüphesiz yaratılanların en kafiridir. Hatta yemin ettiğinde istisnada bulunan lanetli iblisten daha da kötüdür. Ki iblisin yapmış olduğu yemin hakkında Rabbimiz şöyle bildirir: “(İblis) Dedi ki: İzzetin hakkı için hepsini mutlaka azdıracağım. Aralarında ihlase erdirilmiş kulların müstesna.”²

Yusuf *Aleyhisselam*, Allahu Teala'nın nassıyla ve kesin olarak bildirildiği gibi, Allah'ın ihlase erdirilmiş olan kullarındandı ve hatta bu kulların efendilerindendi...

İkinci Yön: Bu hükümetlerin gölgesinde bakanlık görevini üstlenmek (ister anayasaya yemin etsin ister etmesin), küfür kanunlarına boyun eğmeyi ve bu kanunların dışına çıkmamayı gerektirir. Dolayısıyla böyle bir görevi alan kişi, bu kanunların ihlaslı bir kulu ve gerek hak, gerek batıl, gerek fık ve gerekse küfür konusunda bu kanunları belirleyenlerin sadık bir hizmetçisi olmuş olur.

Yusuf es-Siddık *Aleyhisselam* böyle miydi ki, onun durumu ile demokrasi ve parlamentoları kıyaslayabilelim? Kim Allahu Teala'nın nebisine böyle bir iftirada bulunursa, o kimsenin küfüründen, zındıklığından ve İslam'dan çıktığından şüphe etmeyiz... Çünkü Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

niyetine göredir.” Dolayısıyla sizin bu yemininiz, niyetlerinize bağlı değildir; aksine üzerine yemin etmiş olduğunuz tağutun niyetine bağlıdır...

¹ 12 Yusuf/24

² 38 Sa'd/82-83

“Andolsun ki Biz her ümmete: “Allah’a kulluk edin ve tağuttan kaçının” diye bir peygamber göndermişizdir.”¹

Bu, Yusuf *Aleyhisselam* ve diğer bütün rasuller hakkında, var olan en büyük hakikat ve en temel esastır.

O, insanları iyi ve kötü günde, darlıkta ve bollukta, acizlikte ve güçte Allah’a ibadete ve tağuttan kaçınmaya davet etti ve sonradan bunu yok sayıp, müşriklerden oldu öyle mi? Allahu Teala onun, kendisine iman eden ve ihlase erdirilmiş kullarından olduğunu söylerken bu nasıl mümkün olabilir? Bazı müfessirler Allahu Teala’nın, “Yoksa o, hükümdarın dinine (kanunlarına) göre kardeşini alıkoyabilecek değildi”² ayetini, Yusuf’un *Aleyhisselam*, dönemin melikinın sistemine ve kanunlarına uymadığına ve bu kanunlara uymak ile de sorumlu olmadığına dair delil olarak saymışlardır. Yusuf *Aleyhisselam*, onun hükümlerine uymamış ve onlara tutunmamıştı. Günümüz parlamentolarının ve bakanlıkların durumu ise tamamen farklıdır.

Üçüncü Yön: Yusuf’un *Aleyhisselam* hazineden sorumlu olması, Allahu Teala’nın imkan vermesiyle olmuştu. Allahu Teala şöyle buyurur:

“İşte böylece o yerde Yusuf’a iktidar verdik. O, orada dilediği yerde konaklardı.”³

Dolayısıyla onun bu durumu, Allahu Teala tarafından verilmiş bir iktidardır. Melikin emrine, hükmüne veya yargısına karşı gelse dahi, melikin ya da bir başkasının ona zarar vermesi ya da onu bu makamından azletmesi mümkün değildir...

Halbuki günümüzde, tağutların yanında belli görevleri üstlenmiş olan rezil insanların durumu böyle değildir. Onlar, tağutların oyuncakları niteliğindedirler.

¹ 16 Nahl/36

² 12 Yusuf/76

³ 12 Yusuf/56

Dördüncü Yön: Yusuf'un *Aleyhisselam*, melikin yanında tam ve gerçek anlamda bağımsız bir durumu ve dokunulmazlığı vardı. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Onunla konuşunca şöyle dedi: Sen bugün bizim nezdimizde önemli bir mevki sahibisin, eminsin.”¹

Ona, tam bir hürriyet verilmişti. Allahu Teala şöyle buyurur:

“İşte böylece o yerde Yusuf'a iktidar verdik. O, orada dilediği yerde konaklardı.”²

Ne yaparsa yapsın, ona karşı çıkan, onu hesaba çeken, yaptığı şeylerde onu gözetleyen kimse yoktu... Bugün tağutların yanında bakanlık görevini üstlenmiş olan rezillerin durumu acaba böyle midir? Yusuf'ta *Aleyhisselam* olduğu gibi tam bir bağımsızlıkları ve dokunulmazlıkları mı var, yoksa yalan ve sadece sözde kalan bir dokunulmazlıkları mı var? Bakan, baş tağutun işlerine burnunu soktuğunda, ona muhalefet türünden bir şey yaptığında, liderin çizgisinden ya da melikin dininden çıktığında acaba durumu ne olur? Onlara göre bakan, melikin ya da derin devletin siyaseti için bir hizmetçidir. Onun emirlerini emreder, yasakladıklarını yasaklar. Onun, Allahu Teala'nın emirleri ve dini konusunda dahi olsa, melikin emirlerine ya da anayasasına karşı çıkma gibi bir hakkı asla bulunmamaktadır... Yusuf'un *Aleyhisselam* durumunun da günümüz rezillerinin durumu gibi olduğunu iddia etmek, şüphesiz büyük bir iftira ve Allahu Teala'nın, Yusuf *Aleyhisselam* hakkındaki tezkiyesini yalanlamadır.

Eğer Yusuf'un *Aleyhisselam* durumu doğru bir şekilde anlaşılırsa, günümüz parlamento ve bakanlıklarının durumu ile ne kadar farklı olduğu da anlaşılmış olur.

¹ 12 Yusuf/54

² 12 Yusuf/56

Üçüncü Olarak: Bu şüpheyi iptal eden şeylerden biri de, tefsir ehlinde bazıların, melikin Müslüman olduğu yönündeki sözleridir. Bu, İbn-i Abbas'ın talebesi olan Mücahid'ten rivayet edilmiştir. Mücahid'ten aktarılan bu rivayet, parlamento ve bakanlıkların meşruluğu hakkında bu kıssanın delil olarak kullanılmasını temelden yok eder.

Biz, Allahu Teala'ya yöneliyor ve Allahu Teala'nın Kitabı'ndaki ayetin zahirine ya da umumuna uymayı, bazı insanlar tarafından bu ayetler hakkında ortaya atılan sözlerden, yorumlardan, delil ve belgelerden uzak bütün iddialardan daha üstün görüyoruz... Mücahid'ten aktarılan bu rivayeti destekler mahiyetindeki delillerden biri de, Allahu Teala'nın Yusuf *Aleyhisselam* hakkındaki şu buyruğudur:

“İşte böylece o yerde Yusuf'a iktidar verdik.”¹

Bu, Allahu Teala'nın, Kitabı'nın başka bir yerinde açıklamış olduğu özetir. Rabbimiz, mü'minlerden, kendilerine yeryüzünde iktidar olma imkanı verilenlerin durumunu şöyle niteler: “Biz eğer o kimselere, yeryüzünde bir iktidar imkanı verirsek; onlar namazlarını dosdoğru kılarlar, zekatı verirler, iyiliği emrederler, kötülüğü yasaklarlar. İşlerin sonu Allah'a varır.”²

Yusuf'un *Aleyhisselam* bu kimselerden olduğundan hatta onların efendilerinden olduğundan şüphe yoktur. Allahu Teala onlara iktidar verdiğinde, iyiliği emreder, kötülükten nehyederler... İslam dinini bilen kimse, dinde en büyük iyiliğin, şüphesiz Yusuf *Aleyhisselam* ve babalarının usulünün temelinde var olan Tevhid olduğunu bilir. En büyük kötülük ise, Yusuf'un uyarmış olduğu, nefret ettiği, öfke duyduğu, ilahlarına karşı düşmanlık beslediği şirkdir... Yusuf'un, Allahu Teala kendisine iktidar verdikten sonra, insanları babası Ya'kub, İshak ve İbrahim'in

¹ 12 Yusuf/56

² 22 Hacc/41

dinine çağırmaya devam ettiği kesin ve açıktır. İnsanlara bunu emrediyor, buna karşı çıkan ve yok sayan herkesle mücadele ediyordu. Allah'ın indirdiği dışında bir şeyle hükmetmiyordu ve Allah'ın indirdiği dışında bir hükmün çıkarılması için yardımcı olmuyordu. Bugün makamlarına deliler gibi sarılan rezil kimselelerin yaptığı gibi, Allahu Teala dışında kendisine ibadet edilen, kanunlar koyan tağutların önderlerine asla destek olmuyordu.

Üstelik, bugün parlamentoda bulunan kimselerin yaptığı gibi Allah'ın indirdiklerinden başka hüküm koyma konusunda onlara katılmıyor, kesin olarak onların durumunu reddediyor, kötülüklerini değiştiriyor, Tevhid ile hükmediyor, insanları Tevhid'e çağırıyor ve Tevhid'e karşı gelen kim olursa olsun ondan uzaklaşıyordu. Yusuf *Aleyhisselam* hakkında, Allahu Teala'nın nasslarında geçen budur... Yusuf ancak bu şekilde nitelenmektedir.

Yine buna işaret eden ve onaylayan açık delillerden biri de, Allahu Teala'nın şu sözü ve bunun tefsiridir:

“Hükümdar dedi ki: ‘Onu bana getirin, onu kendime en yakınlarından kılayım.’ Onunla konuşunca da şöyle dedi: Sen bugün bizim nezdimizde önemli bir mevki sahibisin, eminsin.”¹ Acaba Yusuf *Aleyhisselam*, melik ile ne konuştu ki onu bu derece etkiledi ve bu derece güven duyulmasına sebep oldu? Acaba çoktan kapanmış olan ve hakkın ortaya çıkmış olduğu ‘Azizin karısı’ meselesi hakkında mı konuştu? Yoksa acaba vatanın birliği, iktisadi kalkınması ya da buna benzer meseleler hakkında mı konuştu? Yusuf *Aleyhisselam* ile melik arasında geçen konuşma hakkındaki ayeti, şu ayet açıklamaktadır:

“Andolsun ki Biz her ümmete: “Allah’a kulluk edin ve tağuttan kaçının” diye bir peygamber göndermişizdir.”²

¹ 12 Yusuf/54

² 16 Nahl/36

Allahu Teala başka bir ayette de şöyle buyurur: “Andolsun ki sana ve senden öncekilere vahyolundu ki: Eğer şirk koşarsan, andolsun ki amelin boşa çıkar ve muhakkak zarar edenlerden olursun.”¹

Allahu Teala, Yusuf’un *Aleyhisselam* davetinin en önemli nitelikleri olarak şunları bildirmektedir:

“Yusuf: “Rabbimin bana öğrettiği bilgi ile, daha yiyeceğiniz yemek gelmeden size onu yorumlarım. Gerçekten ben Allah’a iman etmeyen ve kendileri ahireti inkar eden bir kavmin dinini terkettim. Atalarım İbrahim, İshak ve Yakup’un dinine uydum. Allah’a herhangi bir şeyi ortak koşmamız, yapabileceğimiz bir iş değildir. Bu hem bize, hem insanlara Allah’ın lütf ve keremindedir. Fakat insanların çoğu şükretmezler. Ey zindan arkadaşlarım! Darmadağınık bir çok rabler mi hayırlıdır, yoksa bir tek olan ve herşeyi hükmü ve iradesi altında tutan (kahhar olan) Allah mı? Sizin O’nu bırakıp da taptıklarınız, kendinizin ve babalarınızın adlandırdığı bir takım isimlerden başkası değildir. Allah bunlara dair hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm ancak Allah’ındır. O kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru din işte budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.”²

Kuşkusuz ayetlerde aktarılanlar, Yusuf’un *Aleyhisselam* en büyük sözüydü. Bu, onun dosdoğru dini, davetinin temeli ve atalarının diniydi. İyiliği emrettiğinde, bunu emrederdi... Yine ona göre bu esasa aykırı olan bir şeyden daha büyük kötülük yok idi. Yusuf’un sözünün ve davetinin bu olduğu kesinleştiğine göre, Melik’in ona vermiş olduğu cevap şu idi:

“Sen bugün bizim nezdimizde önemli bir mevki sahibisin, eminsin.”³

¹ 39 Zümer/65

² 12 Yusuf/37-40

³ 12 Yusuf/54

Bu ise, melikin Yusuf'a uyduğuna, onu onayladığına, küfür dinini bıraktığına, İbrahim, İshak, Ya'kup ve Yusuf'un *Aleyhisselam* dinine tabi olduğuna dair açık bir delil niteliğindedir.

Şöyle de denilebilir: En azından, Yusuf'un Tevhid'ini ve dinini onayladı, ona konuşma ve dinine davet hürriyeti verdi. Ona karşı çıkkanı aşağıladı ve herhangi bir konuda ona karşı çıkmadı. Yusuf'un *Aleyhisselam* bu durumuyla, Allahu Teala'nın indirdikleri dışında kanunlar belirleme ve uygulama konusunda tağutlara ortaklık eden kişilerin durumları arasındaki farkı kavraman, hakkı anlayabilmen konusunda sana yeter...

Dördüncü Olarak: Buraya kadar aktarılanlardan ortaya çıkmaktadır ki; Yusuf'un *Aleyhisselam* durumu, Tevhid'e aykırı olmadığı gibi, günümüzde parlamentoya katılmış olan kişilerin yaptıkları gibi, İbrahim'in dinini de yok etmemektedir.

Melikin, küfür üzere kalmaya devam ettiğini kabul etsek dahi, Yusuf'un böyle bir işi üstlenmesi fûrû meselelerinden olur ve dinin aslı konusunda her hangi bir sorun ortaya çıkmaz. Zira yukarıda açıkladığımız gibi Yusuf'un küfre düşmediği, kafirleri dost edinmediği ya da yasama konusunda Allahu Teala'ya şirk koşmadığı konusunda şüphe bulunmamaktadır. Bilakis o, Tevhid'i emrediyor ve bütün bunları yasaklıyordu... Allahu Teala, fûrû kısmından olan hükümler hakkında şöyle buyurur:

“Sizden herbiriniz için bir şeriat ve bir yol tayin ettik.”¹

Peygamberlerin şeriatları, Tevhid meselesinde aynıdır, ancak fûrû kısmından olan hükümler konusunda değişebilir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur:

“Biz peygamberler topluluğu kardeşizdir, dinimiz de tek tir.”¹

¹ 5 Maide/48

Hadiste, Tevhid'in esası konusundaki ittifaka, fûrûdan olan hükümlerin ise çeşitliliğine işaret bulunmaktadır. Bizden önceki ümmetlerin şeriatinde yasak olan bir şey, bizim şeriatimizde yasak olmayabilir. Yine bizden önceki ümmetlerin şeriatinde yasak olmayan bir şey, bizim şeriatimizde yasak olabilir. Ganimetin, bizden önceki ümmetler için haram hükmünde olması, ancak bizim şeriatimizde ganimetin helal olması bu kabil-dendir.

Yusuf'un *Aleyhisselam* üstlenmiş olduğu iş, bizim şeriatımızda caiz değildir. İbn-i Hibban, Ebu Ya'la ve Taberani, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğunu rivayet ederler: "Beyinsiz insanlar size yönetici olacaklar, kendilerine insanların şerhlerini yaklaştıracaklar. Namazı vaktinde kılmayıp geciktireceklerdir. Sizden kim onlara yetişirse, onların yanında danışman, polis, zekat tahsildarı ve hazineden sorumlu olmasın."

Hadiste belirtilen yöneticiler kafir değil, beyinsiz günahkarlardır. Zira eğer ki onlar kafir olmuş olsalardı, en kötü vasıfları olan küfür ile nitelenirlerdi. Ancak Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, onlar hakkında söylemiş olduğu en kötü nitelik, insanların şerhlerini kendilerine yaklaştırmaları ve namazı geciktirmele-ridir... Bununla birlikte Rasullullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, onların yanında hazineden sorumlu olma işinin üstlenilmesini yasaklamıştır... Facir yöneticilerin yanında hazineden sorumlu olunması şeriatımızda yasaklandığına göre, kafir ve müşrik yönetimlerin yanında bu türden bir işi üstlenmek nasıl mümkün olabilir ki? Allahu Teala, Yusuf *Aleyhisselam* hakkında şöyle buyurur:

"(Yusuf) Dedi ki: Beni memleketin hazineleri üzerine tayan et. Çünkü ben iyice koruyayım, bilenim."²

¹ Buhari, Ebu Hureyre'den Radiyallahu Anhu rivayet etmiştir.

² 12 Yusuf/55

Bizim şeriatımızda bu, yasaklanmıştır... Allah-u Teala en doğrusunu bilir.

Bu konuda, hidayeti isteyen kimse için bu aktarılanlar yeterlidir... Ancak kendi görüşünü daima üstün gören ve insanların sözlerini açık delillerden daha öncelikli kabul eden kişiye gelince, bu kişilerin ellerinde dağlar toz haline gelse dahi hidayeti bulamazlar. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Allah’ın fitneye düşmesini dilediği kimse için Allah’a karşı senin elinden bir şey gelmez.”¹

Son olarak şunları söylemek isterim ki, şirk parlamentolarına ve küfür bakanlıklarına katılmayı meşru ve doğru gören, şirk ve küfrü müsamahayla karşılayan kimseler, Şeyhu’l-İslam İbn-i Teymiyye’nin *Rahimehullah*, Yusuf *Aleyhisselam* hakkındaki bazı sözlerini, kendi batıl anlayışlarına destek olarak kullanmaktadırlar. Halbuki bu yaptıkları, hakkın batıl ile karıştırılması ve söylemediğini söylemiş gibi göstererek Şeyhu’l-İslam’a atılmış olan bir iftiradır. Çünkü İbn-i Teymiyye *Rahimehullah*, Yusuf’un *Aleyhisselam* kıssasını, şirk parlamentolarının ve Allahu Teala’nın indirdiğinden başka kanunlar çıkarmanın meşruluğu hakkında bir delil olarak asla kullanmamıştır. Allahu Teala böyle bir azgınlıktan hepimizi korusun. Biz Şeyhu’l-İslam’ı ve dinini bundan uzak görürüz. Onun bu konudaki sözü gayet açıktır... Şeyhu’l-İslam *Rahimehullah* iki kötülükten, zararı büyük olanının, zararı daha az olan diğer kötülük ile defedilmesi veya birbiri ile çakışması halinde iki maslahattan en üstününün tercih edilmesinden bahsetmektedir. Bilinmektedir ki, en büyük maslahat Tevhid ve zararı en büyük olan kötülük ise şirktir. Yusuf *Aleyhisselam*, gücü yettiği kadar sahip olduğu adalet ve ihsanı uyguluyordu. İbn-i Teymiyye *Rahimehullah*, el-Hisbe’de², Yusuf *Aleyhisselam* hakkında şöyle

¹ 5 Maide/41

² Mecmuu’l-Fetava, 28/68

der: “Sahip olduğu iyilik ve adaleti yerine getiriyor, mümkün olduğunca onları imana davet ediyordu.”

Yine şöyle der: “Adalet ve ihsanı, gücü yettiği kadar yerine getirdi.”¹

Ey muvahhid kardeşim! İhtilaf etmemiz halinde, bu ihtilafımızın çözümü hakkında başvuracağımız merci Allahu Teala’nın ve Rasulü’nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sözleridir. Rasul’ün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* dışındaki insanların sözleri ise hatadan masum değildir. Dolayısıyla alınabileceği gibi reddedilebilir de... Kendisini tenzih etmemize rağmen Şeyhu’l-İslam’dan veya ondan daha yüksek derecedeki bir alimden dahi buna benzer bir söz sadır olursa, Allah ve Rasulü’nün sözlerinden bir delil getirmediği sürece kabul etmeyiz. Allahu Teala şöyle buyurur:

“De ki: Ben sizi ancak vahiy ile korkutuyor ve uyarıyorum. Halbuki sağırılar uyarıldıkları zaman yapılan çağırışı işitmezler.”²

“De ki: Eğer doğru söyleyenler iseniz delillerinizi getirin.”³

Dolayısıyla ey muvahhid kardeşim! Buna dikkat et ve Tevhid’e azı dişlerinle sarıl. Kanma! Şüphelere, şirk yardımcılarının ve Tevhid düşmanlarının iftiralarına aldırma... Onların muhalefetinden etkilenme, Allahu Teala’nın dinini hakim kılan gruptan olmaya gayret et. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onları şöyle nitelemiştir:

“Ümmetimden bir taife hak üzere üstün olmaya devam eder. Onları yardımsız bırakanlar, onlara zarar veremezler ve Allah’ın emri gelinceye kadar onlar bu hal üzere devam ederler.”⁴

¹ Mecmuu’l-Fetava, 20/56

² 21 Enbiya/45

³ 2 Bakara/111

⁴ Fethu’l-Bari, 13/95

İKİNCİ ŞÜPHE

MÜSLÜMAN OLDUĞU NEBİ SALLALLAHU ALEYHI VE SELLEM TARAFINDAN HABER VERİLMESİNE RAĞMEN, NECAŞİ’NİN, ALLAH’IN İNDİRDİĞİ İLE HÜKMETMEDİĞİ İDDİASI

Heva ehlinde olan bazıları, şirk parlamentolarında milletvekili görevinde olan kişilerin ve yönetici konumundaki tağutlarının durumunu yamamak için, Necâşî’nin durumunu delil olarak kullanırlar ve şöyle derler: “Necâşî, Müslüman olduktan sonra Allah’ın indirdiğiyle hükmetmedi. Ölünceye dek bu durumda kaldı. Bununla birlikte Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onu salih bir kul olarak isimlendirdi, gıyabi olarak cenaze namazını kıldı ve ashabına da onun namazını kılmalarını emretti.”

Buna karşılık biz deriz ki:

İlk Olarak: Her şeyden önce bu tuhaf şüpheli delil olarak kullanan kimsenin, Necâşî’nin, Müslüman olduktan sonra, Allah’ın indirdiğiyle hükmetmediği konusunda, delaleti kat’i, açık ve doğru bir delil ortaya koyması gerekir. Halbuki bu şüphenin sahiplerinin elinde sadece istinbat¹ ve kuru iddialar bulunmaktadır. Allahu Teala şöyle buyurur:

“De ki: Eğer doğru söyleyenler iseniz delillerinizi getirin.”²

İkinci Olarak: Bizim ve bizim hasımlarımızın kabul ettiği şey, Necâşî’nin dinin tamamlanmasından önce vefat ettiğidir... O, Allahu Teala’nın şu sözü nazil olmadan önce ölmüştü:

“Bugün sizin için dininizi kemale erdirdim. Üzerinizdeki nimetimi tamamladım. Ve size din olarak İslam’ı beğenip seçtim.”¹

¹ İstinbat: Nasslardan çıkarılan hüküm

² 2 Bakara/111

Bu ayet Veda Haccı'nda nazil olmuştu. Necaşi ise Hafız İbn-i Kesir *Rahimehullah* ve diğerlerinin söylediği gibi, Mekke'nin fethinden çok önce vefat etmişti.²

Allahu Teala'nın hükmü ile hükmetme konusunda onun sorumlu olduğu, dinden kendisine ulaşan kısmıyla hükmetmesi, bu kısma tabi olması ve onunla amel etmesiydi. Çünkü bu tür konularda bakılması gereken şey, kişiye Kur'an'ın ulaşıp ulaşmamış olmasıdır. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Bu Kur'an bana, kendisiyle sizi ve ulaştığı herkesi uyar-mam için vahyolundu.”³

Necaşi'nin döneminde, günümüzde olduğu gibi ulaşım ve iletişim araçları yoktu. Hatta bazen hükümler bir kişiye yıllar sonra ulaşıyor ve Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* vefat ettiği haberi bile duyulmuyordu... Necaşi'nin döneminde din, daha yeni idi. Kur'an halen inmekte idi ve şariat tamamlanmamıştı. Buhari'nin ve diğerlerinin Abdullah bin Mes'ud'dan rivayet ettikleri şu hadis, açık bir şekilde buna delalet eder: “Biz namazda Nebi'ye *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* selam verir, o da bize karşılık verirdi. Necaşi'nin yanından döndüğümüzde, ona yine selam verdik, o bize karşılık vermedi. Sonra şöyle buyurdu: “Şüphesiz namazda bir meşguliyet vardır.”

Habeşistan'da, Necaşi'nin yanında bulunan sahabe, Arapçayı bilmelerine ve Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* haberlerini takip etmelerine rağmen, kendilerine namazda selam veril-meyeceği ulaşmadıysa, namaz gibi şariatın sürekli tekrar edilme-yen diğer hükümleri, ibadetleri ve hududları nasıl ulaşabilir ki?

¹ 5 Maide/3

² Bkz: El-Bidaye ve'n-Nihaye, 3/277

³ 6 En'am/19

Bugün demokrasi şirkine boyun eğmiş olan bir kişi, Kur'an'ın, İslam'ın ve dinin kendisine ulaşmadığını iddia edebilir mi ki, kendi batılını Necâşi'nin durumuyla kıyaslayabilsin?...

Üçüncü Olarak: Bu mesele anlaşıldıktan sonra, bilinmelidir ki Necâşi, Allahu Teala'nın indirdiğinden kendisine ulaşanla hükmediyordu. Kim bunun aksini iddia ederse, onu kabul etmemiz için delil getirmesi gerekir. Allahu Teala şöyle buyurur:

“De ki: Eğer doğru söyleyenler iseniz delillerinizi getirin.”¹

Halbuki Necâşi'nin kıssasıyla delil getirenlerin zikrettiklerinin tamamı, o sırada Allahu Teala'nın indirdiğinden kendisine ulaşanla hükmettiğine işaret etmektedir. Şöyle ki:

1- Necâşi'ye ulaşan hükümlerden birisi şudur: “Tevhid'in Allahu Teala'ya has kılınması ve bunun gerçekleşmesi, Muhammed'in *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* risaletine ve İsa'nın *Aleyhisselam* Allah'ın kulu ve elçisi olduğuna iman.” O, bunu kabul etmiş ve fiilen uygulamıştır. Bunun delili, onun Nebi'ye *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* göndermiş olduğu mektuptur. Ömer Süleyman el-Eşkar, bu mektubu delil göstererek demokrasiyi savunanlardandır.

2- Nebi'ye *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bey'ati ve hicreti. Necâşi hakkında şu anlatılır: “O ve onun bir oğlu, Ca'fer ve onun arkadaşları vasıtasıyla Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bey'at etti. Onun elleriyle alemlerin Rabbi olan Allah'a teslim oldu. Necâşi, Rasulullah'a oğlu Eriha bin el-Esham ibn-i Encer'i gönderdi ve dedi ki: “Eğer sana gelmemi istersen, gelirim ey Allah'ın Rasulü! Şüphesiz ben senin söylediklerinin hak olduğuna şahadet ederim.” Muhtemelen bu mektubundan kısa bir süre sonra vefat etti ya da Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* o sırada ona cevap veremedi. Bütün bu olaylar kıssada açık ve belirgin değildir. Dolayısıyla sadece bu kıssaya binaen hüküm vermek ve onunla delillendirmede bulunmak caiz değildir.

¹ 2 Bakara/111

3- Necaşi'nin, Nebi'ye *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, O'nun dinine ve bu dine bağlı olanlara yönelik desteği: Necaşi, kendisine hicret edenlere ve sığınanlara yardım etti, onlara emniyet ve himaye sağladı. Onları yardımsız bırakıp, Kureys'e teslim etmedi. İsa *Aleyhisselam* hakkındaki akidelerini açıkça belirtmelerine rağmen kötü bir şekilde davranmaları için onları Habeşistan Hristiyanlarına da bırakmadı. Bütün bunlar, Necaşi'nin dine yardımı, itaati ve onaylamasıdır...

Bununla birlikte Ömer el-Eşkar düşüncesiz davranır ve bu konu üzerinde durduğu bir kitabında, Necaşi'nin Allah'ın şeriatıyla hükmetmediği sonucuna varır. Bu, Necaşi gibi muvahhid bir kimse hakkında söylenmiş olan yalan ve iftiradır... Bilakis Necaşi, Allah'ın dininden kendisine ulaşan kısım ile hükmetmekteydi. Ömer el-Eşkar, bu iddiası hakkında açık ve doğru bir delil getirmemiştir. Sadece tarih kitaplarından dikkatsizce topladığı ve delil zannettiği bir takım kıssalara tabi olmuştur.

Dördüncü Olarak: Necaşi'nin kıssasında, önce kafir iken, sonra Müslüman olan bir yöneticinin portresi bulunmaktadır. Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, kavminden bir grup insanla birlikte oğlunu göndermesi, kendisine izin verildiği takdirde hicret etmek istemesi, Rasulullah'a *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, İslam'a ve Müslümanlara yardım etmek istemesi; onun İslam'ının doğruluğunu ve Nebi'nin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* emrine tam bir şekilde tabi olduğunu göstermektedir. Hatta İslam'ın yasakladığı akidesinden uzaklaşmış, kavminin ve atalarının dinlerinden ayrılmıştı. Necaşi, hakkı ve dini öğrenmek, buna yönelmek ve bu durumda iken Allah'a yaklaşmak istiyordu. Bu ise, dinin tamamlanmasından ve tam bir şekilde kemale ermesinden önceydi...

Meşruluğu hakkında, Necaşi'nin durumunun ve kıssasının delil olarak kullanılmaya çalışıldığı parlamento üyeliği ve bakanlıkların durumu ise tamamen farklıdır. Zira, kendilerini İslam'a nisbet eden bu milletvekilleri ve bakanlar, İslam'ın yasakladığı

hiçbir şeyden uzaklaşmamaktadırlar. Bilakis İslam'ın yasakladığı bir takım akide ve dinlere bağlılıkları ile övünmektedirler. Necası'nın Hristiyanlık dininden uzaklaştığı gibi, demokrasi dininden uzaklaşmamaktadırlar. Bilakis onlar demokrasi dinine bağlılıkları ile övünmekte, demokrasi dinini yüceltmekte ve insanlara bu batıl dinlerini hoş göstermek için çabalamaktadırlar. Allahu Teala izin vermediği halde, kendilerini, kanunlar koyan rabler ve ilahlar kılmaktadırlar. Bu kanunların ortaya konması ve uygulanması konusunda tağutlara yardımcı olmaktadır. Onlar bu şirkte ısrar ediyor, ona bağlı kalıyor üstelik bu batıl dinlerinden yüz çeviren kimseleri kınıyorlar. Onların bütün bunları, dinin tamamlanmasından, Kur'an'ın hatta sünnet ve sahabe sözlerinin dahi kendilerine ulaşmış olmasından sonra yapmaktadırlar.

Allah'a yemin ederim ki ey insaf sahibi, kim olursan ol, bil ki Necası ve bu insanlar arasında dağlar kadar fark vardır... Hak mizanında bu iki durum birbiri ile eşit değildir. Ancak İslam ve Tevhid'e karşı, demokrasi dinini din edinen sahtekarların mizanında bu iki durum birbiri ile eşit gibi değerlendirilmektedir. Allahu Teala şöyle buyurur:

“İnsanlardan alırken ölçüp tarttıklarında tam, onlara vermek için ölçüp tarttıklarında ise noksanlık yapan hilekarlara yazıklar olsun. Onlar düşünmezler mi ki, kendileri büyük bir günde hesap vermek için diriltilecekler. Öyle bir gün ki, insanlar o günde alemlerin Rabbinin huzurunda divan duracaklar.”¹

¹ 83 Mutaffifin/1-5

ÜÇÜNCÜ ŞÜPHE

DEMOKRASİNİN “ŞÛRA” OLARAK İSİMLENDİRİLMESİ

Basireti olmayan bazı kimseler, batıl dinleri olan demokrasinin meşruluğu hakkında, Allahu Teala'nın “Onların işleri aralarında şûra iledir”¹ ve “İş hakkında onlara danış”² ayetlerini delil olarak kullanmaktadırlar. Halbuki şûra ile ilgili olan bu nasslar, Allahu Teala'nın muvahhid kulları hakkındadır.

Buna karşılık biz deriz ki:

İlk Olarak: Meşru olmayan bir şeyin isminin değiştirilmesi, içeriği aynı kaldığı sürece onu meşru hale getirmez. Bu küfür yolunu izleyen ve benimseyen bazı davet cemaatleri şöyle demektedirler: “Biz demokrasiye davet ettiğimizde, insanları ona teşvik ettiğimizde ve onun için çaba sarfettiğimizde, düşünce ve davet özgürlüğünü kastediyoruz.”³

Onlara diyoruz ki: Önemli olan sizin kasdettiğiniz veya zannettiğiniz değildir. Bilakis, önemli olan tağutun uygulamış olduğu demokrasi ve kanun koyma işinin içeriğidir. Siz insanları, bu tür söylemlerinizi ile aldatıyorsunuz, ancak Allahu Teala'yı asla aldatamazsınız. Rabbim olan Allahu Teala şöyle buyurur:

¹ 42 Şura/38

² 3 Al-i İmran/159

³ Demokrasinin kabul etmiş olduğu fikir özgürlüğü, batıl ve küfür bir özgürlüktür. Çünkü onlar bununla sadece Müslümanlara değil, bilakis kafirlere, mürtedlere, tağutlara da aynı hakkı tanımaktadır. Bu türden bir özgürlük, batı demokrasilerinde bazen uygulanmaktadır. Ancak Arap demokrasilerine gelince, sadece küfür, inkar ve zındıklıklar için böyle bir özgürlük söz konusudur. İslam'a davet eden ve İslam'ı hakkı ile savunanlar ise, hapsedilir ve dışlanır. Bu davetçilerin en büyük hedefleri, batı demokrasisini gerçekleştirmek ve insanları bu demokrasiye ulaştırmaktır. Halbuki küfür tek millettir ve onların durumu basamak basamaktır. Buna dikkat et...

“Doğrusu münafıklar Allah’ı aldatmak isterler. Halbuki O, hilelerini başlarına geçirir.”¹

“Allah’ı ve mü’minleri aldatmaya çalışırlar. Halbuki onlar, ancak kendilerini aldatırlar da farkına varmazlar.”²

Eşyaların isminin değişmesi, onların hükümlerini değiştirmez. Haramı helal, helalı haram hale getirmez. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: “Ümmetimden bir topluluk, kendilerinin vereceği bir isim ile içkiyi helal kılacaklardır.”³

Alimler, Hariciler ve tekfircileri kasdettiğini bahane ederek Tevhid’e söven ve onunla savaşılan kimseyi tekfir etmişlerdir. Şirki güzel gösteren, onu caiz gören ve onu işleyen kimseyi, işlediğinin ismini değiştirse de tekfir etmişlerdir.⁴ Küfür ve şirk dini olan demokrasinin şûra diye isimlendirilmesi ve bu şekilde insanların teşvik edilmesi bu kabildendir.

İkinci Olarak: Müşriklerin demokrasisini muvahhidlerin şûrası ile kıyaslamak ve yine şûra meclisini, küfür, fık ve isyan meclisine benzetmek; geçersiz bir benzetme ve batıl bir kıyasdır. Millet meclisinin, putperestlik barınaklarından bir barınak ve şirk saraylarından bir saray olduğu kesin olarak ortadadır. Bu barınaklarda, demokrasi dinine mensup olan sözde ilahlar, Allah’ın izin vermediği konularda hüküm koyan ortaklar ve birbiri ile çekişme içerisinde olan sözde rabler toplanır. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Darmadağınık bir çok rabler mi hayırlıdır, yoksa bir tek olan ve herşeyi hükmü ve iradesi altında tutan (kahhar olan) Allah mı? Sizin O’nu bırakıp da taptıklarınız, kendinizin ve baba-

¹ 4 Nisa/142

² 2 Bakara/9

³ İmam Ahmed, Müsned’inde Ubade bin es-Samit’ten radiyallahu anhu rivayet etmiştir. Hadis no: 22704.

⁴ Ed-Dureru’s-Seniyye fi’l-Ecvibeti’n-Necdiyye, 1/145

ların adlandırdığı bir takım isimlerden başkası değildir. Allah bunlara dair hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm ancak Allah'ındır. O kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru din işte budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.”¹

“Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyleri kendilerine dinden şeriat yapan ortakları mı vardır? Eğer ayırdedici söz olmasaydı, muhakkak aralarında hüküm olunmuştu bile.”²

Bu kıyas, şirkin Tevhid'e ve küfrün imana kıyaslanması türündendir. Bu, bilmeden Allah hakkında konuşmak, onun dinine iftirada bulunmak, Allah'a yalan atfetmek, O'nun ayetleri konusunda inkarda bulunmak ve hakkı batılla, nuru ise karanlıkla karıştırmaktır.

Şûra; rabbanî bir yöntem ve sistemdir... Demokrasi ise, heva ve isteklerle karışmış ve beşer tarafından ortaya konmuş bir sistemdir.

Şûra; Allahu Teala'nın emirlerinden, dininden ve hükmündendir... Demokrasi ise, Allahu Teala'nın şeriatını ve dinini inkar, hükmüne muhalefettir.

Şura, hakkında nassın bulunmadığı konularda yapılır. Nassın bulunması halinde meseleye şûraya taşınmadan uygulanır. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Allah ve Rasulü bir şeye hükmettiği zaman, iman etmiş olan erkek ve kadına artık işlerinde başka yolu seçmek yaraşmaz. Allah'a ve Rasul'e baş kaldıran şüphesiz apaçık bir şekilde sapmış olur.”³

Demokrasi ise, Allahu Teala'nın hükümlerine itibar etmez, onları küçümser, bütün konularda anayasaya ve halkın hükümle-

¹ 12 Yusuf/39-40

² 42 Şura/21

³ 33 Ahzab/36

rine itibar eder.¹ Onlar bunu, anayasalarında şöyle belirtirler: “Egemenlik kayıtsız, şartsız halkındır.”

Demokrasi, halkı en üst otorite olarak kabul eder. Bu, çoğunluğun hükmü ve çoğunluğun dinidir. Onlara helal ve haramları belirleyen; halkın çoğunluğudur. Dolayısıyla demokrasinin ilahı ve Rabbi çoğunluktur...

Şûraya gelince, şûrada halk Allah'ı, Rasulü'nü sonra da Müslümanların imamını dinleyip itaat etmekle mükelleftir. İmam çoğunluğun görüşüne ve hükmüne uymak mecburiyetinde değildir. İmam herhangi bir günahı emretmediği sürece, çoğunluk imamı dinleyip itaat etmekle yükümlüdür.²

Demokrasinin mizanı ve ilahı çoğunluktur. Çoğunluk, bütün otoritelerin kaynağıdır. Şûraya gelince, çoğunluğun hiç bir etkisi ya da mizanı yoktur. Allahu Teala, Kitabı'nda çoğunluk hakkında açık bir şekilde şu hükmü verir:

“Yeryüzünde bulunanların çoğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar zandan başka bir şeye tâbi olmaz, yalandan başka (söz) de söylemezler.”³

“Sen (iman etmelerine) düşkün olsan bile yine de insanların çoğu iman edecek değildir.”⁴

“İnsanların birçoğu, Rablerine kavuşmayı gerçekten inkar etmektedirler.”⁵

¹ Kafir Batı demokrasilerinde durum böyledir. Kafir Arap demokrasilerinde ise, ilk ve son itibar edilen kimse Kral, Melik, yönetici ya da Cumhurbaşkanıdır. Onun onaylaması olmadan halkın sözünün ya da Millet Meclisinin üyelerinin bir değeri yoktur. Nasıl isterse ve ne zaman isterse ona izin verir ve onunla oynar.

² Dikkat et... Bu hüküm, Allah düşmanlarına karşı düşmanlık yapan ve Allah'ın şeriatıyla hükmeden Müslüman yöneticiler (İmam veya Halife) hakkındadır. Yahudi ve Hristiyanların dostları olan mürted yöneticiler hakkında değil.

³ 6 En'am/116

⁴ 12 Yusuf/103

⁵ 30 Rum/8

“Onların çoğu, ancak ortak koşarak Allah’a iman ederler.”¹

“Şüphesiz Allah insanlar üzerinde ikram sahibidir. Lakin insanların çoğu buna şükretmezler.”²

“Allah, emrini yerine getirmeye kadirdir. Fakat insanların çoğu (bunu) bilmezler.”³

“Yine de insanların çoğu, küfürden başkasını kabullenmediler.”⁴

“Fakat insanların çoğu bilmezler.”⁵

Bu, Allahu Teala’nın kelimasıdır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* de şöyle buyurur: “İnsan, deve sürüsü gibidir. Bazen içlerinden, kendisi ile yolculuk yapılabilecek bir deve bulunmaz.”⁶

Buhari’de, Ebu Said el-Hudri’den *Radyallahu Anhu*, Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: “Aziz ve Celil olan Allah kıyamet günü: “Ey Adem” der. Adem: “Ey Rabbimiz, emrine tekrar tekrar icabet ederim” der. Bir ses ile kendisine: “Şüphesiz Allah sana zürriyetinden cehenneme gidecekleri halk arasından seçip dışarı çıkarmanı emrediyor” diye nida edilir. O da: “Ey Rabbim, cehenneme gideceklerin miktarı ne kadardır?” diye sorar. Allahu Teala şöyle buyurur: “Her bin kişiden dokuzyüz doksandokuzu.” İşte Allah, Adem’e böyle buyurduğu zaman (bunun verdiği dehşetli korkudan) gebe kadın çocuğunu düşürür, küçük çocuklar da ihtiyarlar.

¹ 12 Yusuf/106

² 2 Bakara/243

³ 12 Yusuf/21

⁴ 17 İsra/89

⁵ 12 Yusuf/40

⁶ Buhari, Müslim ve diğerleri Abdullah bin Ömer’den *Radyallahu Anhuma* rivayet etmişlerdir.

Ve sen o anda insanları sarhoş (olmuş gibi) görürsün. Halbuki onlar sarhoş değildir. Fakat Allah'ın azabı pek çetindir.”

Bu nasslar, çoğunluğun sapıklık ve bozukluk üzere olduğunu açıklamaktadır. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Hüküm ancak Allah'ındır.”¹

Demokrasi ve demokratik kimseler, Allah'ın hükmüne ve şeriatına teslim olmayı reddederler, onu düşman kabul ederler ve “Egemenlik kayıtsız, şartsız milletindir” derler. Onlara tabi olanlara, yollarını izleyenlere, sakallarını uzatsalar da, kendilerini İslam'a nisbet etseler de demokrasi için tezahürat yapanlara yazıklar olsun... Bunu burada söylüyorum, çünkü dünyada bunu duymalarını ve yaptıklarından geri dönmelerini istiyorum. Bunu şimdi işitmeleri, insanların, alemlerin Rabbi için diriltildikleri, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* havuzuna yönelindikleri ve meleklerin onların önünü kestikleri gün, o büyük yerde işitmelerinden daha iyidir. O gün onlar hakkında denilir ki: “Senden sonra bunlar (dini) değiştirdiler!” Bunun üzerine Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: “Dini benden sonra değiştirenler rahmetten uzak olsun, rahmetten uzak olsun!”

Demokrasi, küfür ve inkar türbesinde doğmuş olan bir anlamdır. Dini hayattan ayıran Avrupa'da, şirk ve fesat yurdunda yetişmiştir. Bu kavram, iman terbiyesi ya da iman ve ihsan esası ile ilgisi olmayan, bütün kötülüğün yaşandığı çevrede gelişmiştir. Demokrasi zinaya, içkiye, nesli ifsad etmeye ve diğer gizli ve açık bütün kötülüklere izin vermiştir. Dolayısıyla demokrasiyi üç kişi değil ancak iki kişi savunur: Ya kafir bir demokrat ya da bütün anlam ve içeriğiyle cahil ve sefil durumda olan kimseler...

Günümüzde ıstılahlar karışmış ve zıtlar birbiri ile birleştirilmiştir. Dolayısıyla bu tür küfür akımlarının, şeytanın dostları tarafından propaganda yapılması garip değildir. Garip olan,

¹ 12 Yusuf/40 ve 67

kendisini İslam'a nisbet eden ve ona bağlı olduğunu savunan birçok kimsenin demokrasiyi meşrulaştırması ve insanları ona teşvik etmesidir. Halbuki daha dün insanları sosyalizm ile kandırdıklarında, "İslam sosyalizmi"ni çıkarmışlar, ondan önce ise kavmiyetçilik ve Arapçılık ile ortaya çıkmışlar. Bunları topluluklarına kabul ettirmişler ve onu İslam'la birleştirmeye çalışmışlardı. Bugün ise aynı kişiler, demokrasinin ürünü olan anayasalarına uyuyor ve gerek demokrasiyi ve gerekse de demokrasinin bir takım kavramlarını İslam ile birleştirmeye çalışıyor. Bütün bunları yaparken, kendilerinin hak üzere olduğunu düşünmektedirler. Allah'tan başka güç ve kuvvet sahibi kimse yoktur. Bunun sebebi, ilim ve Rabbani alimlerin kaybolması, işin ehil olmayan kimselere bırakılması ve sahanın diledikleri gibi çalıp oynayan rezillere kalmasıdır...

İlim ve alimlere yazık... Din'e ve samimi, rabbani davetçilere yazık... Vallahi günümüzde bunlar, daha önce hiç olmadığı kadar gariptirler. Bugün halkın sadece avamı değil, İslam'a bağlı olduğunu iddia eden kişilerin de çoğu "La İlahe İllallah"ın anlamını düşünmüyorlar. Bu kelimenin gereklerini ve onu ortadan kaldıran şeyleri ve şartlarını bilmiyorlar. Üstelik onların çoğu, asrın şirki olan demokrasi ve onun araçlarına bulaşmış olmalarına rağmen kendilerinin muvahhid olduklarını, Tevhid'e çağıran birer davetçi olduklarını iddia ediyorlar. Onlara tavsiyemiz şudur: Nefislerinize bir bakın ve "La İlahe İllallah"ın hakikatini öğrenmeye çalışın. O, Allahu Teala'nın, öğrenilmesi için Ademoğluna emrettiği ilk şeydir. Abdesti ve namazı bozan şeylerden önce, Tevhid'in şartlarını ve onu bozan şeyleri öğrenmeleri gerekir. Çünkü Tevhid'i bozan kimsenin abdesti de, namazı da geçerli değildir...

Bu bölümü, Allame Ahmed Şakir'in *Rahimehullah* şu sözleriyle tamamlamak isterim: "...İş konusunda onlara danış" ayeti ile "Onların işleri aralarında şûra iledir" ayetini bu asırda, bazı bilgiler ve başkaları saptırmak ve çıkırından çıkarmak için oyuncak

yapmışlardır. Batılıların iddia ettikleri anayasal sistemlerine benzer bir sistem olduğunu göstermek ve “Demokratik sistem” adını verdikleri sistemle halkı aldatmak isterler. Bu oyuncular, bu iki ayetten ortaya bir slogan çıkardılar; onunla Müslüman halkları veya Müslüman adını taşıyan kitleleri aldatıyorlar. Hak için olan bir sözü batıl amaçla kullanıyorlar. “İslam’ın şûrayı emrettiği” ve buna benzer sözler söylüyorlar.

Gerçekten İslam şurayı emreder. Ama İslam, hangi şurayı emretmektedir? Allahu Teala, Rasulü’ne “..İş hakkında onlara danış, karar verdin mi Allah’a tevekkül et. Doğrusu Allah güvenenleri sever”¹ buyurmaktadır. Ayetin anlamı açık olup açıklamaya veya te’vile ihtiyaç yoktur. Bu emir, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve ondan sonraki ulü’l-emrler içindir. Manası ise, içtihad yapılabilecek meselelerde, akıl ve bilgi sahibi olarak gördüğü kişilerin görüş ve düşüncelerine başvurulması, sonra bunlardan hak ve doğru olarak görülenin seçilmesi ve daha sonra da azınlık veya çoğunluğun görüşüne bağımlı olmadan karar verilmesidir. Karar verildiği zaman ise Allah’a tevekkül edilir ve uygun görülen ile amel edilir.

Delil gerektirmeyen açık şeylerden biri de Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ve ondan sonra işbaşına gelen yöneticilerin, kendileri ile istişare yapmaları emredilen kişilerin; Allahu Teala’nın hududunu gözeten, Allahu Teala’dan korkan, namazı kılan, zekatı veren, Allah yolunda cihad eden ve Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, “Ey akıl ve bilgi sahipleri, bana yakın olun” dediği² salihler olduğu meselesidir. Yoksa kendileri ile istişare edilecek olanlar inkarcı dinsizler, Allahu Teala’nın dinine savaş açanlar, münkeri işlemekten sakınmayan facirler, Allah’ın

¹ 3 Ali İmran/159

² Allah Rasulü *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu sözü namaz kıldıracağı bir esnada, bilgi ve akıl sahiplerinin kendisine yakın saflarda bulunmasını emrettiği esnada söylemiştir. (Çeviren)

şeriatına aykırı olan ve O'nun dinini yıkan kanunlar ortaya koyma yetkisine sahip olduğunu iddia edenler değildir. Kafirinden, fasık olanına kadar bunların yeri, kendileri ile istişare etmek ve görüş alışverişi yapmak değil; ya kılıç, ya da kamçıdır.

Şûra Suresi'ndeki ayet de aynen Al-i İmran Suresi'ndeki ayet gibi açıktır. Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

“Rabb'lerinin çağrısına gelirler, namaz kılarlar. Onların işleri aralarında şûra iledir. Kendilerine verdiğimiz rızıktan hayır için harcarlar.”¹

Bu ayet yönetim ve devlet işlerine mahsus olmayıp Rable-rine itaat eden ve O'na bağlı yaşayan mü'minlerin ahlakı ile ilgilidir. Bunların ahlak özelliklerinden biri, bütün işlerinde yardımlaşma ve dayanışma halinde olmaları maksadı ile umumi ve hususi işlerinde istişare ile hareket etmelerinin olduğu belirtilir. Konu geniştir. Söylediklerimiz, Allah'ın izni ile ibret ve öğüt almak için yeterlidir.”²

¹ 42 Şûra/38

² Ahmed Şakir, Umdetu't-Tefsir, Muhtasaru Tefsiri İbn-i Kesir, 3/64-65

DÖRDÜNCÜ ŞÜPHE

RASULULLAH'IN SALLALLAHU ALEYHİ VE SELLEM HILFU'L-FUDUL'A KATILMASI

Bazı sefil kimseler, kendisine peygamberlik gelmeden önce Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* "Hilfu'l-Fudul" isimli ittifaka katılmasını, parlamentoların meşruluğu hakkında delil olarak kullanmaktadır.

Buna karşılık biz deriz ki:

Bunu delil olarak kullanan kimse, ya Hilfu'l-Fudul'ü bilmiyor, bilmediği şeyi ortaya koyuyor ve konuşuyordur ya da gerçeği biliyor ama insanların gözünde nuru karanlıkla ve şirki İslam'la karıştırmak için bunu yapıyordur... Çünkü Hilfu'l-Fudul, İbn-i İshak'ın Siyer'inde ve İbn-i Kesir¹ ile Kurtubi'nin tefsirlerinde² açıklandığı gibi, Abdullah bin Cud'an'ın evinde Kureys'ten bazı kabilelerin toplanması ve Mekke'de ne kendilerinden ne de başkalarından bir mazlumun kalmaması, mazlum varsa, hakkı zalimden alınancaya kadar çabalamaları üzerine ittifak etmelerinden ibarettir. Kureys, bunu Hilfu'l-Fudul (Faziletli insanların ittifakı) yani "Hilfu'l-Fadail" olarak isimlendirmiştir.

İbn-i Kesir *Rahimehullah* şöyle der: "Hilfu'l-Fudul, Araplar arasında iştirilmiş olan en şerefli anlaşmaydı. Bu konuda ilk konuşan ve buna çağıran kimse, Zübeyr ibn-i Abdulmuttalip oldu. Nedeni ise, Zübeyd'den bir adamın bazı mallarla Mekke'ye gelmesi, bu malları As bin Vail'in satın alması ancak adamın hakkını vermemesiydi. Zübeydli adam müttetiklerinden bazılarını yardıma çağırmış, ancak onlar As bin Vail'e karşı ona yardım etmekten kaçınmışlar ve Zübeydli adamı azarlamışlardı. Zübeydli adam bu haksızlığı görünce, Ebu Kubeys dağına çıkmış ve güneşin doğması

¹ El-Bidaye ve'n-Nihaye, 2/291

² El-Cami li Ahkâmi'l-Kur'an, 6/33, 1/169

esnasında Kabe'nin çevresindeki meclislerine toplanmış olan Kureyşlilere şöyle bağırmıştı:

Ey Fihroğulları gelin mazlumun mallarını kurtarmaya.

Evimden ve adamlarımdan uzağım, Mekke'nin ortasında.

Saçı birbirine karışmış ve umresini bitirmemiş olan bu ihramlı kişi,

Ey adamlar! Hicr ve Hacer arasındaki,

Haram, ölü olan kimse içindir şerefi...

Haram bilmez, ihanetkar ve facir bir giysi..

Bunun üzerine Zübeyr bin Abdulmuttalip ayağa kalktı ve: "Onu böyle bırakmayacağım" dedi. Haşim, Zühre ve Teym bin Murre, Abdullah bin Cud'an'ın evinde toplandılar. Abdullah bin Cud'an onlara bir yemek yaptı ve haram aylardan Zi'l-Ka'de ayında, hakkını verinceye dek, zalime karşı mazlumla birlikte tek bir el olacaklarına dair Allah üzerine yemin ettiler. Ta ki deniz Sofa'yı kaplamadıkça, Sübeyr ve Hira¹ Dağları yerlerinden ayrılmadıkça bu ittifaktan vazgeçmeyeceklerine dair birbirlerine söz verdiler. Kureyş bu nedenle bu ittifakı, Hılfu'l-Fudul diye isimlendirdi. Sonra As bin Vail'e gittiler, ondan Zübeydlinin malını aldılar ve adama iade ettiler. Kasım bin Sabit, Garibu'l-Hadis'te der ki: "Has'am'dan bir adam Mekke'ye hac (ya da umre) için gelmişti. Beraberinde Katule ismindeki kızı vardı. Kız, dünya kadınlarının en güzellerindendi. Nübeyh bin el-Haccac kızı adamın elinden aldı. Has'am'lı dedi ki: "Bu adama karşı kim bana yardım edecek?" Ona: "Hılfu'l-Fudul'a git" denildi. Adam Ka'be'ye gitti ve: "Ey Hılfu'l-Fudul!" diye bağırdı. Her taraftan ona doğru insanlar geldi ve: "Sana ne oldu?" dediler. Adam: "Nübeyh kızım konusunda bana zulmetti, onu benden zorla aldı" dedi. Onunla birlikte, Nübeyh'in evinin kapısına kadar yürüdüler. Nübeyh onların karşısına çıktı. Ona: "Yazıklar olsun sana, kızı çıkar! Bizim kim

¹ Mekke'deki dağların adı.

olduğumuzu ve ne üzerine anlaştığımızı biliyorsun” dediler. Nübeyh: “Tamam, ancak bu gece ondan faydalanmama izin verin” dedi. Onlar “Hayır, devenin sağılacağı vakit kadar dahi olsa sana izin vermeyiz” dediler. Bunun üzerine kızı çıkardı ve babasına teslim etti. Zübeyr, Hilfu’l-Fudul hakkında şöyle der:

Üstün kimseler anlaştılar, yeminleştiler

Mekke’nin ortasında zalim kalmayacak.

Onlar hakkında anlaşıldı, söz verildi

Aralarındaki komşu ve muhtaç kimseler salim olacak.”¹

Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, hakkında “Abdullah bin Cud’an’ın evinde bir ittifağa tanıklık ettim. Kızıl² develerimin olmasını ona tercih etmem. İslam’da da o topluluğa çağrılısam kabul ederim” buyurduğu ve parlamentonun meşruluğunu savunan insanların delil olarak kullandıkları Hilfu’l-Fudul, bu anlatmış olduğumuz hedefler üzerine kurulmuş olan bir ittifaktır.

Humeydi şöyle der: “Hakların ehline dönmesi için ve zalimin mazluma zulmetmesini engellemek için yapılan bir ittifaktır.”

Hilfu’l-Fudul’u, parlamentonun meşruluğu hakkında delil olarak kullanan kimselere şunları sorarız:

Bu ittifak ve ittifağın içermiş olduğu faziletler ile, iblisin anayasasına uygun biçimde kanunlar belirlemek için meclise girmeye izin vermenin delalet yönü nedir ey sözde fakih olan reziller! Bu tür iddialar ile şirk parlamentolarına katılan, Allahu Teala’nın düşmanlarını ve bu düşmanların küfürlerini dost edinen bu kimseler, Allah’ın dinine ve dostlarına karşı savaş açan tağutlara dost ve küfür kanunlarına bağlı kalacağına yemin ederek bu meclislerdeki görevlerine başlamaktadırlar.

¹ Hafız İbn-i Kesir’in el-Bidaye ve’n-Nihaye’sinden.

² Araplara göre devenin en iyi türleri, kızıl develerdir.

Hılfu'l-Fudul'da ise, Allah'ın dini dışında bir dine saygı, Allahu Teala'nın izin vermediği konularda kanun koyma, şirk ya da küfür bulunmamaktaydı.

Eğer Hılfu'l-Fudul'da da bu tür şirk ve küfür olan bir takım şeylerin olduğu iddia edilirse, bu durumda Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Allah'ın dini dışında bir dine tabi olduğu söylenmiş olur. Zira Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* İslam'da da çağrılrsa bu ittifaka katılacağını belirtmektedir. Böyle bir şeyi iddia eden ise, şüphesiz küfre girmiş ve dinden çıkmış olur.

Bu ittifaka katılmak için Lat, Uzza ve üçüncüleri olan Menat'a, Kureys'in küfür dinine, putlarına ve cahiliyesine bağlı kalınacağına ve saygı gösterileceğine dair yemin şartı var mıydı? Eğer böyle bir yemin şart olsaydı, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bu ittifakı över veya İslam'da da çağrılrsa katılacağını söyler miydi?

Cevap verin heva ehli!

Eğer, “Evet, onun çağrısına icabet eder ve katılırdı” derlerse, ümmet onlardan uzak olur ve insanlar onların küfrüne şahit olur... Eğer, “Hayır, bundan Rasulullah'ı tenzih ederiz” derlerse, onlara şunu söyleriz: O zaman bu sapıklığı ve safsataları bırakın!...

BEŞİNCİ ŞÜPHE

DAVETİN MASLAHATI

Şirk parlamentoları ve bu parlamentoların üyeleri hakkında batıl iddiaların sahipleri olan bu kimselerden bazıları ise, bu parlamentolara katılmanın, İslami davetin yayılması açısından birçok faydasının olduğunu söylemektedirler. Bu tür kişiler, “Allah’a davet”, “Hakkı söylemek”, “Bazı kötülükleri bu meclisler aracılığı ile değiştirmek ve davet ve davetçiler üzerindeki baskıları azaltmak” gibi sloganlarla insanların önüne çıkmaktadırlar. Bu meclislerin ve makamların Hristiyanlara ya da komünistlere bırakılmaması gerektiğini söylerler. Hatta onlardan bazıları aşırıya kaçar ve Allahu Teala’nın şeriatını hakim kılmanın tek yolunun bu meclisler olduğunu iddia eder.

Buna karşılık biz deriz ki:

Dinin ve kulların maslahatlarını kim belirler ve bu maslahatları hakkı ile bilen kimdir? Latif ve her şeyden haberdar olan Allahu Teala mı? Yoksa siz mi?

Eğer, “Biz” diye cevap verirlerse, deriz ki: O zaman sizin dininiz size, bizim dinimiz bize. Siz benim kulluk ettiğime kulluk etmiyorsunuz. Ben de sizin taptıklarınıza asla tapacak değilim. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Biz o Kitap’ta hiçbir şeyi eksik bırakmadık.”¹

Allahu Teala, bu demokratları ve onların benzerlerini kötüleyerek şöyle buyurur:

“İnsan, kendisinin başıboş bırakılacağını mı sanır!”²

“Sizi sadece boş yere yarattığımızı ve sizin hakikaten huzurumuza geri getirilmeyeceğinizi mi sandınız?”¹

¹ 6 En’am/38

² 75 Kiyamet/36

Bizim dinimizde ve akidemizde bu böyledir! Demokrasi dini ve milletinde bu muhkem ayetlerin yeri yoktur, çünkü onlara göre insanın kendisi kanun koyucudur... Onlar derler ki: Evet, insan başıboş bırakıldı, onun din ve kanun koymada dilediğini seçme, onaylama ve dilediğini de terketme konusunda mutlak bir özgürlüğü vardır... Seçmiş olduğu bu kanunun Allah'ın Kitabı'na uygun ya da karşı olup olmadığına önem vermezler. Ancak, küfür olan anayasa ve kanunlarına aykırı olmamasına dikkat ederler.

“Yuh size ve sizin Allah'tan başka taptıklarınıza! Hala aklınızı başınıza almayacak mısınız?”²

Eğer, “Evet, sınırları belirleyen, maslahatları en güzel şekilde takdir eden Allahu Teala'dır. Çünkü insanları o yaratmıştır, onların maslahatlarını en iyi O bilir. Zira Allahu Teala şöyle buyurur: “O, eşyayı pek iyi bilen, her şeyden haberdar olandır”³ derlerse; onlara sorarız: Allahu Teala'nın, Kitabı'nda belirlemiş olduğu, onun için peygamberler göndermiş, kitaplar indirmiş, cihadı ve şehadeti teşri kılmış olduğu, İslam devletinin, kendisi için kurulduğu en büyük maslahat nedir ey hilafet davetçileri?

İkincil meseleler ile uğraşmayı bırakın! Oturun, dininizin aslını öğrenin. Kendisini bilmeksizin ve gerçekleştirmeksizin dave-tin, cihadın ve şehitliğin kabul olunmayacağı “La İlahe İllallah”ın anlamını öğrenin...

Eğer, “Varolan en büyük maslahat, Tevhid'in Allahu Teala'ya has kılınması, O'na karşı olan ve O'nu ortadan kaldıran şirk ve putperestlikten kaçınılması” derlerse, onlara şunu söyleriz: Bu ikrarınız ile, Allah'ın dini dışında bir din (demokrasi) üzerinde tağutlarla birlikte ilerlemenizi, Allah'ın emri dışında bir şeyi kabul etmenizi, ona saygı göstermenizi, bir olan Allah ile birlikte kanun

¹ 23 Mü'minun/115

² 21 Enbiya/67

³ 6 En'am/103

koyan farklı rabler edinmenizi nasıl bağdaştıracamız... Sizler, ikincil bir takım maslahatları elde edebilmek için, Tevhid ve tağutu inkar olan en büyük maslahatı yok etmektesiniz. Küfür olan demokrasi dini dışında hangi mizan, hangi akıl, hangi şeriat ve hangi din bunu kabul eder?

Yine onlardan bazıları bu şirk meclislerinin “maslahat-ı mürsele”den olduğunu iddia etmektedirler. Halbuki fıkıh usulünde maslahat-ı mürseleyi kabul edenler şöyle bir şart belirtmektedirler: “Kitap ve Sünnet’te her hangi bir nassın bulunmaması halinde maslahat-ı mürsele ile amel olunabilir.” Buna göre onlar, Kitap ve Sünnet’te şirki ve küfrü yasaklayan deliller olmadığını mı iddia ediyorlar?...

İslam davetinin esasları olan Tevhid ve tağutu inkarı yok ettikten sonra, bu şirk meclislerinde hangi hakkı haykıracaklar ve hangi hakka insanları davet edecekler? Bu en temel esas ve en temel maslahat yok edildikten sonra, İslam adına dinin cüz’i ve tali olan meseleleri hakkında mı mücadele edeceksiniz?

Sonra, içkinin yasaklanması gibi, bu cüz’i ve tali meseleler hakkında mücadele ederken, yasaklanması talebiniz için sunduğunuz dayanak nedir? Bu dayanağınız Allah ve Rasulü’nün sözleri midir? Hayır, sizin dayanaklarınız demokrasi dininin kutsal kitabı olan anayasa ve kanunlardır. “Anayasanın şu maddesine aykırı, anayasının bu maddesine aykırı” demekten başka hiçbir dayanağınız yoktur. Dolayısıyla yolu bu olan bir kişinin, Tevhid’i gerçekleştirdiği ve tağutu inkar ettiği söylenebilir mi? Allahu Teala şöyle buyurur:

“Sana indirilene ve senden önce indirilenlere iman ettiklerini ileri sürenleri görmedin mi? Tağuta iman etmemeleri kendilerine emrolunduğu halde, tağutun önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Halbuki şeytan onları büsbütün saptırmak istiyor.”¹

¹ 4 Nisa/60

Bize cevap verin... Küfür ve şirk yolları dışında bu putpe-rest barınaklarında kanun koymak mümkün müdür? Bunun küfür ve yasaklanmış bir yol olduğunu bilmiyor musunuz?... Bu barınakların birinde, hedeflediğin bir kanun maddesinin çıkarılmasında başarılı olsan dahi, bu Allah'ın hükmü olmayacaktır, aksine anayasanın, halkın ve çoğunluğun hükmü olacaktır... Allah'ın hükmü, ancak Allah'ın sözüne, onun şeriatına ve kulluğuna teslim olduğunda olacaktır. Demokrasi dinine, anayasa hükmüne, halkın ve çoğunluğun hevasına teslim olunursa, çıkan kanunlardan bazıları Allah'ın hükmüne uygun dahi olsa, asıl itibari ile tağutun hükmü olacaktır. Allah Teala "Hüküm ancak Allah'ındır"¹ buyurmaktadır, "Hüküm ancak halkındır" buyurmaktadır. Yine Allahu Teala "Aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet ve onların arzularına uyma"² buyurmaktadır, "Allah'ın indirdiği hükmün bir benzeri ile" veya "İnsanlar arasında kanun ve anayasanın belirttiği gibi hükmet" buyurmamaktadır.

Sonra siz, şirk parlamentoları vasıtası ile gerçekleştirmeyi düşündüğünüz hedeflerinizin ne kadarına ulaştınız? Başlarınızı kuma mı gömüyorsunuz... Çevrenizde size benzeyen kimselerin sonlarının nasıl olduğuna bakmıyor musunuz? Bu durumlardan hiç ibret almıyor musunuz? İşte Cezayir, Kuveyt, Mısır ve diğerleri... Bu meclislerin tağutun elinde bir oyuncak olduğunu, dilediği zaman açıp, dilediği zaman kapatacağını ve dilediği zaman tamamen ortadan kaldıracağını³, tağut onaylayıncaya⁴ ve kabul edinceye kadar herhangi bir kanunun çıkartılamayacağını kabul

¹ 12 Yusuf/40 ve 67

² 5 Maide/49

³ Ürdün anayasasının 34. maddesinde şöyle geçer: "Kral, Millet Meclisini anayasa hükümlerine uygun bir şekilde toplantıya çağırır. Meclisi açar, geciktirir ya da feshedebilir."

⁴ Kuveyt anayasasının 79. maddesi: "Meclis kabul etmedikçe ve Başkan onaylamadıkça kanun çıkarılamaz." Ürdün anayasasının 93. maddesinde de şöyle geçer: "Millet meclisinin onayladığı her kanun, onaylaması için krala götürülür."

etmiyor musunuz? Neden bu açık küfür ve alçaklık üzerinde ısrar ediyorsunuz?

Bütün bunlara rağmen “Bu meclisleri nasıl olur da komünistlere, Hristiyanlara ya da diğer inkarcılara bırakırız?” diyorlar. Yazıklar olsun size...Allahu Teala şöyle buyurur:

“Küfürde yarışanlar seni üzmesin. Şüphesiz onlar Allah’a hiçbir şeyle zarar veremezler. Allah onlara ahirette hiçbir nasip bırakmamak istiyor. Onlar için büyük bir azap vardır.”¹

Eğer siz inkarcılar topluluğuna katılmak istiyorsanız, onların küfrüne ve şirkine ortak olun! Ancak şunu da bilin ki, onların küfrüne ve şirkine ortak olmanız sadece dünya ile sınırlı kalmayacak. Bilakis ahirette uğrayacakları azap konusunda da onlara katılacaksınız... Allahu Teala şöyle buyurur:

“O, size Kitap’ta şunu indirdi: Allah’ın ayetlerinin inkar edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğiniz vakit onlar başka bir söze dalıncaya kadar yanlarında oturmayın. Çünkü o zaman siz de onlar gibi olursunuz. Doğrusu Allah münafıkları da kafirleri de cehennemde biraraya toplayacaktır.”²

Bütün bunlardan sonra, neden küfür yollarından medet umuyorsunuz... Onu, sahipleri olan tağutlara bırakın... Bütün bu batıl yollardan kaçının... Müşriklerden olmayan, hanif olarak İbrahim’in dinine uyun ki İbrahim asla müşriklerden değildi... Hapishane parmaklıklarının arkasında müstaz’af konumda olan Yusuf’un *Aleyhisselam* dediği gibi deyin:

“Gerçekten ben Allah’a iman etmeyen ve kendileri ahireti inkar eden bir kavmin dinini terkettim. Atalarım İbrahim, İshak ve Yakup’un dinine uydum. Allah’a herhangi bir şeyi ortak koşmamız, yapabileceğimiz bir iş değildir. Bu hem bize, hem insanlara

¹ 3 Al-i İmran/176

² 4 Nisa/140

Allah'ın lütuf ve keremindendir. Fakat insanların çoğu şükretmezler.”¹

İşte apaçık hak budur; ancak insanların çoğu bilmez...

“Andolsun ki Biz her ümmete: “Allah’a kulluk edin ve tağuttan kaçının” diye bir peygamber göndermişizdir.”²

“Ey zindan arkadaşlarım! Darmadağınık bir çok rabler mi hayırlıdır, yoksa bir tek olan ve herşeyi hükmü ve iradesi altında tutan (kahhar olan) Allah mı? Sizin O’nu bırakıp da taptıklarınız, kendinizin ve babalarınızın adlandırdığı bir takım isimlerden başkası değildir. Allah bunlara dair hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm ancak Allah’ındır. O kendisinden başkasına ibadet etmenizi emretmiştir. Dosdoğru din işte budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.”³

Vakit geçmeden tağutlar ve onların şirkinden uzaklaşın... Pişmanlığın ve hüsranın fayda etmeyeceği o büyük gün gelmeden önce bundan kaçının...

“Uyanlar: "Keşke bizim için dünyaya bir dönüş olsa da, bizden uzaklaştıkları gibi biz de onlardan uzaklaşsak" derler. Böylece Allah onlara, hasretini çekecekleri işlerini gösterir. Onlar cehennemden çıkmayacaklardır.”⁴

Tağutlardan ve onların şirk yollarından uzaklaşın ve eğer İbrahim’in dini ve peygamberlerin yolu üzerinde iseniz, demokrasi ehline şu sözleri söyleyin:

Ey sonradan konulan kanunların ve yeryüzü anayasalarının kulları...

Ey demokrasi dininin taraftarları...

¹ 12 Yusuf/37-38

² 16 Nahl/36

³ 12 Yusuf/39-40

⁴ 2 Bakara/167

Ey kanun koyan Rabler...

Biz sizden ve sizin dininizden Allah'a sığınırız...

Sizi, sizin şirk anayasalarınızı ve putperest meclislerinizi inkar ediyoruz...

Bizimle sizin aranızda, bir olan Allah'a iman edinceye kadar ebedi bir düşmanlık ve öfke başlamıştır...

İKİNCİ BÖLÜM¹

BU FİTNEDEN ÇIKIŞ YOLU

Buraya kadar aktarılanlara binaen şöyle bir soru yöneltilebilir: “Bu hükümetlerin orduları, polisleri, istihbaratı ve bize karşı kullanabileceği araç ve gereçleri var... İnsanların neredeyse çoğu onlara boyun eğmiş durumda, onlarla birlikte yürümektedir ve onların batıllarına tabi olmaktadır. Bu büyük batıl karşısında ben tek başıma bu din için ne yapabilirim?...”

Bu bölümde çıkış yolu ve bu yolun işaretleri üzerinde durmaya gayret edeceğiz. Tarif edeceğimiz bu yol, nebi ve rasullerin, zafer ve kurtuluşun dosdoğru yoludur...

Allahu Teala şöyle buyurur: “Kafirler topluluğundan başkası Allah’ın rahmetinden ümit kesmez.”² Öncelikle ümitsizliği

¹ Bu bölüm, müellifin “Keşfu’n-Nigab an Şeriatil-Ğab” isimli kitabının son kısmından alınmıştır.

² 12 Yusuf /87

bırakmak ve Allahu Teala'nın, mü'minleri zafere ulaştıracağına kesin olarak iman etmek gerekir. Rabbimiz şöyle buyurur:

"Mü'minlere yardım etmek ise zaten üzerimize bir haktır."¹

Helak olanların çokluğuna ve hak üzere olanların azlığına aldırış etme. Mü'minlerin zafer kazanması sayılarının çokluğu ile değildir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Nice az bir topluluk daha fazla bir topluluğu Allah'ın izniyle yenmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir."²

"Sen ne kadar hırs göstersen de insanların çoğu iman etmezler."³

Bil ki ey kardeşim! En büyük zafer ve başarı, şirkten uzaklaşıp Tevhid'i gerçekleştirmek ve böylece gerek kendi nefsinin ve gerekse de ailenin, yakıtı taş ve insanlar olan cehennem ateşinden kurtarıp, yalnız muttakiler için hazırlanmış olan cennetlere kavuşmaktır. Allahu Teala şöyle buyurur:

"O vakit kim ateşten uzaklaştırılır da, cennete sokulursa, artık o kurtulmuştur."⁴

Buhari ve diğerlerinde aktarıldığı üzere, Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bize, kıyamet gününde bazı peygamberlerin, yanlarında sadece bir veya iki kişi olduğu halde getirileceğini ve yine onlardan bazılarının yanında ise bir kişinin dahi olmayacağını haber vermektedir... Davet etmelerine, sabretmelerine ve cihad etmelerine rağmen, kendilerine ancak birkaç kişinin tabi olduğu bu peygamberler zarar mı ettiler, bu yaptıklarından pişman mı oldular? Onlar cennete kavuştukları halde neden zarar

¹ 30 Rum/47

² 2 Bakara/249

³ 12 Yusuf/103

⁴ 3 Al-i İmran/185

görmüş olsunlar ve neden pişmanlık duysunlar ki? Allahu Teala şöyle buyurur:

“Cennet ehli kurtularak isteklerine erişenlerdir.”¹

Kendi kavimleri içerisinde Tevhid’i yücelttikleri halde neden pişman olsunlar ki? Bu söylediğimiz üzerinde hakkı ile düşünmek gerekir. Zira bizim için oldukça önemlidir.

Ey Allah’ın dinine iman eden, Allah’tan başka kendisine ibadet edilen ve Allah’tan başka yasa koyan bir ilahın olmadığına şahitlik eden, egemenliğin kayıtsız ve şartsız Allah’a ait olduğunu ikrar eden ve cenneti kazanmak, cehennemden kurtulmak için mücadele veren Allah’ın kulu! Bil ki, aciz olmana rağmen, aslında dinin için çok şey yapmaya gücün yeter. Senin için başka bir seçenek de bulunmamaktadır. Bilakis bu aktaracaklarımız senin ve her kişinin üzerine, güç yetirildiği oranda vacip olan emirlerdir.

¹ 59 Haşr/20

TAĞUTLARIN ANAYASA VE KANUNLARINI REDDETMEK VE ONLARDAN UZAKLAŞMAK, TEVHİD'İN YARISIDIR

Bu anayasa ve kanunlar da bizatihi tağutturlar. Dolayısıyla herşeyden önce üzerimize vacip olan, bu tağutu (anayasa ve kanunları) inkar etmek, onlara buğz etmek, düşmanlık etmek, onlardan uzaklaşmak ve sadece Allahu Teala'nın hükmüne razı olup, ona teslim olmaktır. "La İlahe İllallah" şahadetinin anlamını gerçekleştirmiş olmak buna bağlıdır. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Her kim tağutu inkar eder ve Allah'a iman ederse, muhakkak o kopması olmayan sapasağlam kulpa yapışmış olur. Allah Semi'dir, Alimdir. Allah iman edenlerin velisidir. Onları karanlıklardan nura çıkarır."¹

Allahu Teala Hanif olan İbrahim *Aleyhisselam* hakkında şöyle buyurur: "Dedi ki: Gördünüz mü şu sizin ve önceki atalarınızın ibadet ettiklerini? Onlar (alemlerin Rabbi müstesna) benim düşmanımdır."²

"Ey kavmim, ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden tamamen uzağım."³

"Hani İbrahim babasına ve kavmine: Muhakkak ben sizin ibadet etmekte olduğunuz şeylerden uzağım, demişti. Ancak beni yaratan müstesna. Gerçekten O, beni hidayete kavuşturacaktır."⁴

Allahu Teala, bize ve nebimiz Muhammed'e *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, İbrahim'in Milleti'ne (dinine) tabi olmamızı emretmiştir. Allahu Teala şöyle buyurur:

¹ 2 Bakara/256-257

² 26 Şuara/75-77

³ 6 En'am/78

⁴ 43 Zuhuruf/26-27

“De ki: Allah doğru buyurmuştur. O halde Hanif olarak İbrahim’in dinine uyun. O, müşriklerden değildi.”¹ Nebi *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* İbrahim’in Milleti’ne sıkıca bağlı kalmış ve en güzel şekilde tabi olmuştur. Ashabından da bu Millet üzere beyat alıyor ve şöyle diyordu: “Yalnız Allahu Teala’ya ibadet etmen ve O’na hiçbir şeyi ortak koşmaman, namazı kılman, zekatı vermen, Müslümana nasihatte bulunman ve müşrikten uzak olman üzere senden bey’atını kabul ediyorum..”² Bu hadis başından sonuna kadar, buraya kadar söylediklerimize delil niteliğindedir.

¹ 3 Al-i İmran/95

² Bu hadisi İmam Ahmed ve diğerleri Cerir’den Radiyallahu Anhu rivayet etmişlerdir. Hadis, sahihtir. Bu anlamda daha bir çok hadisler bulunmaktadır.

ANAYASA TARAFTARLARINDAN UZAKLAŞMA VE ONLARI DÜŞMAN EDİNME, “LA İLAHE İLLALLAH” ŞHADETİNİN GEREKLERİNDENDİR

Bu tağuttan (anayasa ve kanunlar) uzak durulması gerektiği gibi, bu tağutu savunan, onunla hükmetme konusunda ısrarlı olan, kulları, ona kul yapan¹, onun için buğzeden ve onun için düşmanlık gösteren partilerinden de uzak durulması ve onlar, bu tağuttan uzaklaşıp, Allahu Teala’nın hükmüne dönünceye, Allahu Teala’nın hükümlerine tam teslim oluncaya ve bu hükümlerden dolayı içlerinde hiçbir sıkıntı duymayınca kadar onlara yaklaşmamak gerekir. İmanın en sağlam kulpu, Allah için dostluk, Allah için düşmanlık, Allah için sevmek ve Allah için buğzetmektir. Bu konuda senin ve nebin *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* için en güzel örnek², Halilu’r-Rahman ve davetinde ve yolunda onunla beraber olanlardır. Allahu Teala şöyle buyurur:

“İbrahim’de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: “Biz sizden ve Allah’ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah’a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir.”³

¹ İslam’ını bilen bir Müslüman, anayasa ve küfür kanunları hakkında bu tür ifadelerin kullanılmasını tuhaf yadırgamamalıdır. Musa, Firavun’a şöyle söylemişti: “Sen İsrailoğullarını köleleştirdiğin için bunu nimet diye başıma kakıyorsun.” (26 Şuara/22). Allahu Teala Firavun ve onun etrafındakiler hakkında şöyle buyurur: “Onun için dediler ki: Kavimleri bize kulluk etmekte iken, bizim gibi iki insana mı iman edeceğiz.” (23 Müminun/47) Taberi “Bize kulluk etmekte” ibaresi hakkında şöyle der: “İtaat ediyorlar, boyun eğiyorlar, bizim emrimize uyuyorlar manasındadır. Araplar krala boyun eğmiş olan her kişiye “ona kulluk eden” kelimesini kullanırlar.

² Diğer rivayetlerle hasen bir hadistir. Tayalisi, Hakim ve diğerleri İbn-i Mes’ud’dan, İmam Ahmed ve diğerleri ise Bera’dan rivayet etmişlerdir.

³ 60 Mümtahine/4

Şeyh Hamed bin Atîk *Rahimehullah*, “Sebîlu’n-Necat ve’l-Fikâk” isimli eserinde şöyle der: “Bu ayetteki, “biz sizden ve Allah’ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız” sözünde çok güzel bir nükte vardır. Allahu Teala kendisinden başka şeylere tapan müşriklerden beri olmayı, müşriklerin taptıkları şeylerden beri olmanın öncesinde belirtmiştir. Çünkü birincisi, ikincisinden daha önemlidir. Kişi putlardan beri olabilir ama onlara tapanlardan beri olmayabilir. Bu durumda görevi yerine getirmemiş olur. Ama müşriklerden uzaklaşırsa, bu uzaklaşması, onların taptıkları şeylerden de uzaklaşmayı gerektirir. Bu, Allahu Teala’nın şu ayette buyurduğu gibidir:

“Sizden de, Allah’ın dışında taptıklarınızdan da uzaklaşıyor ve Rabbime yalvarıyorum. Umulur ki (senin için) Rabbime dua etmemle bedbaht olmam.”¹ Allahu Teala, onlardan beri olmayı, putlarından beri olmanın öncesinde belirtmiştir. Şu ayetler de bunun misallerindendir:

“Nihayet İbrahim onlardan ve Allah’tan başka taptıkları şeylerden uzaklaşıp bir tarafa çekildiği zaman..”²

“Madem ki siz onlardan ve onların Allah’ın dışında tapmakta oldukları varlıklardan uzaklaştınız..”³

Bu inceliğe dikkat etmek gerekir. Çünkü bu, Allahu Teala’nın düşmanlarına düşman olmanın kapısını açar. Nice insan vardır ki kendisi Allahu Teala’ya ortak koşmaz, ama müşrikleri düşman bilmez ve bütün peygamberlerin dininde olan bu emri yerine getirmediği için Müslüman da olamaz.”⁴

¹ 19 Meryem/48

² 19 Meryem/49

³ 18 Kehf/16

⁴ Şeyhin buradaki maksadı, kalben de olsa onlara buğzetmenin terkedilmesi ve onlara muhabbet duyulması durumudur. Allahu Teala en doğrusunu bilir. Zira Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: “Allah’a ve ahiret gününe iman eden bir

Allahu Teala, bu sağlam rüknün ihmal edilmesinin sonucu hakkında şöyle buyurmaktadır: “Eğer siz onu yerine getirmezseniz yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesad olur.”¹ “Yerine getirmezseniz”, yani iman ehline dostluk, batılları konusunda ısrar eden şirk ehlinin tamamına düşmanlık göstermez ya da şirk ehlini dost, iman ehlini düşman edinirseniz, “Yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesad olur.” Bu, hakkın batıl ile ve iman ehlinin şirk ehliyle karıştırılmasından, Allahu Teala’nın şeriatının ve dininin kaidele-rinin çoğunun iptal edilmesinden ve dostluğu sadece mü’minlere has kılmamaktan kaynaklanır.

Şeyh Muhammed bin Abdullatif bin Abdurrahman, ilim ehlinen bazılarının bu ayet hakkındaki görüşlerini naklederek şöyle der: “Yeryüzünde fitne, şirkdir. En büyük bozgunculuk ise, Müslümanın kafir ile, itaat edenin de asiyle karıştırılmasıdır. Bu yapıldığında İslam nizamı karışır, Tevhid’in hakikatı yok olur ve büyüklüğünü ancak Allahu Teala’nın bilebileceği bir şer ortaya çıkar. Kişinin İslam’ının istikamet üzere olması, iyiliği emir ve kötülüğü yasaklama emrinin yerine getirilmesi ve cihad sancağı-nın yukarıya kaldırılması ancak Allah için sevmek, Allah için buğzetmek, Allah’ın dostlarını dost edinmek ve düşmanlarını da düşman edinmekle mümkündür. Buna işaret eden birçok ayet bulunmaktadır.”²

Allah’a yemin ederim ki, dünya’da bu batıldan ve onun ehlinen uzak olmayan, kıyamet günü bu batıl ve ehlinen uzak olmak isteyecek, bunun için dünyaya yeniden dönmeyi talep edecek ancak bu, mümkün olmayacaktır. Allahu Teala şöyle buyurur:

toplumun, babaları, oğulları, kardeşleri yahut akrabaları da olsa, Allah’a ve Rasulü’ne düşman olanlarla dostluk ettiğini göremezsin.” (58 Mücadele/22)

¹ 8 Enfal/73

² Ed-Dureru’s-Seniyye, 213

“Yüzlerinin ateşte evrilip çevrileceği o günde diyecekler ki: Eyvah bize! Keşke Allah’a ve Rasul’e itaat etseydik. Ey Rabbimiz! Gerçekten biz yöneticilerimize ve büyüklerimize itaat ettik. Onlar da bizi yoldanaptırdılar. Rabbimiz! Onlara azaptan iki kat ver ve onları büyük bir lanet ile lanetle.”¹

“Nitekim, kendilerine uyulanlar, azabı görünce uyanlardan uzaklaşacaklar ve aralarındaki bağlar kopacaktır. Uyanlar: "Keşke bizim için dünyaya bir dönüş olsa da, bizden uzaklaştıkları gibi biz de onlardan uzaklaşsak" derler. Böylece Allah onlara, hasretini çekecekleri işlerini gösterir. Onlar cehennemden çıkamayacaklardır.”²

Rahman’a bağlı olan herkesin, yasanın kullarından uzaklaşmakla birlikte, onların putlarından, kanunlardan oluşan tağutlarından, kötü sistemlerinden ve necis dinlerinden de uzaklaşması gerekir.

İşte bu, İbrahim’in milleti, peygamberlerin ve rasullerin davetidir: İçermiş olduğu bütün manaları ile ibadeti tek olan Allah’a halis kılmak ve bütün çeşitleriyle şirk ve şirk ehlinen uzaklaşmak...

¹ 33 Ahzab/66-68

² 2 Bakara/166-167

BUNA DAVET, BUNUN İÇİN CİHAD, BU YOLDA SABIR VE SEBAT, RASULLERİN YOLUDUR

Bu dinin en yüksek derecesi ve zirvesi, bu tağutu değiştirmek ve yok etmek için cihad etmek, bunun için çaba sarfetmek, insanları onun karanlığından, Allahu Teala'nın şeriatının nuruna çıkarmaktır...¹

Bu yolun ilk ve en önemli aşaması, insanlara onların aşıllığını, sahteliğini ve kötülüklerini anlatmak, onlara karşı insanları uyarmak ve insanları, bu tağutu inkara ve bu tağutun dostlarından uzaklaşmaya çağırmaktır. İşte bu Tevhid dini ve rasullerin davetidir. Yasa kullarının yüzüne şunu haykırmak gerekir: Sizi, tağutlarınızı, anayasanızı, küfür kanunlarınızı inkar ediyoruz. Sizler Allah'ın dinine dönünceye, O'nun hükmüne ve tek olan şeriatına teslim oluncaya kadar bizimle sizin aranızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir...

İbrahim ve beraberindekiler de kavimlerine böyle demişlerdi. Yine onların yüzüne şunu haykır: "Muhakkak ben sizin ibadet etmekte olduğunuz şeylerden uzağım.. Ancak beni yaratan müstesna. Gerçekten O, beni hidayete kavuşturacaktır."² Ve şunu: "Sizin dininiz size, benim dinim bana."³

İnsanların sana destek vermemeleri seni aldatmasın. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Şehitlerin en üstünü Abdulmuttalip oğlu Hamza ile zalim sultanın yanında hak

¹ Hafız İbn-i Hacer, *Fethu'l-Bârî*'de, açık bir küfrü görülen yönetici hakkında, "Her Müslümanın ona karşı ayaklanması ve onu indirmek için çalışması gerekir" der ve bu konuda üç kısma ayırır. Şöyle ki: 1-Buna güç yetiren: Bu kişi için ecir vardır. 2-Buna güç yetiremeyen: Bulunduğu yerden hicret etmesi gerekir. 3-Bu konuda gevşek davranan: Bu kişi için ise günah vardır.

² 43 Zuhruf/27

³ 109 Kafirun/6

bir söz söylediği için o sultan tarafından öldürülen kişidir.”¹ Kulu, Allahu Teala'ya yakınlaştıran en faziletli ibadetler, şirk ve müşrik-
lere karşı cihad etmek ve tağutların sefihliğini açıklamaktır... Allahu Teala'nın tertemiz dini, bu dinin düşmanlarının aleyhinde konuşmadan, onların şirkini ortaya çıkarmadan ve insanları onların küfrüne karşı uyarmadan nasıl ayakta kalabilir ki? Batıl yerilmeden, hakk nasıl ortaya çıkar ki?

Yaratılanlardan korkan ve bu korkusu nedeni ile Allahu Teala'nın dininden uzaklaşan kimsenin, kıyamet günü söyleceği şu sözlere kulak ver:

“Allah’a yemin olsun ki biz gerçekten apaçık bir sapıklıkta idik. Çünkü sizi alemlerin Rabbi ile bir tutmuştuk. Bizi günahkar-
lardan başkası saptırmadı. Artık size şefaatecek bir kimse de yoktur. Candan bir dostunuz da yok. Ne olurdu? Bir kere dönme imkanımız olsaydı da mü’minlerden olsaydık.”²

Şeyh Hamd bin Atîk *Rahimehullah* şöyle der: “Allahu Teala şöyle buyurur: “Biz sizden ve Allah’ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah’a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir.”³ Burada, buğzetmekten önce düşmanlığın getirilmesine dikkat etmek gerekir. Çünkü birincisi ikincisinden daha önemlidir. İnsan müşriklere buğzedebilir ama onları düşman tanımayabilir. Ancak hem düşmanlığın ve hem de buğzutmenin mutlaka açıkça olması ve belirtilmesi zaruridir. Buğzetmek, kalpte mevcut olsa bile, açığa vurulmadıkça, belirtileri, düşmanlık ve ilişkileri kesmek ile ortaya çıkmadıkça fayda sağlamaz. Ancak bunlar ortaya çıktığında, düşmanlık ve buğzetmek açığa çıkmış olur. Karşılıklı dostluk ve

¹ Hakim ve diğerleri rivayet etmişlerdir. Hadis, Hasendir.

² 26 Şuara/97-102

³ 60 Mümteherine/4

ilişkilerin sürmesi, buğzun olmadığını gösterir. Bu konuyu iyice düşünmek gerekir. Çünkü insanı birçok şüpheden kurtarır.”¹

Rasullerin yolunu takip etmek isteyen her kişinin, bunu yapması ve insanları buna çağırması gerekir... Bu, günümüzdeki en büyük cihaddır. Bu cihadı yerine getirenler, Rasul’e gerçekten tabi olanlardır. Onlar, Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* övdüğü gariplerdir ve onlar Taifetu’l-Mansura’dır... Dolayısıyla ey Allah’ın kulu! Önemsiz ya da fanî olan şeyler ile uğraşarak, kafiye-yi kaçırma, arkada kalanlardan olma...

Bu yolda başına gelecek olan, bela ve eziyetlere sabret. Çünkü bunlar Allahu Teala’nın, kötü olanı iyi olandan ayırdığı sünnetidir. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Elif, Lâm, Mîm. İnsanlar ‘İman ettik’ demeleri ile bırakıliverileceklerini ve imtihan edilmeyeceklerini mi sandılar. Andolsun onlardan önce geçenleri Biz imtihan etmişizdir. Elbette Allah, doğruları ortaya çıkaracak, yalancıları da mutlaka ortaya koyacaktır.”²

Sözün özü, Allahu Teala’nın şu buyruğundadır: “Asra yemin ederim ki insan gerçekten ziyan içindedir. Bundan ancak iman edip salih ameller işleyenler, birbirlerine hakkı tavsiye edenler ve sabrı tavsiye edenler müstesnadır.”³

¹ Sebîlu’n-Necat ve’l-Fikak

² 29 Ankebut/1-3

³ 100 Asr/1-3

KİŞİNİN, HAKKI HAYKIRMAKTAN, DAVETTEN VE CİHADDAN ACİZ KALMASI, KENDİSİNİ VE AİLESİNİ BU YÖNTEM ÜZERE TERBİYE ETMEKTEN DE ACİZ KALMASINI GEREKTİRMEZ

Kötülüğü değiştirmenin ve onu reddetmenin bir takım dereceleri vardır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: “Sizden kim bir kötülük görürse, onu eliyle değiştirsin. Eğer buna güç yetiremezse diliyle, buna da güç yetiremezse kalbiyle değiştirsin. Bu ise, imanın en zayıf derecesidir.”¹

Kişi, Tevhid’i ilan etmeye, bunu ortaya çıkarmaya ve insanları bu Tevhid’e davet etmeye güç yetiremiyorsa, gücünün yettiğini yerine getirir. Güç yetiremediği şey nedeni ile güç yetiremediği şey kişi üzerinden düşmez.

Bu tağutları elin ile değiştirmekten, onlardan uzaklaşmaktan, onların kanunlarını inkar ettiğini izhar etmekten ve insanları bu kanunlardan uzaklaşmaya çağırmaktan aciz isen, yukarıdaki hadiste belirtildiği gibi bir alt derece ile sorumlu olursun. Böyle bir acizlik durumunda, Allahu Teala’nın, kulları üzerindeki hakkı olan Tevhid’in gerçekleşmesi için, bu tağutları kalben inkar etmen, onun çevresinden ve dostlarından uzak olman gerekir. Çocuklarına onları inkar etmelerini ve onlara öfke duymalarını, Allah’a, Rasulü’ne, Allah’ın şeriatına, hükmüne ve mü’minlere dost olmalarını, akrabalarından olsalar dahi, bu tağuta hüküm için başvuran her kişiden, tağutun yönetiminden, yöneticisinden, ordusundan ve bunlara benzer tağutun bütün dost ve yardımcılarından uzak olmalarını öğretmelisin... Bu çocukları, hakiki Tevhid ve günümüzde birçok insanın yitirmiş olduğu “La İlahe İllallah Muhammedurrasulullah” akidesi üzerinde yetiştirmen gerekir. Allahu Teala şöyle buyurur:

¹ Müslim rivayet etmiştir.

“Ey iman edenler! Kendinizi ve ailenizi, yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun. Onun başında, iri gövdeli, sert tabiatlı, Allah’ın kendilerine buyurduğuna karşı gelmeyen ve emredildiklerini yapan melekler vardır.”¹

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: “Hepiniz çobansınız ve hepiniz idare ettiklerinizden sorumlusunuz.”²

“Kişi, ailesi konusunda çobandır ve güttüklerinden sorumludur.”³

“Allah bir kimseyi başkaları üzerine çoban yapmış, o da idaresi altındakilere hile yapmış olarak ölmüş ise, Allah ona cennetini kesinlikle haram kılar.”⁴

Allahu Teala seni ailene ve elinin altındakilere çoban kıldı, onlara halife yaptı. Kıyamet günü hain olarak ve dininde oyun oynamış olarak Allahu Teala ile karşılaşmaktan sakın... Bu mesele, birçok umursamaz kişinin düşündüğü ve zannettiği gibi değildir ve son derece önemlidir.

Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab *Rahimehullah* şöyle der: “Kişinin, ailesine abdesti ve namazı öğrettiği gibi, Allah için sevmeyi, Allah için buğzetmeyi, Allah için dostluğu ve Allah için düşmanlığı da öğretmesi vaciptir. Zira kişinin İslam’ı, namaz olmadığı sürece geçerli olmayacağı gibi, Allah için dostluk ve Allah için düşmanlık olmadığı sürece de geçerli olmaz.”⁵

¹ 66 Tahrir/6

² Muttefekun Aleyhi

³ Muttefekun Aleyhi

⁴ Buhari ve Müslim, Ma’kil bin Yesar hadisinden rivayet etmişlerdir.

⁵ Er-Resâilu’ş-Şahsiyye, 322

YASAYA KULLUK YAPANLARIN İLETİŞİM ARAÇLARI VE OKULLARINDAN SAKIN

Ey Allah'ın kulu! Yukarıda aktardıklarımıza binaen diyoruz ki: Senin, tağutlara sevgi ve tağutların dostları ve yardımcılarna dostlukta bulunmalarını önlemek için, çocuklarını, yasanın kullarına ait olan televizyon, gazete ve dergi gibi bütün küfür iletişim araçlarından uzak tutman gerekir.¹ Bütün azminle, çocuklarını, tağutların okullarından uzak tutmaya çalış. Zira bu okullarda, yasanın kullarına, dostlarına ve yardımcılarna sevgide bulunulması ve onlara dost olunmasına yönelik programlar uygulanmakta ve nesil, fesada uğratılmaktadır.²

¹ Kimin kalbinde hayat, dini için bir onur, alemlerin Rabbi için bir saygı varsa, çağın şirkini ve vasıtalarını biliyorsa; yasanın kullarını öven, yaptıkları işi birçok konuda iyi gören, hükümlerini, yargılarını ve devletlerini süsleyen bütün dergilerden uzaklaşır. Bu dergilerden bazıları ise sözde İslami olanlardır. Onlar bu yayınları aracılığı ile çocuklara ve büyüklere, dostluk ve düşmanlık, Allah için sevmek ve Allah için buğzetmek gibi çok önemli rükunlarından soyutlanarak tahrif edilmiş bir Tevhid sunmaktadırlar.

² Örneğin Kuveyt'te, ortaokul birinci sınıf Sosyal Bilimler kitabının 176. sayfasında şöyle geçmektedir: "Kuveyt, zorunlu askeri hizmet kanununu, 1976 Şubat'ında çıkardı. Bu kanun gereğince, her Kuveytli, askerlik yaşına ulaştığında, askerlik hizmetine katılma şerefini elde eder." Bu, onların, çocukların kalplerine filizledikleri yasalarının metinlerinden biridir. Anayasalarının 47. maddesinde şöyle geçer: "Askerlik hizmetini yerine getirmek, vatandaşlar için bir şereftir." Tağutu koruma, onların hükmetmiş olduğu şirki, dostlarını ve kullarını kollamanın neresi şeref... Hayır, Allah'a yemin olsun ki bu, alçaklık ve değersizliktir. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Allah'a ve peygamberine düşman olanlar, işte onlar en alçak kimseler arasındadırlar." (58 Mücadele/20)

Onların polislerinin ve ordularının durumunu yakından bilenler bunu gerçekten iyi bilirler... Bu nedenle muvahhid kişinin, zürriyetini bu vahşi ve kötü pençelerden koruması gerekir. Çocuklar, bu kokuşmuş okullara teslim edilmelidir. Zira o çocukların baba ve anneleri bundan sorumludurlar. Çocuklarının fitratının bozulması konusunda ancak kendilerini kınamalıdırlar... Zira bu

ONLARIN BAYRAKLARINDAN VE ŞİARLARINDAN SAKIN

Tağutların, insanları batıl tuzaklarına düşürmek için kullandıkları yöntemlerden biri de bu bayrak ve şiarlardır. Allahu Teala'nın Kitabı ve Şeriatından daha fazla yücelttikleri bu paçavralar¹, günümüz küfür yasalarının kullarına ait olan nizamı ve hükmü ifade eder. Kim bu tür bayrak ya da şiarları sever, asar, yayar ya da şiar olarak benimserse, zahiren, Rahman'ın şeriatından yüz çevirmiş olan bu nizama boyun eğdiğini ve dost edindiğini göstermiş olur. Şer'i olarak, bu tür simgelere karşı öfke duymaman, çocuklarını ve zürriyetini bunlardan uzaklaştırman gerekir... Allah'a yemin olsun ki, bu önemsiz bir mesele değildir. Aksine bu, bütün tağutları inkar ve Allahu Teala'yı birlemek olan "La İlahe İllallah" şahadetinin anlamı ve Tevhid'in gereklerindendir...²

çocukların fitratlarını tahrif edecek kişilere, onları teslim eden bizzat baba ve annelerdir.

¹ Bu asla mübalağa değildir. İşte birçok delilden sadece birisi: Kuveyt Ceza Kanunu'na bağlı Devlet Güvenliği Suçları 33 no'lu maddesinde şöyle geçer: "Ülke bayrağının ya da düşman olmayan bir ülkenin bayrağının küçük düşürülmesi, ihanet sayılır. Bunu yapan kişi üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır ve 225 dinara kadar para cezasına çarptırılır." 113 no'lu maddede ise şöyle geçer: "Herhangi bir dinin mukaddes sayılan kitaplarından birini yayınlayan ve kasıtlı olarak, anlamında değişiklik yapan herkes, bu dine karşı kötülük yapmış sayılır. Bir yıl hapis ve bin rupi para cezası ile cezalandırılır."

"Yuh size ve sizin Allah'tan başka taptıklarınıza! Hala aklınızı başınıza almayacak mısınız?" (21 Enbiya/67)

Bundan daha büyük bir ahmaklık var mıdır? Kim kasıtlı olarak Allahu Teala'nın Kitabı'nda tahrif yaparsa, mürted olup öldürülmesi gerekirken, onların kanunlarına göre bir yıl hapis cezasına çarptırılmaktadır. Halbuki İsrail ve Amerika'da dahil olmak üzere herhangi bir devletin paçavrasına hakaret etmenin cezasını 3 yıl olarak öngörmektedirler. Bu, küfürde ileriye gitmekten başka bir şey değildir.

² Şeyh Abdullah bin Abdullatif Âlu's-Şeyh'e Rahimehullah, düşman saldırısına uğramamak için gemiye, kafirlerin bayrağının çekilmesi hakkında soruldu. Bunun üzerine şöyle cevap verdi: "Küfrün himayesi altına girmek, İslam'dan

İbrahim'in milleti ve peygamberlerin daveti olan birinci dereceye güç yetirememen halinde, senin üzerine vacip olan şey en azından bunları yerine getirmektir. Bunun ile ilgili olarak Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şu hadisini hatırla: "İnsanların bir elekten geçecekleri ve bir grup önemsiz insanın kalacağı, sözlerini ve emanetlerini çiğneyen, kendi aralarında ihtilaf eden insanların olduğu bir zaman gelecektir." Bunun üzerine denildi ki: "O zaman ne yapmamızı tavsiye edersiniz ey Allah'ın Rasulü?" Dedi ki: "İyiliğe tutunur, kötülükten kaçınırsınız. Kendi ailenize yönelirsiniz ve genelin işini bırakırsınız."¹

çıkmaştır. Onların bayrağını çekmek, onların himayesine ya da dostluğuna girmedikçe caiz değildir." (Ed-Dureru's-Seniyye, 145)

Dolayısıyla biz, küfrün simge veya bayraklarını, neyi simgelediğini ve neyin bayrağı olduğunu bilindiği halde elbiseye, arabaya, iş yerine ya da eve asılmasını, eğer geçerli bir te'vil de yoksa küfür olarak kabul ediyoruz. Zira bu, yasa tağutuna ve onun yönetimine bağlılığın ve dostluğun açık bir işaretidir. Aynen Hristiyanların haçını asmaya benzer. Haç, Hristiyan müşriğin işareti ve alametidir. Günümüzdeki bayraklar da Allah'a, kanunları ile ortak koşan kimselerin işaretidir. Ancak insanların yanında bu simge ve bayrakların durumu, haç kadar açık değildir. Günümüz yönetimlerinin şaşırtma siyasetleri ve davetçilerin bu konudaki suskunlukları nedeni ile insanlar bu konuda cahil durumdadırlar. Bu nedenle biz, bu bayraklar veya simgeler nedeni ile insanların tekfir edilmesi ile meşgul olmuyoruz. Eğer durum, haç gibi açık olsaydı, hüküm ve durum hakkından tartışılmazdı...

Tekfir, şartların bulunması ve engellerin yok olması ile gerçekleşir. Bu simge ve bayrakların durumunu insanlara açıklamak ve onları uyarmak gerekir. Davetçiler bu durumu gizleme konusunda Allahu Teala katında sorumludurlar. Maalesef, İslam, Tevhid ve hilafet için ağılmasına rağmen, bu bayrakları ve simgeleri basan ve yayan, hatta tağutların anayasa ve kanunlarını dağıtan nice sözde davetçiler vardır...

¹ İbn-i Mace ve diğerleri, Abdullah bin Amr'dan rivayet etmişlerdir. Hadis, sahihtir.

ZULME DESTEK VEYA KÜFÜR KANUNLARINA YARDIM NİTELİĞİNDE OLAN HER TÜRLÜ VAZİFEDEN UZAK DURMAK

Allahu Teala bizi ve seni Sırat-ı Müstakime ulaştırсын. Bil ki, Allahu Teala'nın şeriatının uygulandığı başka bir memlekete hicret etme¹ imkanın olmadığında, yasanın kullarının batıllarını onaylayan veya kanunlarını uygulamalarına yardımcı olan ve bu konuda onlara destek niteliğinde olan bütün görevlerden uzak durman gerekir. Çünkü bu görevlerin tamamı, onlara tabi olmak, onları onaylamak ve batıl kanunlarını dost edinmek kabilindendir. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Zulmedenlere meyletmeyin. Aksi halde size ateş doku-
nur. Sizin Allah'tan başka dostunuz yoktur. Sonra da size yardım
edilmez.”²

İlerde Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bazı yöneti-
ciler hakkındaki hadisi gelecektir. Şüphesiz günümüz yöneticileri-
nin şerhleri, o hadiste geçen yöneticilerin şerhlerinden ve batılları da
onların batıllarından çok daha fazladır.

¹ Yukarıda Hafız İbn-i Hacer'in, açık küfrü izhar eden yöneticinin azledilmesi ile ilgili sözlerini aktarmıştık. O, bu konuda insanları üç sınıfa ayırmakta ve buna güç yetiremeyenlerin, bulundukları memleketten hicret etmeleri gerektiğini söylemektedir. Bu hicret, Daru'l-İslam'ın varlığı söz konusu olduğunda gerekir. Eğer dinini daha rahat yaşayabileceği bir yer bulursa, bulmuş olduğu o yer Daru'l-İslam olmasa da, oraya hicret etmesi müstehap olur. Bu batıl görevlerden uzaklaşılması ise, Müslümanın, her dönem ve mekanda yerine getirmesi gereken bir hicrettir. Rasulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurur: “Mücahid, Allah'a itaat konusunda cihad eden; muhacir, Allah'ın yasakladığından kaçındır.” İmam Ahmed ve diğerleri tahrir etmişlerdir. İbnu'l-Kayyim Rahimehullah, Müslüman kişinin, memlekete bağlı olmayan iki vacip hicretinin olduğunu söyler. Bunları Zadü'l-Mead'da (3/11) açıklamıştır.

² 11 Hud/113

Şeyh Abdullatif bin Abdurrahman bin Hasan *Rahimehullah*, Allahu Teala'nın, "Ve eğer Biz sana sebat vermemiş olsaydık, onlara az kalsın biraz meyledecektin"¹ ayeti hakkında şöyle der:

"Bu ayet hakkında müfessirlerin sözleri ibret vericidir. Hatta onlardan bazıları, divitin mürekkebinin hazırlanması ve kalemin açılmasını bile bu meyletmenin kapsamı içerisinde değerlendirmişlerdir. Zira bir takım dereceleri bulunmasına rağmen şirk suçu, Allahu Teala'ya karşı işlenen en büyük suçlardandır. Buna Allahu Teala'nın ayetleri ile alay etme, hükümlerini ve emirlerini yürürlükten kaldırma, bu hüküm ve emirlere aykırı olan kanunları adalet olarak isimlendirme gibi şeyler de ilave edildiğinde, acaba durum ne olur? Allah, Rasulü ve mü'minler bunun küfür, cehalet ve sapıklık olduğunu bilirler. Az da olsa izzeti bulunan ve yine az da olsa kalbinde hayat belirtileri olan bir kişi, Allah ve Rasulü için bunlara buğzeder. Düşmana karşı yapılacak olan cihad, ancak bu buğz ve düşmanlığın yerine getirilmesi ile mümkün olur. Dolayısıyla ey Allah'ın kulu! Allahu Teala'nın dinini izhat et, onu hatırlat, ona muhalif olan hükümleri kötüle ve onlardan uzaklaş. Kendisinden yardım istenecek olan, sadece Allahu Teala'dır."²

Ey Allah'ın kulu! Sakın ama sakın rızık bahane etme ve fakirlikten korkma ya da yeryüzüne çakılmış olan kimselerin şu sözünü ağzına alma: "Ben görev kuluyum" Halbuki sen görevin değil, kuvvet sahibi Rezzak'ın kulusun ki O, şöyle buyurur:

"Kim Allah'tan sakınırsa, Allah ona bir çıkış yolu ihsan eder. Ve ona beklemediği yerden rızık verir."³

¹ 17 İsra/74

² Ed-Dureru's-Seniyye, 161

³ 65 Talak/2-3

“Şeytan sizi fakirlikle korkutur. Ve size kötülüğü emreder. Allah ise size kendi katından bir mağfiret ve bir bolluk vadediyor. Allah Vasî’dir, Alimdir.”¹

“Eğer fakirlikten korkarsanız, Allah dilerse sizi yakında kendi lütfundan zenginleştirir. Şüphesiz Allah herşeyi bilendir, tam hüküm ve hikmet sahibidir.”²

“Kim Allah yolunda hicret ederse, yeryüzünde gidecek çok yer de bulur, genişlik de bulur.”³

Her dönem ve mekanda, seni yaratan ve seni terbiye eden Mevlânı öfkeliendiren her türlü şeyden, Mevlânı razı edecek şeye hicret et. Şüphesiz ki bu, üzerine vacip olan hicrettir.

Kendisinden hicret etmen ve kaçınman, ailen ve çocukların da uzak tutman gereken görevler şunlardır:

¹ 2 Bakara/268

² 9 Tevbe/28

³ 4 Nisa/100

YASANIN KULLARININ ORDUSUNDA VE POLİS TEŞKİLATINDA ÇALIŞMAK

Bilinmektedir ki, zulmü himaye edip koruyan mutlaka zalimlerdenidir. Çünkü onlar olmasaydı zulüm ayakta kalıp devam edemezdi.

Eğer günümüz yasa ve kanunları; Allahu Teala'nın dinine, Tevhid'ine, sınırlarına, yasaklarına ve Allahu Teala'nın muvahhid kullarına karşı bir savaş niteliğinde ise (ki bunda hiçbir şüphe yoktur), bu kanunları uygulama ve koruma niteliğindeki bir görevde olan kişinin Allah'a ve dinine karşı savaş açanların önde gelenlerinden olduğu konusunda da hiçbir şüphe yoktur. Çünkü onlar bu kanunları sağlamlaştırmak için çabalamaktadırlar. Onlar, bu kanunların, bu kanunların kölelerinin ve dostlarının korumalarıdır. Yasanın kulları olan tağutlar, ancak bu korumaları vasıtası ile küfürlerini yayabilmektedirler.

Bu kanunlardaki açık olan şirk ve küfür ve onların İslam'a ve Müslümanlara açmış oldukları savaş rahatlıkla görülebildiği halde, bir Müslümanın, bu tür görevler alması caiz midir?

Şeyh Abdurrahman bin Muhammed bin Abdulvehhab *Rahimehumellah* şöyle der: “Bir Müslümanın kanının akıtılması konusunda, sadece bir kelimenin yarısı veya birkaç harfi ile de olsa yardımda bulunan kimse için şiddetli bir tehdit bulunuyorsa, İslam'a ve Müslümanlara savaş açanlara yardım edenlerin durumu acaba nasıl olur?”¹

Bilinmektedir ki Allahu Teala, Firavun ile birlikte, onun batıl hükmünü uygulamayan ve savunan ordusunu da helak etmiştir. Allahu Teala şöyle buyurur:

¹ Ed-Dureru's-Seniyye, 126

“Fıravun askerleriyle beraber onların ardınca gitti. Ancak kendilerini denizden ne kapladıysa, kapladı.”¹

“Bunun üzerine onu ve ordularını yakalayıp denize attık. Zalimlerin akıbetlerinin nasıl olduğuna bir bak. Biz onları ateşe çağıran önderler kıldık. Kıyamet gününde ise onlara yardım olunmaz.”²

“Muhakkak Fıravun, Hâmân ve orduları suçlu kimselerdi.”³

Rasulullah’tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* rivayet edilen sahih hadislerde, Allahu Teala’nın şeriatıyla hükmeden, hatta kendi döneminde yeryüzünün doğusuna ve batısına fetihler taşımış olan ancak bununla birlikte bir takım zulüm ve haksızlıkları olan yöneticilerin yanında bu tür görevler alınması yasaklanmıştır. Dolayısıyla Allahu Teala’nın hükümlerini bir kenara atan ve Allahu Teala’nın şeriatına karşı savaş açmış olan günümüz tağut yöneticilerinin yanında bu tür görevler alınmasının yasak olması evleviyatla geçerlidir. Bu hadislerden birisi şudur:

Ebu Hureyre ve Ebu Said’den *Radiyallahu Anhuma*, Rasulullah’ın şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: “Başınıza rezil yöneticiler gelecektir. Şerli insanları kendilerine yakın tutacaklar ve namazları geciktireceklerdir. Kim onlardan birinin dönemine yetişirse; onların yanında danışman, polis, zekat memuru ve hazine memuru olarak görev yapmasın.”⁴

Bu hadiste belirtilen yöneticiler, küfrü izhar etmemişlerdir. Zira Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onlara karşı isyan edilmesini emretmemiştir. Onlar, Allahu Teala’nın hükümlerini ortadan kaldırmadılar, batıl küfür yasaları ile Allahu Teala’nın şeriatını

¹ 20 Ta-ha/78

² 28 Kasas/40

³ 28 Kasas/8

⁴ İbn-i Hibban, Ebu Ya’la ve Taberani el-Mu’cemu’s-Sağir’de tahrir etmişlerdir.

değiştirmediler, Allahu Teala'nın izin vermediği şeyi dinde kural olarak kabul edip Allah'a ortak koşmadılar. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, onlar hakkında belirtmiş olduğu en büyük suç, insanların şerhlerini kendilerine yakın tutmaları, onlara bir takım görevler vermeleri ve namazı geciktirmeleridir. Ancak geciktirmelerine rağmen onlar ve onların valileri namaz kılıyor ve kıldırıyorlardı.

Ebu Zerr'den *Radiyallahu Anhu* merfu olarak rivayet edilen şu hadiste bildirilen yöneticiler de bu kabildendir: "Yöneticileriniz olacak, bunlar namazları vakitlerinde kılmayacaklar. Namazı vakitlerinde kılınız, çünkü farz olan budur, onlarla beraber de namaz kılınız, o sizin için nafîle olur."¹

Günümüz yasalarının kullarına gelince, onların namazları, zekatları ve oruçları hakkında konuşmak vakti zayi etmektir. Çünkü onlar, Allahu Teala'nın şeriatının tamamından yüz çevirdiler. Allahu Teala'nın hükümlerini, kötülüğü, batılığı, küfrü açık olan ve tağut niteliğindeki beşeri kanunlar ile değiştirmişlerdir. Muvahhid bir Müslümanın bu tağutun küfrünün ve batılığının korumalığını yapması ya da onun emniyet teşkilatı veya ordusunda görev alması nasıl caiz olabilir ki? Muvahhid bir Müslüman, tağuta, tağutun yönetimine ve küfür olan kanunlarına bağlı olacağına ve bunlara saygı göstereceğine dair nasıl yemin edebilir ki? Her Müslümanın, Allahu Teala'nın, kulları üzerindeki hakkı olan Tevhid'i gerçekleştirmek için, onları inkar etmesi, onlara öfke duyması, onlardan ve onların dostlarından uzak olması gerekmez mi? Allah'a yemin olsun ki, bu vazifeler yaratana düşmanca şirk koşma niteliğindedir.

Bu konuda bazı meşhur ilim ehlinin görüşlerini aktarmak isterim. Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye'ye *Rahimehullah*, Allahu Teala'nın düşmanlarına yardım eden veya zulme destek olan kişi

¹ Ahmed, Müsned'inde ve Müslim, Sahih'inde rivayet etmiştir.

hakkında sorulmuş, bunun üzerine o kişinin hükmünün, küfrü veya zulmü doğrudan yapan kişinin hükmü ile aynı olduğunu açıklamıştır. Ebu Hanife, Malik, Ahmed ve diğer imamların cum-huruna göre de bu kişinin hükmü, küfrü ve zulmü doğrudan uygulayan kişinin hükmü ile aynıdır.¹

Namaz kıldıkları halde, zorlandıklarını iddia ederek, Tatar-ların kanunları olan Yesak’a ibadet eden ve onun askerliğini yapanlar hakkında şöyle der: “Münafık, zındık veya suçlu fasık dışında hiç kimse, İslam’a karşı, isteyerek onların arasına katıl-maz.”²

Yine aynı bölümde şöyle der: “Müslüman emirlerden ve-ya emir olmayanlardan onların tarafına geçenlerin hükmü, onla-rın hükmü gibidir. Onların İslam şeriatından çıktıkları oranında, onları izleyenler de İslam şeriatından çıkmışlardır. Selef, namaz kılmalarına, orucu tutmalarına ve Müslümanlara karşı savaşıma-larına rağmen, zekatı vermeyenleri mürted olarak isimlendir-miştir. Buna göre, Müslümanları öldürmek için Allah ve Rasulü’nün düşmanlarıyla birlikte olan kimsenin hükmü acaba nasıl olur?”³

Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab *Rahimehullah*, “İslam’ı Bozan Haller” başlığı altında şöyle söyler: “Sekizinci Madde: Muvahhidlere karşı, müşriklere destek ve yardımcı olmak küfür-dür.”

Yine şöyle der: “Şirki, insanlara güzel gösteren, batıl bir şüpheye dayanarak şirki mübah kılan, şirki savunmak için silah-lanan ve şirki inkar ederek onu kaldırmak için çabalayan kimseye karşı savaşan kişiyi tekfir ederiz.”⁴

¹ Bknz: Mecmuu’l-Fetava, 3/11

² Mecmuu’l-Fetava, 28/535

³ Mecmuu’l-Fetava, 28/530

⁴ Er-Resailu’ş-Şahsiyye, 60

Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab'ın torunlarından biri olan Abdullah bin Abdullatif, İngiltere'ye itaat eden bazı ülkeler hakkında şöyle der: "Onların itaatine giren, onlara dostluk gösteren herkes, Allah'a ve Rasulü'ne savaş açmış ve İslam dininden çıkmıştır."¹

Yine şöyle der: "Durum öyle bir hal aldı ki birçok insan, küfür milletlerine nefret duymamaya, onlarla cihad etmemeye, onlara sığınmaya, onların itaatine girmeye, Kur'an'ın emirlerini ve yasaklarını terkederek dinlerinin gitmesine sebep olmasına rağmen kendilerine sunulan dünya menfaatine sarılmaya başladılar. Onlar gece ve gündüz Kur'an'ı okudukları halde, onun emir ve nehiylerini bırakmışlardır. Şüphesiz bu hal, riddetin en büyükle-rindendir. Bunu yapan kişi İslam dininden çıkmıştır."²

Gözleri olan kimse için bu görevlerin kötülüğü son derece açıktır. Akıllı kimse bu konuda tartışma gereği duymaz. Yine bu kişiler faizin ve bu konudaki kanunların, kötülüğün, rezilliğin, radyo, televizyon, sinema ve video gibi iletişim araçlarının koru-malığını yapanlardır. Onlar halkın malını haksız olarak ellerinden alan hırsızlardır...

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Başınıza bir takım yöneticiler gelecek. Onlardan iyilik de göreceksiniz kötülük de. Kim onların kötülüklerini nehyederse, beri olur. Kim onların kötülüklerini kalbinden inkar ederse, korunur. Kim onların bu kötülüklerinden razı olur ve onlara tabi olursa (helak olur.)"³

¹ Ed-Dureru's-Seniyye, 11

² Ed-Dureru's-Seniyye, 7

³ İmam Ahmed, Müsned'inde, Müslim, Sahih'inde Ümmü Seleme'den rivayet etmişlerdir. Muvahhid, tağutları tam bir şekilde inkar etmek istiyorsa, kişiyi, onların sevgisine ve dostluğuna sevkeden bütün araçlardan uzak olması gerekir. Hatta gerek kendisinin ve gerekse de çocuklarının giyimlerini dahi onlara benzemekten uzak tutmalıdır. Zira benzerlik, Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye'nin de "İktidau's-Sıratı'l-Müstakim" adlı eserinde belirttiği gibi, samimiyet ve sevgi

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ümmetini uyarmış ve şöyle buyurmuştur: “Şu altı durum ortaya çıkmadan önce amellevi işlemek için acele ediniz: “Sefih (kıt akıllı) insanların hakimiyeti, polislerin çoğalması, rüşvetin yaygınlaşması...”¹ Başka bir rivayette ise “Şu altı durum ortaya çıktığında ölümü isteyin” diye geçmektedir. Bu hadisin ravisi olan Âbis el-Ğıfari *Radiyallahu Anhu*, sayılan bu durumların, kendi döneminde ortaya çıktığını görerek ölümü istemiş, bu nedenle de bazıları tarafından eleştirilmişti. Bunun üzerine o, kendisini eleştirenlere bu hadis ile cevap vermiştir.

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Allahu Teala’nın şeriatıyla hükmeden yöneticilerin döneminde polislerin çoğalmasını ümmeti için bir fitne ve tehlike olarak zikretmiştir... Tevhid’i yok eden, onun yerine şirk ve küfür kanunlarını yayan ve bu kanunları koruyan yasa kullarının dönemindeki polislerin durumu acaba nasıl olur? Onların durumu, Ebu Umame’nin, Rasulullah’tan *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* rivayet ettiği şu hadiste bildirilmektedir: “Kıyamete yakın bir dönemde, güne Allah’ın öfkesiyle başlayan ve Allah’ın nefretiyle geceleyen polisler olacaktır.”²

Ebu Hureyre’den *Radiyallahu Anhu*, Rasulullah’ın şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: “Eğer uzun yaşarsan, güne Allah’ın

doğurur. Maalesef günümüzde, çocuklarına tağutların üniformalarına benzer askeri üniforma alan ne kadar çok insan bulunmaktadır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: “Kim bir kavme benzerse, onlardandır.” Ebu Davud, İbn-i Ömer’den rivayet etmiştir. Diğer bir hadiste de şöyle geçer: “Her doğan, İslam milleti üzere doğar. Anası, babası onu Yahudileştirir, Hristiyanlaştırır veya müşrikleştirir.”

¹ İmam Ahmed, Taberani ve diğerleri Âbis el-Ğıfari’den *Radiyallahu Anhu* rivayet etmişlerdir.

² İmam Ahmed, Hakim ve Taberani rivayet etmiştir. Taberani’nin rivayetinde, “Onların çevresinde olmaktan sakının” ilave bulunmaktadır.

öfkesiyle başlayan ve Allah'ın lanetiyle geceleyen bir topluluk göreceksin, ellerinde, ineğin kuyruğuna benzer şeyler olacaktır.”¹

Ebu Hureyre'den *Radıyallahu Anhu* rivayet edilen başka bir hadiste de şöyle geçer: “Cehennemliklerden, hala ortaya çıkmamış olan iki sınıf vardır. (Birincisi) Yanlarında sığır kuyrukları gibi kamçılar bulunup, onlarla insanları döven bir kavim, (diğeri ise) giyinmiş olmalarına rağmen çıplak olan ve sallanarak yürüyen kadınlar.”²

Günümüzde polisler, geçmişteki polislerden daha suçlu olmalarına rağmen, geniş yazılarla “Polis, halkın hizmetindedir” diye yazıyorlar ve kalabalık toplulukların bulunduğu yerlere asıyorlar. Halbuki onlar tağutun hizmetindedirler. Küfür olan yasalarının düşmanları olan muvahhidleri, insanların gözlerinden uzak karanlık zindanlara atıyorlar. İcat ettikleri yeni yöntemler ile bu muvahhidlere işkence ediyorlar... Allahu Teala bizi ve Müslüman kardeşlerimizi, onların küfür olan yollarına ve çalışmalarına ortak olmaktan korusun. Allahu Teala onlar hakkında şöyle buyurur:

“Onlar ve azgınlar, iblisin orduları ile hep birlikte yüzleri üstü oraya atılırlar.”³

“Onlar derme çatma hiziplerden müteşekkil bir ordudur ki, işte şurada bozguna uğratılmışlardır.”⁴

Dolayısıyla bu ordunun bir üyesi olmaktan sakın. Muzaffer olan Tevhid ordusunun bir üyesi olmak için gayret et. Allahu Teala'nın Tevhid ordusu hakkında şöyle buyurur:

“Bizim ordumuz şüphesiz üstün gelecektir.”¹

¹ Ahmed ve Müslim rivayet etmiştir.

² Müslim

³ 26 Şuara/94-95. “Oraya atılırlar” ifadesinden kasıt, cehenneme atılacaklarıdır. Allahu Teala bizi ondan korusun.

⁴ 38 Sad/11

ARAŞTIRMA VE İSTİHBARAT KURUMLARINDA ÇALIŞMAK

Yasanın kullarının araştırma ve istihbarat birimlerinde görev almak, onların ordu ve polis gücüne katılmaktır... Onlar, iman ehli aleyhinde casusluk yaparlar ve elde ettikleri bilgileri yasanın kulları olan efendilerine ulaştırırlar. Küfrü izhar etmemiş olan Müslüman yöneticilerin yanında dahi olsa, bu görevlerin üstlenilmesi yasaklanmıştır. Buhari ve diğerleri, Hemmam'dan şöyle rivayet ederler: “Biz, Huzeyfe ile birlikte idik. Ona: “Bir adam, sözleri Osman’a ulaştırıyor” denildi. Huzeyfe adama dedi ki: Ben Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğunu işittim: “Kendisini farketirmeden insanları dinleyip, sonra da bunu başkalarına aktaranlar cennete giremezler.”²

Bu hadise, Osman bin Affan’ın *Radiyallahu Anhu* zamanındaydı ve bu şekilde kötülendi... Yasanın kullarının yanında bu görevi yapanların durumu ve hükmü acaba nasıl olur? Şüphesiz onun hükmü, Buhari’nin ve diğerlerinin Seleme bin Ekva’dan *Radiyallahu Anhu* rivayet ettikleri şu hadiste belirtilmektedir: “Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* yanına casus olarak müşriklerden biri geldi. Sahabenin *Radiyallahu Anhum* yanında bir süre oturdu, konuştu ve sonra da sıvışıp gitti. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* buyurdu ki: “Onu bulun ve öldürün.” (Bu kişi

¹ 37 Saffat/173

² Burada kötü görülen, fesad için bunu yapanlardır. Aksi halde imam, münafıkların kötülüğünü ve kafirlerin tehlikesini savuşturmak için bir takım istihbarat çalışmalarını kullanabilir. Ancak Müslümanlar hakkında casusluk yapmak, ne Müslümanların imamı için ve ne de Müslümanlar için caiz değildir. Hadiste kötülen şahıs, kendisinden böyle bir şey yapması Osman Radiyallahu Anhu tarafından talep edilmediği halde, bunu yapmıştır. Buna göre görevinin ve sorumluluğunun esası, Müslümanları araştırmak, onların davetleri ve cihadları hakkında bilgi toplamak ve onlara tuzak kurmak olan kimselerin durumu acaba nasıl olur? Böyle bir görevin, Müslümanlara karşı müşriklere yardım olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktur.

öldürüldü ve) Daha sonra üzerindeki eşyalarını ganimet olarak aldı.”

Müslümanlar aleyhinde casusluk kabilinden olan tüm vazifeler aynı kapsama girer. İstihbarat çalışmaları ile insanlara zulmedilmekte ve hakları ve malları haksız olarak ellerinden alınmaktadır. Cabir bin Abdullah’tan, Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* Ka’b bin Ucre’ye şöyle dediğini rivayet edilmiştir: “Allah seni beyinsizlerin yönetiminden korusun.” Bunun üzerine dedi ki: “Beyinsizlerin yönetimi nedir ey Allah’ın Rasulü?” Rasulullah şöyle buyurdu: “Benden sonra gelen, hidayetime ve sünnetime uymayan kimselerin yönetimidir. Kim onların yalanlarını doğrular, zulümlerinde onlara yardımcı olursa, onlar benden değildir, ben de onlardan değilim. (Kıyamet günü) Onlar havuzumun başına gelemazler. Kim onların yalanlarını doğrulamaz, zulümlerinde onlara yardımcı olmazsa, onlar bendendirler, ben de onlardanım. (Kıyamet günü) Onlar havuzumun başına geleceklerdir.”¹

Bu hadis, küfrü izhar etmemiş olan geçmişteki yöneticiler hakkındadır. Yasanın kulları ve onların görevlilerinin durumu acaba nasıl olur? Herkes yaptığı işi ve konumunu gözden geçirmelidir. Lehine ve aleyhine olanlara bakmalıdır. Herkes kendi nefsi için delildir ve “Kim de zerre miktarı şer işlemişse onu görür.”²

¹ İmam Ahmed, Tirmizi ve Nesai sahih bir isnad ile rivayet etmişlerdir.

² 99 Zilzal/8

DANIŞMANLIK VE BUNUN KAPSAMI İÇİNE GİRENLER

Yukarıda aktardığımız hadisin “onların yanında danışman, polis, zekat memuru ve hazine memuru olarak görev yapmasın” kısmında geçen “danışman (arif)” kelimesi hakkında şöyle söylenmiştir: “Bir topluluğun ya da insanlardan bir grubun işlerini yürüten, yöneticinin, insanların durumları ve işleri hakkında kendisinden bilgi aldığı kişi.”¹

Buna göre, “danışman” kelimesinin kapsamına muhtar, belediye başkanı ve belediye meclis üyeleri de girmektedir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, hidayet ve hayrın bulunduğu dönemlerde dahi bu görevler hakkında uyarıda bulunmuştur. Ebu Hureyre’den *Radıyallahu Anhu*, Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğunu rivayet edilir: “Danışmanlığın başlangıcı kötülenmiş, sonu pişmanlık ve kıyamet günü ise azaptır.”² Ebu Zerr *Radıyallahu Anhu* vefatı esnasında yanındakilere şunu söylemiştir: “Sizden Allah için isteğim, beni yönetici, danışman ya da haberci olan bir kimsenin kefenlememesidir.”³

¹ İbnu'l-Esir, el-Nihaye, 3/218; İbn-i Hacer, el-Feth, 13/168

² Tayalisi, hasen bir sened ile rivayet etmiştir.

³ İmam Ahmed, İbn-i Sa'd ve İbn-i Hibban'dan rivayet etmiştir, 5/166. İbnu'l-Kayyim rahimehullah, hadisin tamamını Zadu'l-Mead'da aktarmaktadır, 3/535

VERGİ, GÜMRÜK, HAZİNE VE FAİZ MÜESSESELERİNDE ÇALIŞMAK

Yukarıda aktardığımız hadiste, haksızlık ve zulüm yapan yöneticilerin yanında vergi ve hazine ile ilgili olan müesseselerde çalışılması yasaklandığı gibi, bu yöneticinin zulmüne destek niteliğinde olan bütün görevler de yasaklanmıştır.

Allahu Teala kendisine rahmet etsin, hilafet ve fetihlerin olduğu bir dönemde Ata bin Ebi Rabah’a şöyle bir soru sorulmuştu: “Benim bir kardeşim var, eline kalemini al, gireni ve çıkanı hesap eder. Böylece geçimini sağlar. Eğer bu işini bıraksa muhtaç kalacak ve borçlanacak. Bu durumda ne yapması gerekir?” Dedi ki: “Kimin yönetiminde çalışıyor?” Soruyu soran şöyle dedi: “Halid bin Abdullah el-Kasri’nin yönetiminde.” Bunun üzerine şöyle cevap verdi: “(Kur’an’da) Salih kulun şu sözünü okumadın mı: “Rabbim bana verdiğin nimet hakkı için artık günahkarlara asla arka çıkmam.”¹ Kardeşin onlara yardım etmesin, Allah ona yardım eder.”

Ata şöyle demiştir: “Hiçbir kimseye bir zalime yardımcı olmak, ona katiplik yapmak, onunla arkadaşlık yapmak helal değildir. Bunlardan herhangi birisini yapacak olursa, o zalimlere yardımcı olmuş olur.”²

Günümüz şirik yasasında riba (faiz) helal sayılmış, Allah’ın hakkında herhangi bir delil indirmedığı konuların çoğunda mali cezalar şart koşulmuştur. Onların ceza kanunlarına göz atıldığında, insanların paralarını zulüm ve düşmanlıkla yedikleri, bu amaçla vergiler ve yaklaşık her konuda mali cezalar belirledikleri görülür. Belediyenin bölümlerinin çoğu ve yine gümrük, vize, yerleşim ve buna benzer işlerle ilgili vazifeler bunun kapsamına girer.

¹ 28 Kasas/17

² Kurtubi Tefsirinden.

Ebu Umame el-Harisi'den, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: “Kim Müslüman bir kimsenin hakkını, yemini ile ele geçirirse artık onun için cehennem vacip olmuştur. Allah Teala ona cenneti de mutlaka haram kılmıştır.” Topluluktan bir adam dedi ki: “Ey Allah'ın Resulü! Az bir şey olsa da mı?” Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle cevap verdi: “Misvak ağacından küçük bir dal dahi olsa!” cevabını verdi.¹

Diğer bir hadiste de şöyle geçer: “Kim bir Müslüman(ı) gıybet ve şerefini payimal etmek) sebebiyle tek lokma dahi yese, Allah ona mutlaka onun mislini cehennemden tattıracaktır. Kime de Müslüman bir kimse(ye yaptığı iftira, gıybet gibi bir) sebeple (mükafaat olarak) bir elbise giydirilse, Allah Teala mutlaka, onun bir mislini cehennemden ona giydirecektir.”²

İster hükümete ait olsun ister olmasın, faiz ile çalışan kurumlarda ve bankalarda çalışmak kesinlikle bu kısma dahildir.

¹ İbn-i Mace

² Buhari, Edebu'l-Müfred'de, İbnu'l-Mübarek, Zühd'de ve Hakim rivayet etmişlerdir. Hadis, sahihtir.

YASA KULLARININ YANINDA KONSOLOS VE ELÇİ OLARAK ÇALIŞMAK

Yasaya kulluk yapan kimselerin durumunu bilen akıllı ve arif bir kimse, bu görevlerin günah ve düşmanlıkta en büyük yardım araçlarından olduğu konusunda asla tartışmaz. Allahu Teala şöyle buyurur:

“İyilik ve takva üzere birbirinizle yardımlaşın. Günah işlemek ve haddi aşmak üzerinde ise yardımlaşmayın.”¹

“Zulmedenlere meyletmeyin. Sonra size ateş dokunur.”²

Müfessirler, meyletmenin manasının, basit bir eğilim duymak olduğunu söylerler. Süfyan-ı Sevri *Rahimehullah* şöyle der: “Kim onların divitini hazırlar, kalemini açar ya da kağıdını verirse, bu hükme dahil olur.” Yukarıda Şeyh Abdullatif bin Abdurrahman Âlu’s-Şeyh’in bu konudaki sözlerini aktarmıştık. O sözlerle yeniden müracaat edilmesinde fayda vardır. Zira bu mesele oldukça önemlidir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: “Kim haksız bir davaya yardımcı olur ya da düşmanlıkla zulmederse, bunu bırakıncaya kadar Allah’ın gazabından kurtulamaz.”³

Yukarıda aktardığımız, zalim yöneticilerin yanında görev alınmasını yasaklayan merfu hadisi, İbn-i Mes’ud’un *Radıyallahu Anhu* şu sözü desteklemektedir: “En hayırlılarınız gittiğinde, başınıza çocuk yaştakiler geldiğinde ve namazı vaktinde kılmadıklarında durumunuz ne olur? Böyle bir dönem geldiğinde onların yanında zekat memuru, danışman, polis veya haberci (elçi) olarak herhangi bir görev alma ve namazlarını da vaktinde kıl.”⁴

¹ 5 Maide/2

² 11 Hud/113

³ İbn-i Mace ve diğerleri, İbn-i Ömer’den rivayet etmişlerdir. Hadis, sahihtir.

⁴ Abdurrezzak, Musannef, 2/383

SAVCILIK, AVUKATLIK, YARGI VE MAHKEMELERDE ÇALIŞMAK

Bunlar, muvahhid Müslümanın nefisini ve ailesini, pisliğinden uzak tutması gereken batıl görevlerdendir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurmuştur: “Kadılar üç çeşittir; bunlardan ikisi cehennemde, biri cennettedir. Hevasıyla hükmeden kadı, cehennemdedir. İlmi olmadığı halde hükmeden kadı cehennemdedir. Hakla hükmeden kadı ise cennettedir.”¹

Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* ayırdığı gibi üç kısım hakim bulunmaktadır:

Birincisi: Hevasıyla hükmeden hakim. Bunlar, Allahu Teala’nın şeriatına, heva, cehalet ve zorbalık ile muhalefet ederler.

İkincisi: İlmi olmadığı halde hükmeden hakim. Burada kastedilen ilim günümüz hukuk ve kanunları değildir. Aksine hakimın bilmesi gereken ilim, Kitap ve Sünnet ilmidir. Bunun dışındakiler ise şeytanın vesveseleridir.

Üçüncüsü: Hak ile hükmeden hakim. Hak, Kitap ve Sünnet’ten başkası değildir. Günümüz mahkemelerinde, Allah’ın Kitabı ve Rasulü’nün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sünnetine asla itibar edilmemektedir. Bilakis bütün otorite ve hak, bu konuda söz söyleyen şirk yasalarına aittir. Dolayısıyla Allahu Teala’nın Kitabı ve Rasulü’nün sünneti olan hak, bir kenara atıldıktan ve ihmal edildikten sonra, geriye kalan sadece sapıklık ve tağutun hükmüdür.

“Tağuta iman etmemeleri kendilerine emrolunduğu halde, tağutun önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Halbuki şeytan onları büsbütün saptırmak istiyor.”²

¹ Taberani ve diğerleri, İbn Ömer’den ve yine Ebu Davud, Tirmizi, Hakim ise Büreyde’den rivayet etmişlerdir. Hadis, sahihtir.

² 4 Nisa/60

Bu hakimlerin İslam, Tevhid ve imana sahip olduğu nasıl söylenebilir ki? Tevhid dinine bağlı olan herkes için bu nasıl caiz olabilir ki?

Şeyh Süleyman bin Sehman *Rahimehullah*, tağutun anlamlarını açıkladığı risalesinde, hayatı yitirmenin dahi şirk ve küfürden daha iyi olduğunu, Allahu Teala'nın şu ayetlerine dayandırarak söyler:

“Fitne, adam öldürmekten daha şiddetlidir.”¹

“Fitne, adam öldürmekten daha büyüktür.”²

Şöyle der: “Bütün dünyanı kaybetsen dahi, tağuta başvurman caiz değildir. Eğer tağuta başvurmakla dünyanı kaybetmek arasında seçim yapmaya zorlanırsan, dünyayı kaybetmeyi tercih etmen gerekir. Hüküm için, tağuta başvurman caiz değildir.”³

Mevdudi *Rahimehullah*, “el-Hukumetu'l-İslamiyye” isimli kitabında şöyle der: “Aramızda hüküm vermesi ve sorunlarımızı çözmesi için, tağutun mahkemelerine başvurmamız, imana ters ve imanı bozan bir durumdur. Allah'a ve kitaplarına iman, insanın bu mahkemelere teslim olmayı reddetmesini gerektirir. Çünkü Allah'a iman ve tağutu inkar, Kur'an'da birbirinden ayrılmayan iki olaydır. Allah'a ve tağuta aynı anda itaat ise, nifakın ta kendisidir.”

Şeriat, hilafet ve fetihler döneminde dahi bu görevlerden kaçan seleve Allahu Teala rahmet eylesin... Onlar şöyle diyorlardı: “Kim kadılık (yargı) görevini üstlenirse, şüphesiz kendisini bıçaksız bir şekilde boğazlamış olur.”⁴

¹ 2 Bakara/217

² 2 Bakara/191

³ Ed-Dureru's-Seniyye, 285

⁴ Bunun aslı, merfu bir hadistir ve şöyle geçer: “Kim insanlar arasında kadı olursa, kendisini bıçaksız olarak boğazlamıştır.” Ahmed, Ebu Davud ve diğerleri Ebu Hureyre'den rivayet etmişlerdir.

Bu konuyu, Allame Ahmed Şakir'in *Rahimehullah*, şu sözleriyle tamamlamak isterim: "Müslümanlardan birinin, bu yeni dine (beşeri kanunlara) boyun eğmesi ya da bir babanın, çocuklarına bunu öğretmesi veya öğrenmeleri için çabalaması caiz değildir? Bu baba ister alim olsun, isterse cahil olsun farketmez?"¹

Yine Müslüman bir adamın bu yasaların gölgesinde yargı görevini üstlenmesi, onunla amel etmesi ve böylece de Allahu Teala'nın açık olan şeriatından yüz çevirmesi caiz değildir. Dinini bilen, genel ve tafsili olarak dinine, bu Kur'an'ı Allah'ın, Rasulü'ne muhkem bir kitap olarak indirdiğine, ne önünden ne de arkasından ona batılın karışmayacağına, Rasul'e *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* itaatın Allah'a itaat olduğuna ve Rasul'ün getirdiği her şeyi bütün durumlarda kesin olarak yerine getirmesi gerektiğine iman eden bir Müslümanın, te'vil ve tereddüt etmeden günümüz yargı görevini üstlenmesinin batıl olduğunu bilmesi ve buna iman etmesi gerekir."

¹ Haşiyetu Umdetu't-Tefsir, 4/174. Acaba bu söze, tağutların hukukunu öğrenmek için çabalarını ve zamanlarını sarfetmiş olan insanlar aldırış ederler mi? Belki de onlardan biri şöyle diyorur: "Batıl olan bu hukuku ortadan kaldırmak ve insanları ona karşı uyarmak için bunu öğrenmek ve öğretmekte bir sakınca yoktur."

Diyoruz ki: Evet, bu kasıt ile bunun öğrenilmesinde bir sakınca yoktur. Ancak günümüzdeki insanların çoğunluğu bu maksat için zaman ve çabaları sarfetmiyorlar. Aksine bu kanunları öğrenmek, ezberlemek sonra onunla davalarda hükmetmek, savcılık yapmak ya da avukatlık yapmak için öğreniyorlar. Çoğunun konumu işte budur... Daha sonra şunu söylemek istiyorum ki: Eğer gerçekten sakınmak ve insanları da sakındırmak için bunu öğreniyor olsalardı, bunca zaman ve çaba harcanmasına gerek kalmazdı. İşte biz, onların kanunlarına baştan sona birkaç günde göz attık, okuduk ve üzerinde araştırmamızı yaptık. Hem de kalbimizi ve vaktimizi o kötü üniversite sınıflarında öldürmeden... Ve şu an insanları bunlardan sakındırmaktayız... Hamd ve minnet Allah'a aittir.

BAKANLIK, PARLAMENTO VE MİLLET MECLİSİ ÜYELİĞİ GÖREVLERİNİ ÜSTLENMEK

Şüphesiz bu kurumlar, tağuti sistemlerin ve devletlerin dayanakları ve şirk yasalarının temelleri niteliğindedir.

Bu kurumlardan biri olan Diyanet İşleri Başkanlığı, suçluları koruyan bir suçlu niteliğindedir. Zira bu kurum hatiplerin ağızlarını kapatır, mecidleri zincirler ve kiliselere hizmet eder. O, laik devletin planlarının kölesidir. Hak ile batılı karıştırma politikasını uygular ve şirk yasalarına da tam olarak bağlıdır. Yasalarında belirtildiği üzere, küfür anayasasına bağlı kalacağına dair yemin ederek bu görevi üstlenen bir kimse, bu kanunları nasıl reddebilir ki?

İçişleri bakanlığı, dışişleri bakanlığı, faizci maliye bakanlığı ve eğitim bakanlığı, inkar ve küfürde birbirlerinden farklı derecelerde olan çeşitli vazifelerdir. Onların görevleri, şirk ve şirk ehline yardım ve Tevhid ve Tevhid ehliyle savaş konusunda çeşitlilik arzeder. Bu, bazılarında gizli, bazılarında ise açıkça yürütülür. Bu, bakanlık ve bakanlık meclisinin bilinen hedefleri arasında en açık olanıdır.

Parlamento üyelerinin işlemiş olduğu suç, bakanların işlemiş olduğu suçtan daha basit değildir. Bilakis belki de günah olarak ondan daha büyük ve daha tehlikelidir. Onlar, parlamento “Yasama organı” olarak isimlendirmektedirler. Gerçekten de yasama organının üyeleri olan bu milletvekillerini seçenler, onları kendileri için kanunlar koyan rabler edinmiş olmaktadırlar. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Darmadağınık bir çok rabler mi hayırlıdır, yoksa bir tek olan ve herşeyi hükmü ve iradesi altında tutan (kahhar olan) Allah mı? Sizin O’nu bırakıp da taptıklarınız, kendinizin ve babalarınızın adlandırdığı bir takım isimlerden başkası değildir. Allah bunlara dair hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm ancak Allah’ındır.

O kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru din işte budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.”¹

“(Yahudiler) Allah’ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (Hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih’i (İsa’yı) rabler edindiler.”²

Sözün özü, bu meclislere katılanlar, küçük tağutlardır. Kendilerini ülkede bütün kanun koyma yetkisi elinde bulunan ilk kanun koyucu ile birlikte, kanun koymada ve karar vermede yetkili kılmaktadırlar. Anayasalarında şöyle geçer: “Yasama yetkisi halk adına parlamentonundur. Bu yetki devredilemez.”

¹ 12 Yusuf/39-40

² 9 Tevbe/31

İNSANLARIN AVAMINDAN OLUP, DEVLETE TÂBİ OLAN VE BU TÜR VAZİFELERDE GÖREV ALAN KİŞİLERE KARŞI TUTUMUMUZ

Yukarıda tağut yönetimlerin kurumları ve bu kurumlarda görev almanın ayrıntıları üzerinde duruldu. Bu görevlerden bazıları, günah ya da büyük günahdır; kişiyi İslam dairesinden çıkar-maz; bazıları ise kişiyi şirke ve küfre götüren vazifelerden sayılır.

Örneğin küfür yasalarına saygı duyulacağına dair yemin etmek ve sonradan ortaya konulmuş olan şirk kanunlarını sa-vunmak, postacılık ve ona benzeyen görevler gibi değildir.. Yine yasanın kullarına ve dostlarına dostluğu ve onların tağutlarını (yasa) bir kenara atan muvahhidlere karşı düşmanlığı ihtiva eden görevler, karayolları ve ona benzeyen görevler gibi değildir... Tağuta hüküm için başvuru ya da tağutun hükümlerinin, adalet ve tarafsızlık olarak nitelendiği görevler, küfür, şirk ve sapıklıktır...

Bu görevler ve bu görevleri üstlenmiş olan kimseler, du-rumuna göre, şirk, günah veya harama bulaşmıştır. Aralarında inatçı müşrik, günahkar fasık ve te'vil eden cahiller olduğunda şüphe yoktur... Bunlardan bazıları, kapalı ve karışık olmasından dolayı bazı görevler konusunda cehaleti nedeni ile mazur kabul edilirken, bazılarının cehaleti, mazeret olarak kabul edilmez.

Dolayısıyla mesele tafsilat ister ve görevleri birbirinden ayırmak gerekir. İlim talebesi olan kardeşlerimiz, “mutlak tekfir” olarak isimlendirdiğimiz belli bir amelin tekfiri ile, “muayyen tekfir” olarak isimlendirdiğimiz belli bir kişinin tekfir edilmesini birbirinden ayırdederler ve sözümüzden neyi kasteddiğimizi doğru olarak anlarlar.

Bu sayfaları yazmaktaki amacımız, şahısların küfrü ve İslam'ını ele almak değildir. Amacımız, Müslümanlara nasihat etmek ve onları çağdaş şirke karşı uyarmak, şirkin araçlarına ve

kısımlarına dikkatlerini çekmek, Tevhid'e zıt olan her görevden nefret ettirmek, günümüz yasa kullarının fitnesinden ve zulmünden, Tevhid'in nuruna, sağlam olan davet yoluna ve sırat-ı müstakîm'e kavuşturmadır.

Günümüzde bütün davetçilerin bununla meşgul olmaları gerekir. Ümmeti kurtarmaya ve insanlara bunu öğretmeye, onlara nasihat etmeye, bütün açıklığı ve belirginliğiyle doğruya ulaştırmaya çalışmalıdırlar. Zira ümmet şu an buna muhtaçtır...

Hikmet, nasihat ve sabır, Allahu Teala'ya çağıran davetçinin en önemli niteliğidir ve bunlar vaciptir. Yumuşaklık ve rahmet, kalpleri ısıdırmak ve düzeltmek için gerekir. Batıl üzerinde ısrar edenlerden uzaklaşmak, onlardan yüz çevirmek, onların yemeklerini, meclislerini, selamlarını ve sözlerini terk etmek yerine göre meşrudur. Yine sert davranmak, şiddet ve açıksöz de, yerine göre yapılması gerekenler arasındadır.

Şirkleri üzerinde ısrar eden kimselerden uzaklaşmak, onlara buğzetmek, şirk ve küfürleri nedeniyle onları düşman edinmek, şartlar gerçekleştiğinde ve engeller ortadan kalktığında onları tekfir etmek gerekir.

Bu metodların tamamı, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* davetinde mevcuttur. Rasulullah'ta ise, bizim için en güzel ve en mükemmel bir örnek vardır.

HÜKÜMET GÖREVLERİ İLE İLGİLİ KURAL

Sulta alimleri ve şirk yasalarının kullarının, bizim ‘bütün görevleri ve sanatları yasakladığımız ve insanları işsizliğe çağırdığımız’ iftirasında bulunmalarını önlemek için, Hafız İbn-i Hacer’in şu sözlerini nakletmek istiyoruz:

“İlim ehli bunu zaruret dışında kerih görmüşlerdir. Zaruret halinde caiz olması da iki şarta bağlıdır: Birincisi; yaptığı işin, bir Müslümanın yapması helal olan bir şey olması. İkincisi ise; zararı Müslümanlara dönecek olan bir şeyde onlara yardım etmiş olmaması.” Bu sayılanlara şunun da üçüncü bir şart olarak ilave edilmesi gerekir: Yapılan işin, Müslümanı küçük düşürücü bir unsurunun bulunmaması.¹

Muvahhid Müslüman için öncelikli tercih, yasa kullarının bütün görevlerinden uzak durmaktır. Ancak zaruri bir sebepten dolayı onların yanında herhangi bir işte çalışılacaksa şu şartlara mutlaka riayet edilmesi gerekir: Yapılacak işin muhtevasında, zulme, batıla, günaha destek veya onların kanunlarını koruma ya da bu kanunlara bağımlı kalınacağına dair yemin ve buna benzer şeyler olmaması gerekir.

¹ El-Feth, 4/452

YOLDA ÜMİTSİZLİK VEREN VE ALIKOYAN KİMSELER VAR

Müslümanın, çağdaş şirk yasalarının kullarını düşman edinmesi ve bu yasalar ile hükmetme konusunda ısrar ettikleri sürece, onlardan uzaklaşması gerekir. Onlar, Allahu Teala'nın şeriatına ve O'nun adil hükmüne dönünceye ve şirk yasalarını terkedinceye kadar bu düşmanlık ve uzaklaşma devam etmelidir.

Ey Allah'ın kulu! Bütün bu aktarılanlardan sonra, nebevi hadislerden yüz çevirip, falan ya da filanın sözlerine önem verme. Bu hadisleri bırakmaktan ve şeytanın vahyettiği, imanı zayıf kimselerin çoğunun kalbine attığı maslahat, zaruret ve buna benzer hakkı batıla karıştıran alıkoyucu sözlere aldanmaktan son derece sakın. Bilakis Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* hidayetine ve emrine tutun, O'nun davetinin yolunda yürü. Bu davete icabet edenlerin azlığına ve helak olanların çokluğuna önem verme...

Sadece rızık endişesi, sürgün ve buna benzer bir takım dünyevi menfaatlerin elden çıkması gibi nedenlerden dolayı yasanın kullarına dostlukta bulunulması, onların batıllarına ve şirklerine ortak olunması kesinlikle caiz değildir. Şüphesiz Allahu Teala, kuvvet sahibidir, Rezzak'tır. Müslümanın bu durumlarda, Allahu Teala'nın peygamberlerini örnek alması gerekir... Şuayb *Aleyhisselam*, kavmi tarafından, dinini terketmemesi halinde beraberindekilerle birlikte memleketlerinden çıkarılmakla tehdit edilmişti. Buna rağmen o, insanların çoğunun mazeret olarak ileri sürdüğü şeylerden hiçbirini, Tevhid'i Allah'a has kılmaya tercih etmedi ve onlara açık bir şekilde şöyle cevap verdi: "Kavminden büyüklük taslayan, ileri gelenler:

"Ey Şuayb! Seni ve seninle beraber iman edenleri muhakkak memleketimizden çıkaracağız yahut mutlaka bizim dinimize döneceksiniz" dediler. O: İstemesek de mi? dedi. Allah bizi

ondan kurtardıktan sonra yine sizin dininize geri dönersek, doğrusu Allah’a karşı yalan uydurmuş oluruz. Ona dönmemiz bizim için olacak şey değildir. Meğer ki, Rabbimiz olan Allah dileye. Rabbimizin ilmi her şeyi kuşatmıştır. Biz, ancak Allah’a güvenip dayandık. Rabbimiz, bizimle kavmimiz arasında Sen hak ile hükmet. Sen hükmedenlerin en hayırlısıdır.”¹

Ey Allah’ın kulu! Allahu Teala’nın, şu ayetlerini hatırla: “Elif, Lâm, Mîm. İnsanlar ‘İman ettik’ demeleri ile bırakıliverileceklerini ve imtihan edilmeyeceklerini mi sandılar. Andolsun Biz onlardan önce geçenleri imtihan etmişizdir. Elbette Allah, doğruları ortaya çıkaracak, yalancıları da mutlaka ortaya koyacaktır. Yoksa o kötülükleri işleyenler Bizden kurtulabileceklerini mi sanırlar? Ne kötü hüküm veriyorlar. Kim Allah’a kavuşmayı ümid ediyorsa, muhakkak Allah’ın belirlediği vâde elbette gelicidir ve O, herşeyi işitendir, bilendir. Kim cihad ederse, ancak kendisi için cihad eder. Şüphesiz Allah alemlere muhtaç değildir.”²

“İman edip salih amel işleyenleri, Biz elbette salihler arasına katacağız.”³

Şeyh Hamed bin Atîk *Rahimehullah* şöyle der: “Allahu Teala dünyayı, kendisiyle mazeret ileri sürülebilecek bir özür kılmamıştır. Allahu Teala şöyle buyurur:

“De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız, elinize geçirdiğiniz mallar, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden meskenler, size Allah’tan, Rasûlü’nden ve Allah yolunda cihad etmekten daha

¹ 7 A’raf/88-89

² 29 Ankebut/1-6

³ 29 Ankebut/9

sevimli ise, o halde Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah fasıklar topluluğunu hidayete erdirmez.”¹

“Kim ahiret kazancını isterse, onun kazancını arttırırız. Kim de dünya kazancını isterse, kendisine ondan bir şeyler veririz. Ahirette ise onun hiçbir payı yoktur.”²

“Her kim bu çarçabuk geçen dünyayı isterse, Biz de burada istediğimiz kimseye dilediğimizi çabucak veririz. Sonra da onu, kınanmış ve kovulmuş olarak gireceği cehenneme sokarız. Kim de mü'min olarak ahireti diler ve bunun için gereği gibi çalışırsa, işte onların çalışmaları makbul olur.”³

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Rabbinden şunu rivayet eder: “Şeytan, rızkın yavaş gelmesinden dolayı sizi, o rızkı Allah'a günah işleyerek talep etmenize sürüklemesin.”⁴

Allahu Teala, müşriklerin Kabe'ye girmelerini yasakladığında, ihtiyaç özrünün ileri sürüleceğini bildiği için şöyle buyurdu: “Eğer fakirlikten korkarsanız, Allah dilerse sizi yakında kendi lütfundan zenginleştirir.”⁵ Allahu Teala, fakirlik bahanesi mazeret olarak kabul etmedi ve kendisinin güç ve kuvvet sahibi, rızık verici olduğunu bildirdi.”⁶

Şeyh Abdullatif bin Abdurrahman bin Hasen *Rahimehullah* şöyle der: “Tevbe Suresi'ndeki ayetten⁷ anlaşılmaktadır ki, dün-

¹ 9 Tevbe/24

² 42 Şura/20

³ 17 İsra/18-19

⁴ İbn-i Mace, Taberani ve Hakim rivayet etmiştir. Hadis, diğer rivayetleri ile sahihtir.

⁵ 9 Tevbe/28

⁶ Ed-Dureru's-Seniyye, 117

⁷ “De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız, elinize geçirdiğiniz mallar, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden meskenler, size Allah'tan, Rasûlü'nden ve Allah yolunda cihad

yeve amaçlardan birine yönelme, şer'i bir mazeret olamaz. Aksine onu bahane ederek Allahu Teala'nın emrettiğini yerine getirmeyen kişi fasıktır. Ayette belirtildiği gibi Allahu Teala böyle bir kişiyi doğru yola ulaştırmaz.”¹

Allahu Teala, insanların gizlediklerini ve izhar ettiklerini, gerçekten ikrah altında olan ile olmayanı bilir, doğru söyleyeni yalancından ayırır.

Alimler, dini konusunda umursamaz olan birçok kişinin mazaret olarak beyan ettikleri ikrah (zorlama) hakkında bir takım hudutların olduğunu belirtmişlerdir. Hafız İbn-i Hacer *Rahimehullah* bunlardan bazılarını şöyle belirtir:

“**Birincisi:** Kişiyi zorlama altında tutan kişinin yapmakla tehdit ettiği şeye güç yetirebilir olması, zorlanan kişinin ise bundan kurtulma imkanının bulunmaması.

İkincisi: Zorlanan kişinin istenen şeyi yapmadığı takdirde tehdit edildiği şeyin başına geleceğine kanaat getirmesi.

Üçüncüsü: Belayı defedecek miktar dışında zorlandığı şeyi yapmaya veya söylemeye devam etmemesi.”

Dördüncüsü: Küfür olan sözü söylemediği takdirde kişinin tehdit edilen cezaya katlanma gücünün olmaması. Şiddetli işkence, organlarının kesilmesi, ateşte yakılma, öldürme gibi cezalar güç yetirilemeyen cezaların misalleridir. Bilindiği gibi, bu konuda kişinin mazur sayılacağı ile ilgili ayet Ammar bin Yasir hakkında inmiştir. O, anne ve babası öldürülüp kendisinin de Allahu Teala yolunda işkenceye maruz kalması neticesinde kendisinden istenilen sözü söylemiştir.

Beşincisi: Zorlama bittiği andan itibaren Müslümanlığını zahiren göstermesi gerekir. Müslümanlığını izhar ederse, İslam

etmekten daha sevimli ise, o halde Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah fasıklar topluluğunu hidayete erdirmez.” (9 Tevbe/24)

¹ Mecmuatu'r-Resail ve'l-Mesaili'n-Necdiyye, 3/24

üzere olduğu kabul edilir. Ancak küfrü izhar ederse küfür fiilini işlediği ve küfür sözünü söylediği andan itibaren kafir olduğuna hükmedilir.¹

Bilindiği gibi zaruretlar derecelerine göre değerlendirilirler. Kolay olan, zor olan sebebiyle kişi üzerinden düşmez. Her insan gerçek zaruret ile sahte zarureti birbirinden ayırdedebilir. Bugün sana hesap sorucu olarak kendi nefsin yeter ve Rabbin senin üzerinde gözeticidir...

Bilinmektedir ki, küfre, kafirleri dost edinmeye ya da tağuta hüküm için başvurmaya zorlanmak, diğer günahları işlemeye zorlanmak gibi değildir. İkraha ayetlerinin inmesinin sebebi, Ammar'ın *Radiyallahu Anhu* durumudur. Ammar *Radiyallahu Anhu*, işkencenin bir çok türünü tatmadıkça, Allah yolunda şiddetli bir eziyete katlanmadıkça o sözü söylememiştir. Kaburga kemiği kırılmış, anne ve babası öldürülmüştü. Onun kıssasını delil getiren kimsenin, bütün bunları hatırlaması ve insaf sahibi ise bunları göz önünde bulundurması gerekir...

Şeyh Abdurrahman bin Hasen *Rahimehullah*, Ammar'ın *Radiyallahu Anhu* durumunu öne sürerek, geçerli bir ikrah olmadığı halde kötülükleri işleyenler hakkında şöyle der: "Allahu Teala, müşriklerden uzak olan Ammar'dan ve müşriklere, müşriklerin dinine ve mabudlarına sövenlerden razı olsun. Müşrikler tarafından, Ammar ve ailesine bu nedenle şiddetli düşmanlık gösterildi. O dönemde İslam'ı kabul etmiş olan bir köy veya kabile yoktu. Ona şiddetli bir şekilde vurmaya, şiddetli bir şekilde işkence etmeye başladılar ve onu Meymun kuyusunda hapsedtiler. Anne ve babasını öldürdüler. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* onların yanından geçerken şöyle buyurdu: "Sabredin ey Yasir ailesi, sizin buluşma yeriniz cennettir."² Bununla birlikte,

¹ El-Feth. Ayrıca Bknz: İbn-i Kudame, el-Muğni, Kitabu'l-Mürted, "Küfre zorlanan kişi" bölümü.

² Hakim ve diğerleri rivayet etmiştir. Diğer Senetleriyle hadis, sahihtir.

Ammar’dan sadece söz sadır olmuş, fiil sadır olmamıştır. Siz ise zorlanmadan, müşriklere yakın olmak için hem söz söylüyor ve hem de fiil işliyorsunuz. Halbuki bu sözü söylemeye kesinlikle zorlanmıyorsunuz. Şüphesiz siz ve Ammar farklı yollardasınız.”¹

Şeyh Abdurrahman bin Hasen *Rahimehullah*, Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sahabesinin *Radıyallahu Anhum* dindeki sebatlarına dair bazı olayları zikrettikten sonra şöyle der: “Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sahabesinin durumu ve onların müşriklerden gördükleri şiddetli eziyetler böyleydi. Günümüzde, batıla koşan, onu kabul eden, ona sevgi duyan, saygı gösteren ve yücelten kişiler, Allahu Teala’nın şu ayetinde belirttiği kimselerdir:

“Eğer (Medine’nin) etrafından üzerlerine girilmiş olsa idi, sonra da onlardan fitne istense idi, (bu hususta gecikecekleri az bir süre müstesna) elbette ona giderlerdi.”²

Allahu Teala’dan bizi, İslam üzere sabit kılmasını dileriz.”

Belki İslam’ın uğradığı musibetleri, küfür kanunlarının sapıklığını ve fitnesini bilmeyen birisi, bu meseleyi abarttığımızı söyleyebilir. Aksine, Allahu Teala’ya yemin olsun ki olay, sizin hesapladığınızdan ve işittiğinizden daha büyüktür. Allahu Teala şöyle buyurur:

“Bunu basit bir şey sanıyorsunuz. Halbuki o Allah katında çok büyüktür.”³

Allahu Teala’nın katında Tevhid’in değerini ve büyüklüğünü, şirkin tehlikesini, kötülüğünü, vasıtalarının çokluğunu ve günümüzde bu sebepten dolayı helak olanların sayısını bilen, kalbinde hayat ve iman bulunan, Allah için, O’nun şeriatı ve hudutları için öfke duyabilen bir kişi, İslam ve Müslümanların

¹ Ed-Durer u’s-Seniyye, 122

² 33 Ahzab/14

³ 24 Nur/15

başına gelen büyük musibetleri ve tehlikeleri de bilir. Ancak maalesef, insanların çoğunun kalbi ölmüş, batıl, onların kalplerine ve hayatlarına işlemiş ve bunu alışkanlık haline getirmişlerdir.

Bu insanlardan birçoğu ikrah altında olduğunu öne sürmektedir. Halbuki hapsedilmediler, tutuklanmadılar, Ammar'ın *Radıyallahu Anhu* uğradığı işkencenin onda birine dahi uğramadılar. Bununla birlikte onların, dinin aslını yok eden her çukura boyunlarını istekle uzattıklarını görüyoruz. Dünyanın önemsiz menfaatlerini ve meskenlerini kaybetmekten korktukları için, Tevhid'i ve akideyi boğazlamayı mübah görüyorlar. Halbuki ilim ehli, hakiki ikrah ile mücerred korkunun arasını ayırmışlardır.

Yahya bin Main, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'ın imamı olan Ahmed'in *Rahimehullah* yanına gelerek, yapılan işkenceler nedeni ile ikrah altında olduğunu ve kendisinden istenileni¹ söylemesini önerdi ve ona Allahu Teala'nın, "Kalbi imanla dolu olduğu halde zorlanan müstesna"² ayetini okudu. Bunun üzerine İmam Ahmed yüzünü ondan çevirdi ve İbn-i Main odadan ayrıldığında şöyle dedi: "Ammar'ın hadisini ve Ammar'ın olayını delil olarak getiriyor, halbuki Ammar'ın hadisi şöyle diyor: Onlar söverken yanlarına uğradım ve onları bu yaptıklarından nehyettim. Bunun üzerine bana vurdular. Halbuki bize vurmadılar ve sadece vurmak ile tehdit ettiler. Yahya ibn-i Main bunu duyduğunda dedi ki: "Vallahi insanlar arasında, Allah'ın dininde ondan daha fakihini görmedim."³

İlim ehli, ikrah konusunu işlerken, azimete tutunmanın ve Allah'ın dini üzere sebat etmenin daha hayırlı olduğunu daima

¹ Kur'an'ın mahluk olduğunu kabul etmesini

² 16 Nahl/106

³ Mecmuatu't-Tevhid ve ed-Dureru's-Seniyye'den nakledilmiştir. Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye'nin buna benzer sözleri ve İmam Ahmed'den yapmış olduğu nakiller vardır. Bunların bir kısmını Allame İbn-i Atfık, "Sebîlu'n-Necat ve'l-Fikak min Muvalati'l-Murteddîn ve Ehli'l-İşrak" isimli kitabında nakletmiştir.

zikretmektedirler. Bu konuda sahabe ve selef imamlarının hayatlarından bir çok ibret verici kıssalar bulunmaktadır. Örnek olarak, Sahih-i Buhari'nin bu konu ile ilgili bölümüne bakılabilir.

İbn-i Kesir *Rahimehullah* şöyle der: “Efdal olan, kendisini ölüme götürse dahi, Müslümanın dini üzere sebat etmesidir.” Bu böyledir, çünkü bu dinin; kendisi için kurban olacak, Allah’a karşı samimi olup, değerli olan karşılığında ucuz olanı, baki karşılığında fani olanı satacak kişilere ihtiyacı bulunmaktadır. Rasullere tabi olanlar bu kimselerdendir. Zira onlar testerelerle doğranmış ve işkencenin türlü çeşitlerini tatmış olmalarına rağmen dinlerinden ve akidelerinden dönmemişlerdir. Bu, nebilerin sünneti ve rasullerin davetidir.

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* bizi sabit kılmak ve öğretmek için şunu haber vermektedir: “Sizden önce öyleleri vardı ki, kişi yakalanıyor, onun için hazırlanan çukura konuyor, sonra getirilen bir testere ile başının ortasından ikiye bölünüyordu. Bazısı vardı, demir taraklarla taranıyor, vücudunda sadece et ve kemik kalıyordu. Bu yapılanlar onları dininden çeviremiyordu. Allah'a kasem olsun Allah bu dini tamamlayacaktır. Öyle ki, bir yolcu devesine bindi mi San'a'dan kalkıp Hadramevt'e kadar gidecek, Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayacak. Koyunu için de sadece kurttan korkacak. Ancak siz acele ediyorsunuz.”¹

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, bunu sahabesine anlatıyor, sebat ehlinin haberleriyle onların sebatını arttırıyor ve devamlı olarak buna teşvik ediyordu. Bununla birlikte onlardan biri Ammar'ın *Radiyallahu Anhu* düştüğü konuma düşünce, kalbi imanla dolu olan kimseye verilmiş olan ruhsatı hatırlatıyor ve Allah'tan mağfiret diliyordu. Günümüzde davetçileri ise daima ruhsatları, ikrahı ve zaruret olarak gördükleri şeyleri gevelemektedirler. Acaba Allahu Teala'nın dinini ne zaman izhar edecekler?

¹ Buhari

Ey Allah'ın kulları! Sebat üzerine sebat edin... Vallahi, önceki günlerde olduğu gibi, kalan birkaç gün de çabucak geçecektir... Bu günler geçtikten sonra, yorulan sanki yorulmamış, işkence gören sanki hiç işkence görmemiş, nimet ve bolluk içerisinde yaşamış olan da sanki hiç nimet ve bolluk içerisinde yaşamamış gibi olur. Sonra hepsi rablerine döndürülürler. Rableri ise onlardan kötülük işleyenlere kötülükle, iyilik işleyenlere ise iyilikle karşılık verir.

“Davetin maslahatı” kavramı, günümüzde ayakların kaydığı tehlikeli bir konu haline gelmiştir. Bu konuda, kafirlere müdahane¹ de bulunarak ve helak edici şeylere dalarak, dinlerini ve Tevhid'lerini bozmuş olan bir çok davetçinin ayağı kaymış ve daha sonrada bir takım şüpheler ile deliller getirmeye başlamışlardır.

Bu şüphelerin en meşhuru ise, Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, Mekke'de, onüç yıl boyunca putların arasında kalmasıdır. Dininde ve Rasul'ün *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* daveti hakkında birazcık basireti olan kimse, onların bu mazeretlerinin bozukluğunu ve geçersizliğini bilir. Onlar, böyle bir şüphenin arkasına sığınarak, yasa kullarının ordusuna, emniyet teşkilatına, kanun koyan şirk meclislerine ve muhtevasında şirk ve küfür olan buna benzer diğer kurumlara katılmayı mübah kılmakta ve bizzat kendileri de bu tür görevleri üstlenmektedirler.

Onlara, ısrarla sorulması gereken soru şudur: Mekke dönemindeki bu durum, bütün bu batıl kurumlara katılmanın mübah olduğu konusunda nasıl delil olabilir ki?

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* o dönemde putları övdü mü, ya da onlara saygı göstereceğine ve onlara karşı sami-

¹ Müdahane, “dihân” (ikiyüzlülük)'dan alınmadır. Bunun anlamı ise, farklı bir görüntü vererek işin aslını gizlemektir. Buna göre alimler müdahaneyi, kendisine karşı çıkmaksızın, fasıkla yakınlık kurmak ve onun içinde bulunduğu durumdan hoşnut görünmek olarak yorumlamışlardır. (Yayıncı)

mi olacağına dair yemin etti mi, onlara kulluk yapanlara dost oldu mu? Yoksa Rasulullah'ın daveti, bu putları inkar, aşağılama, sahteliklerini ortaya çıkarma, açık olarak onlardan, onlara kullukta ısrar edenlerden ve onlara dost olanlardan uzaklaşma esası üzerine mi kuruluydu? Şirke, ona ve onun ehline dostlukta bulunmaya suskun kalarak insanlar şirkten uzaklaştırılabilir mi? İfsad ederek fesad düzeltebilir mi?¹ Bu soruların cevabını, bunu bahane olarak öne sürenlere bırakıyoruz...

Bu kişilerden bazıları ise, zarara daha büyük olan kötülüğün, zararı daha küçük olan başka bir kötülük ile defedilmesi kuralını bahane etmektedir. Halbuki şirkten daha büyük bir kötülük yoktur. Allah Teala şöyle buyurur:

“De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız, elinize geçirdiğiniz mallar, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden meskenler, size Allah'tan, Rasûlü'nden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevimli ise, o halde Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah fasıklar topluluğunu hidayete erdirmez.”²

Allah, Allah Rasulü ve Allah yolunda cihadın, ayette sayılan sekiz şeyden daha fazla sevilmesi vacip kılmıştır. Din, senin için en değerli ve en üstün şey olmayı hak etmektedir.³

¹ Bu konuda, “el-Kavlu'n-Nefis fi Hadiati İblis” isminde bir risalemiz bulunmaktadır. Bu risalede İbn-i Teymiyye'nin bir fetvasını naklettik. Ehl-i Sünnet'ten bir kişi yol kesenlerden bir gruba hidayet yolunu göstermek istemiş ve bu maksad ile def kullanarak onlara daveti şiir olarak yapmıştır. Bunun üzerine gruptan bazıları hidayet bulmuş ve büyük günahlardan sakınmazken küçük şeylerden bile kaçınır olmuştur. İbn-i Teymiyye'ye Rahimehullah bu kişinin yaptığı ile ilgili sorulmuştur. Bunun üzerine İbn Teymiyye görünürdeki yararına rağmen, bu yolun bid'at ve batıl olduğunu söylemiş ve daveti bu şekilde yapan şahsın şer'i yolları bilmediğini veya onlardan aciz olduğunu bildirmiştir. Bu fetva için bakınız: Mecmuu'l-Fetava, 11/337.

² 9 Tevbe/24

³ Ed-Durer u's-Seniyye, 127

Muvahhid kimsenin, yolu değiştirmemesi, kendisini yalnız hissetmemesi, bu yola katılanların azlığı ve karşı çıkanların çokluğundan dolayı usanmaması ve şöyle dememesi gerekir: “İnsanlar nereye gidiyor, yolu terk etmeye önem vermiyorlar, onlar benim için bir örnek değil mi?” şüphesiz bu, insanların çoğunun helak olmasının ve tökezlemesinin nedenidir...

Ey Allah’ın kulu! Kendini ve aileni kurtar, dinin ve akidende hiçbir şeyde taviz verme. Sahabeden bazıları musibetler karşısında şöyle söylemişlerdir: “Başına bela geldiğinde, canını kurtarmak için malını feda et, bela şiddetlendiğinde, dinini kurtarmak için canını feda et. Mahrum olan, dini konusunda mahrum olan; gaspedilen, dini konusunda gasbedilendir.”¹

Hak ehlinin daha önce olduğu gibi, az olacağını bil! Onlar, insanların az bir bölümünü oluşturur, özellikle hakkın garip olduğu bu son dönemlerde... Basiretli muvahhid, kalbinin Allah ile birlikte olduğunu hissettiğinde, yoldaşının azlığından dolayı kendisini yalnız hissetmez. Allah’ın kendilerine nimetler verdiği peygamberler, sıddıklar, şehidler ve salihlerden oluşan bu yolun ilk yolcularını hatırla... Bil ki hak, kendisine tabi olan kişilerin sayısıyla bilinmez... Ancak kişiler, hak ile bilinir... Hak mü’minin yitik malıdır ve aradığıdır. Paçalarını sıyr ve yürü, Allah, sakınanların dostudur.

¹ İbn-i Hacer, el-Metalibu’l-Âliye’de bunun sahih, mevkuf olduğunu söyler.

DAVETÇİ KARDEŞLERİMİZE

Allahu Teala şöyle buyurur: “İman edenlerin Allah’ı anma ve O’ndan inen Kur’an sebebiyle kalplerinin ürpermesi zamanı daha gelmedi mi? Onlar daha önce kendilerine kitap verilenler gibi olmasınlar. Onların üzerinden uzun zaman geçti de kalpleri katılaştı. Onlardan bir çoğu yoldan çıkmış kimselerdir.”¹

Biz bu zamanda garipleriz... Hep birlikte bütün yeryüzü insanların yolumuza karşı olduğunu iyi biliyoruz... Ancak biz, yeryüzündeki insanların bizlerden ve davetimizden razı olmasına hırs göstermiyoruz. Çünkü biz, Rabbimizin şu sözüne iman ettik:

“Sen ne kadar hırs göstersen de insanların çoğu iman etmezler.”²

Davetçi kardeşlerimize gelince... Vallahi onlarla birlikte bir arada olmayı, onlarla tek bir caddede yürümeyi ne kadar çok istiyoruz. Biz bunun için çabılıyor ve sırat-ı müstakim’in üzerinde bulunmaya çağırıyoruz... Nefislerimizin kolay ve hevalarımızın uygun gördüğüne değil... Allahu Teala şöyle buyurur:

“Artık sen de, beraberindeki tevbe edenler de emrolunduğun gibi dosdoğru ol ve aşırı gitmeyin. Şüphesiz O, bütün yaptıklarınızı çok iyi görür. Bir de zulmedenlere meyletmeyin. Sonra size ateş dokunur. Zaten sizin Allah’tan başka yardımcılarınız yoktur. Sonra size yardımcı da olunmaz.”³

¹ 57 Hadid/16

² 12 Yusuf/103

³ 11 Hud/112-113

SONUÇ

Sonuç olarak diyoruz ki:

“Kim Allah’ın davetçisinin çağrısını kabul etmezse o yer-yüzünde (Allah’ı) aciz bırakıcı değildir. Onun O’ndan başka dost ve yardımcıları da olmaz. İşte onlar apaçık bir sapıklık içindedirler. Peki, göklerle yeri yaratmış ve onları yaratmaktan dolayı yorulmamış olan Allah’ın, ölüleri diriltmeye de kadir olduğunu görmezler mi? Evet, muhakkak ki O, her şeye güç yetirendir.”¹

“İman etmiş olan adam dedi ki: "Ey milletim! Doğrusu ben sizin için, Nuh milletinin, Ad, Semud ve onlardan sonra gelenlerin durumu gibi, peygamberleri yalanlayan toplulukların uğradıkları bir günün benzerinden korkuyorum. Allah kullara zulüm dilemez. Ey milletim! Ahu figan gününden sizin hesabınıza korkuyorum. Arkanıza dönüp kaçacağınız gün Allah'a karşı sizi koruyan bulunmaz. Allah'ın saptırdığını doğru yola getirecek yoktur.”²

“Yakında benim size söylediğimi hatırlayacaksınız. Ben işlerimi Allah’a havale ediyorum. Muhakkak Allah kullarını çok iyi görendir.”³

“İşte bu, insanlara bir bildiridir. Onunla uyarılınsınlar, O’nun ancak bir tek ilah olduğunu bilsinler ve akıl sahipleri de iyice öğüt alsınlar diye.”⁴

“Allah ile birlikte başka bir ilaha dua (ve ibadet) etme! O’ndan başka hiçbir ilah yoktur. O’nun vechinden başka herşey helak olacaktır. Hüküm yalnız O’nundur ve yalnız O’na döndürüleceksiniz.”⁵

¹ 46 Ahkaf/32-33

² 40 Mü’min/30-33

³ 40 Mü’min/44

⁴ 14 İbrahim/52

⁵ 28 Kasas/88

ÜMMETİN ALİMLERİNE VE SAMİMİ DAVETÇİLERE ÇAĞRI

Allame Ahmed Şakir *Rahimehullah* şöyle der: “Sonradan konulan bu kanunlar hakkındaki durum, güneşin açıklığı kadar açıktır. İslam’a bağlı olan kimselerin (kim olursa olsun) onlarla amel etme, ona itaat etme ya da onu onaylama konusunda özü kabul edilmez. Alimler, korku duymadan hakkı haykırsınlar, kendilerine ulaştırmaları emredileni eksiltmeden ve arttırmadan duyursunlar.”¹

Alimler ve davetçiler, insanları modern putperestliğe ve Müslüman ülkelerinde putperest Avrupa’yı taklit olarak yayılan çağdaş şirke karşı uyarsınlar. Selef-i salihinimizin eski putperestliğe ve eski şirke karşı savaş açtıkları gibi, onunla savaşsınlar. Müslümanların sırtına vurulan zilleti ve bu batıl kanunların ortaya konulmasıyla, şeriatlarına karşı yapılmış olan ihaneti kaldırsınlar... Allahu Teala şöyle buyurur:

“Muhakkak ki indirdiğimiz apaçık ayetlerimizi ve hidayeti insanlara Kitap’ta apaçık bir şekilde bildirdikten sonra gizleyenlere; işte onlara hem Allah lanet eder, hem de lanet edebilecekler lanet eder. Ancak tevbe edenler, islah edenler ve açıklayanlar müstesna. Artık onların tevbelerini kabul ederim. Ben tevbeleri pek çok kabul eden, pek çok rahmet edenim.”²

Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: “Kimseyi, insanların korkusu, bildiği bir hakikati söylemekten alıkoy- masın! Onu gerçek anlamıyla söylemesi ya da hatırlatması ne ölümü yaklaştırır, ne de rızkını uzaklaştırır.”³

¹ Umdetu’t-Tefsir

² 2 Bakara/159-160

³ İmam Ahmed ve Ebu Ya’la, Ebu Said’den rivayet etmişlerdir. Hadis, sahihtir.

Allahu Teala şöyle buyurur: “Onlar Allah’ın gönderdiklerini tebliğ ederler, O’ndan korkarlar. Allah’tan başka bir kimseden de korkmazlar. Hesap gören olarak Allah yeter.”¹

Buna güç yetiremeyip de, nefsinde zayıflık ve korku hissedersen varsa, en azından sussun. Allah’ın yoluna engel olan sözde alimlere ve bulanıklıklarına ortak olmasın...

¹ 33 Ahzab/39

MÜNAFIKLAR ÇOKTUR

Şirk yasalarının kulları, korumaları ve destekçileri bizim hakkımızda birçok şey söyleyecekler ve bir takım hileler kuracaklar. Onlar ve onların dostları adetleri gereği, insanları haktan ve nurdan uzaklaştırmak için, bizim Harici olduğumuzu, tekfirci olduğumuzu veya gerici olduğumuzu söyleyecekler... Biz, Haricilerin akidelerinden ve Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'e muhalif olan bütün akidelerden uzağız.. Biz söylenmesi gerekeni söyledik... Rabbimiz bizden razı ise, hiçbir şeye önem vermeyiz...

Firavun, Musa hakkında şöyle demişti: “Ben onun dininizi değiştirmesinden veya yeryüzünde bozgunculuk çıkarmasından korkuyorum.”¹ Allahu Teala'nın bütün peygamberleri hakkında buna benzer sözler söylenmiştir.

Ey değerli kardeşim! Bu sayfalardaki sözlerimizin muhkem ayetlerin, sahih hadislerin, sahabe, tabiin ve din imamlarının sözlerinden dışarıya çıkmadığını görmektesin. Hassan *Radıyallahu Anhu* şöyle der:

Şüphesiz babam, annem ve namusum

Muhammed'in dinine feda olsun...

Biz Rabbimizin şu sözüne yakinen iman ediyoruz: “Sabreder ve sakınırsanız onların hilesi size hiçbir zarar veremez. Şüphesiz ki Allah, onların yaptıklarını kuşatandır.”²

Allahu Teala, şeytanın ordusunun mutlaka hüsrana uğrayacağını şöyle belirtir: “Allah'a ve Peygamberine düşman olanlar, işte onlar en alçak kimseler arasındadırlar.”³

¹ 40 Mü'min/26

² 3 Al-i İmran/120

³ 58 Mücadele/20

“Allah kuluna yetmez mi? Halbuki onlar seni ondan başkaları ile korkutuyorlar. Allah kimi saptırırsa, onu doğru yola ileten bulunmaz.”¹

“Yoksa o kötülükleri işleyenler Bizden kurtulabileceklerini mi sanırlar? Ne kötü hüküm veriyorlar!”²

“Onlar ki, insanlar kendilerine: “İnsanlar size karşı kuvvet topladılar, onlardan korkun” dedikleri zaman bu, onların imanını artırdı da: “Allah bize yeter, O ne güzel vekildir” dediler. Sonra da kendilerine hiçbir kötülük dokunmadan Allah’tan bir nimet ve lütufla geri döndüler. Allah’ın rızasına uydular. Allah çok büyük bir lütuf sahibidir. O şeytan ancak kendi dostlarını korkutur. O halde eğer mü’min iseniz, onlardan korkmayın Benden korkun,”³

Dağların sağlamlığı kadar kuvvetli bir sebata sahip olan Hud’da *Aleyhisselam* bizim için güzel bir örnek vardır. O, zulümde ileriye gitmiş ve ebedi olarak yaşayacakmış gibi evler edinen kavmine şöyle söylemişti:

“(Kavmi dedi ki) Biz ancak şunu deriz: “İlahlarımızdan biri seni fena çarpmış.” Dedi ki: “Gerçekten ben Allah’ı şahid gösteriyorum. Siz de şahid olun ki ben sizin Allah’ı bırakıp O’na ortak tuttuğunuz şeylerden uzağım. Artık hepiniz bana tuzak kurun. Bundan sonra bana bir mühlet de vermeyin. Şüphesiz ki ben, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah’a güvenip dayandım. Hareket eden ne kadar canlı varsa, hepsinin alınından tutan O’dur. Benim Rabbim gerçekten dosdoğru bir yol üzeredir. Eğer siz yüz çevirirseniz; işte ben, benimle size gönderileni size tebliğ ettim. Rabbim sizin yerinize başka bir kavim getirir ve siz ona

¹ 39 Zümer/36

² 29 Ankebut/4

³ 3 Al-i İmran/173-175

hiçbir zarar veremezsiniz. Şüphesiz ki Rabbim herşeyin üstünde gözetleyicidir.”¹

Allahu Teala mü'minlerin mevlası ve yardımcısıdır. Galip gelecek olan da Allah'ın ordusudur. Rabbim şöyle buyurur: “Bu böyledir. Çünkü Allah iman edenlerin velisidir, kafirlerin ise velisi yoktur.”²

“Muhakkak Allah mü'minleri savunur. Çünkü Allah hainlik ve nankörlük edenlerin hiçbirisini sevmez.”³

“Kendilerinden öncekiler de tuzak kurmuşlardı. Nihayet Allah binalarını temelinden yıktı; üstlerindeki tavan başlarına yıkıldı ve azap onlara farkedemeyecekleri bir taraftan geldi.”⁴

Biz, Rabbimiz olan Allah'a tevekkül ettik... Allahu Teala, tuzaklar kuranları alınlarından mutlaka yakalayacaktır:

“Bu, yeterli bir tebliğdir. Fasıklar topluluğundan başkası helak edilir mi ki?”⁵

“Ortak koşanlar dediler ki: “Eğer Allah dileseydi biz de, babalarımız da kendisinden başka hiçbir şeye ibadet etmez, O'nun emrine aykırı olarak hiçbir şeyi haram kılmazdık.”

Kendilerinden öncekiler de böyle yapmışlardı. Peygamberlere apaçık tebliğden başka bir görev mi var? Andolsun ki Biz her ümmet arasında: “Allah'a ibadet edin ve tağuttan kaçının” diye bir peygamber göndermişizdir. Allah içlerinden kimilerine hidayet verdi. Kiminin aleyhine olmak üzere sapıklık hak oldu. Şimdi yeryüzünde gezinin de yalanlayanların sonu nasıl oldu, görün.”⁶

¹ 11 Hud/54-57

² 47 Muhammed/11

³ 22 Hacc/38

⁴ 16 Nahl/26

⁵ 46 Ahkaf/35

⁶ 16 Nahl/35-36

Bizim için İbrahim’de güzel bir örnek vardır. Kavmi onunla tartıştığında, onlara dedi ki: “Beni doğru yola iletmışken benimle, Allah hakkında mücadele mi ediyorsunuz? Ben ise O’na ortak koştuğunuz şeylerden korkmam. Meğer ki Rabbim bir şey dilemiş olsun. Rabbimin ilmi herşeyi kuşatmıştır. Hala düşünüp öğüt almayacak mısınız? Allah üzerinize O’na dair bir delil ve belge indirmediyi şeyi, siz O’na ortak koştuğunuz halde korkmuyorsunuz da, ben sizin ortak koştuklarınızdan nasıl korkarım? Şimdi bu iki gruptan hangisi güven duymaya daha layıktır? Eğer biliyorsanız (söyleyin).”¹

Cevap, Allahu Teala tarafından kesin ve açık bir şekilde verildi: “İman edenler ve imanlarına zulüm karıştırmayanlara gelince; işte onlardır güvenlik, onlardır hidayete ermiş olanlar.”²

Rasulullah’ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* sahabesinde de bizler için güzel bir örnek vardır: “Mü’minler ise Ahzab’ı gördüklerinde: “Allah’ın ve Rasulü’nün bize vaadettiği budur. Allah da, Rasulü de doğru söylemiştir” dediler ve (bu) onların ancak imanlarını ve teslimiyetlerini arttırdı. Mü’minler arasında Allah’a verdikleri sözde içtenlikle sebat gösteren nice yiğitler vardır. Onlardan kimisi adağını yerine getirdi, kimisi de beklemektedir. Onlar hiçbir şeyi değiştirmemişlerdir.”³

Allah’ım bizi onlardan kıl... Allah’ım bizi onlardan kıl... Allah’ım bizi onlardan kıl... Allah’ım kabul et, amel sayfalarımızda şirkten beraati bizim için yaz...

“Biz ancak Allah’a güvenip dayandık. Rabbimiz, bizimle kavmimiz arasında Sen hak ile hükmet. Sen hükmedenlerin en hayırlısısın.”⁴

¹ 6 En’am/80-81

² 6 En’am/82

³ 33 Ahzab/22-23

⁴ 7 A’raf/89

İÇİNDEKİLER

Kitap Hakkında Bir Açıklama	3
Mukaddime.....	5
İslam'ın En Temel Esası, Yaratılışın ve Kitapların İndirilmesinin Gayesi, Peygamberlerin Daveti, İbrahim'in Milleti ve Kopması Mümkün Olmayan Sağlam Kulp Hakkında Açıklama	7
Demokrasi, Küfür ve Sonradan Ortaya Konmuş Bir Dindir. Onu Ortaya Koyanlar ise Kanun Koyan Rabler veya Bu Rablere Kulluk Yapanlardır.....	17
Demokrasi Dinine Ruhsat Veren Şüphelere ve Batıl Görüşlere Cevaplar	24
Birinci Şüphe: Yusuf'un Aleyhisselam, Mısır Meliki'nin Yanında Çalışması.....	26
İkinci Şüphe: Müslüman Olduğu Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem Tarafından Haber Verilmesine Rağmen, Necaşi'nin, Allah'ın İndirdiği ile Hükmetmediği İddiası.....	39
Üçüncü Şüphe: Demokrasinin “Şûra” Olarak İsimlendirilmesi.....	44
Dördüncü Şüphe: Rasulullah'ın Sallallahu Aleyhi ve Sellem Hilfu'l-Fudul'a Katılması	53
Beşinci Şüphe: Davetin Maslahatı.....	57
İKİNCİ BÖLÜM.....	64
Bu Fitneden Çıkış Yolu	64
Tağutların Anayasa ve Kanunlarını Reddetmek ve Onlardan Uzaklaşmak, Tevhid'in ilk Yarısıdır	67
Anayasa Taraftarlarından Uzaklaşma ve Onları Düşman Edinme, “La İlahe İllallah” Şehadetinin Gerekerindendir	69
Buna Davet, Bunun İçin Cihad, Bu Yolda Sabır ve Sebat, Rasullerin Yoludur	73

Kişinin, Hakkı Haykırmaktan, Davetten ve Cihaddan Aciz Kalması, Kendisini ve Ailesini Bu Yöntem Üzere Terbiye Etmekten de Aciz Kalmasını Gerektirmez.....	76
Yasaya Kulluk Yapanların İletişim Araçları ve Okullarından Sakın.....	78
Onların Bayraklarından ve Şiarlarından Sakın	79
Zulme Destek veya Küfür Kanunlarına Yardım Niteliğinde Olan Her Türlü Vazifeden Uzak Durmak.....	81
Yasanın Kullarının Ordusunda ve Polis Teşkilatında Çalışmak	84
Araştırma ve İstihbarat Kurumlarında Çalışmak	91
Danışmanlık ve Bunun Kapsamı İçine Girenler	93
Vergi, Gümrük, Hazine ve Faiz Müesseselerinde Çalışmak.....	94
Yasa Kullarının Yanında Konsolos ve Elçi Olarak Çalışmak.....	96
Savcılık, Avukatlık, Yargı ve Mahkemelerde Çalışmak.....	97
Bakanlık, Parlamento ve Millet Meclisi Üyeliği Görevlerini Üstlenmek	100
İnsanların Avamından olup, Devlete Tabi olan ve Bu Tür Vazifelerde Görev Alan Kişilere Karşı Tutumumuz	102
Hükümet Görevleri ile ilgili Kural.....	104
Yolda Ümitsizlik Veren ve Alıkoyan Kimseler Var.....	105
Davetçi Kardeşlerimize	116
Sonuç	117
Ümmetin Alimlerine ve Samimi Davetçilere Çağrı.....	118
Münafıklar Çoğtur	120
İçindekiler	124

DAVET SERİSİ – BİRİNCİ ADIM

1.	Müslümanların Birliğini Sağlayacak Temel Esaslar	Abdu'l-Mun'im Mustafa
2.	Taifetu'l Mansura'nın Özellikleri	Abdu'l-Mun'im Mustafa
3.	Ehl-i Sünnet'in Menheci ve Cihadın Esasları	Abdulkadir bin Abdulaziz
4.	Millet-i İbrahim	Ebu Muhammed Âsım

DAVET SERİSİ – İKİNCİ ADIM

1.	İman ve Küfür	Abdulkadir bin Abdulaziz
2.	Cehalet Özü	Abdulkadir bin Abdulaziz
3.	Demokrasi Dindir	Ebu Muhammed Âsım
4.	Tağut ve Destekçileri	Abdulkadir bin Abdulaziz
5.	Tağutların Destekçileri Hakkındaki Şüphelerin Aydınlatılması	Ebu Muhammed Âsım
6.	Dostluk ve Düşmanlık	Abdulkadir bin Abdulaziz
7.	Ülkelerin Hükümleri	Abdulkadir bin Abdulaziz
8.	Cihada Teşvik	Ebu Kuteybe eş-Şâmi
9.	İslam Erlerine Nasihatler	Süleyman Davud

ARAŞTIRMA SERİSİ

1.	El-Umde Fi İ'dadi'l-Udde	Abdulkadir bin Abdulaziz
2.	El-Cihad ve'l-İctihad	Ebu Katade
3.	Tekfirde Aşırılıktan Sakındırma Konusunda Otuz Risale 1-2	Ebu Muhammed Âsım El-Makdisi
4.	Akidemiz	Ebu Muhammed Âsım
5.	İslam'da Şehadet Operasyonları	Derleme

NOTLAR

[illegible]

NASİHAT

Müslüman kardeşim! Bu kitapçık, Allahu Teala'nın izniyle faydalı bilgiler içermektedir. Allah'a hamd olsun ki biz, şer'i delili olmayan hiçbir söz söylemiyoruz. Senden de, şer'i bir delili olmadıkça hiçbir sözü kabul etmemeni istiyoruz. Böylece yol kesen eşkıyaların, Allah'a davet adı altında seni aldatmasına izin verme. Rasulullah'ın *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*, "Bir ayet dahi olsa benden ulaştırın"¹ ve yine "Şahit olanlar, olmayanlara duyursun"² vasiyeti gereğince bu kitapçığın, kardeşlerinin, tanıdıklarının ve diğer Müslümanların arasında yayılması için gayret et. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Allah'ın senin elinle bir kişiyi hidayete ulaştırması, kızıl develere sahip olmaktan daha hayırlıdır."³

Kardeşim, bil ki bu ve buna benzer yayınları Müslümanlar arasında yayman, Allahu Teala'nın yolunda bir cihaddır. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem* şöyle buyurur: "Müşrik-lere karşı mallarınız, canlarınız ve dillerinizle cihad edin."⁴

Allahu Teala, bu ve buna benzer yayınların Müslümanlar arasında yayılması için gayret eden herkesi birçok hayır ile mükafatlandırsın, Allahumme Amin.

www.davetvecihad.com

¹ Buhari

² Müttefekun Aleyhi

³ Müttefekun Aleyhi

⁴ Ebu Davud, sahih bir senedle rivayet etmiştir.

Dinden çıkmış olan tağutları savunan ve davetçi kisvesine bürünmüş olan bazılarının çabaları ile insanlar demokrasi fitnesine kapılmışlardır. Bu sözde davetçiler, hakkı batıl ile karıştırdılar ve demokrasiyi, bazen hürriyet, bazen de şura diye isimlendirerek insanlara sundular. Demokrasiyi meşru gösterebilmek maksadı ile, bazen Yusuf Aleyhisselam'ın, dönemindeki Melik'in yanında görev almasını, bazen Necaşi'nin durumunu ve bazen de davetin maslahat gerekçesini delil olarak kullandılar... Böylece, hakkı batıl ile, nuru zulüm ile ve Tevhid'i şirk ile karıştırarak halka sundular.

Allahu Teala'nın yardımıyla, bu kitapta bütün bu şüphelere cevap vermeye gayret ettik. Demokrasininin, Allahu Teala'nın dini dışında bir din ve Tevhid dışında bir yol olduğunu açıkladık. Onların parlamentoları; şirk sarayları ve putperestlik merkezlerinden başkası değildir. Allahu Teala'nın, kulları üzerindeki hakkı olan Tevhid'i gerçekleştirmek için, bu parlamentolardan kaçınmak gerekir.

